

ทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

แผ่นจารึกสองแผ่นของฮาบากุก

Jeff Pippenger

2012-10-16

ศิลาสองแผ่นของฮาบากุก 4 จาก 95

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว

เป็นเรื่องค่อนข้างยากที่จะอ่านบันทึกยาวแปดหน้าให้จบภายในเวลาการนำเสนอประมาณหนึ่งชั่วโมง และหากท่านสังเกต เรามีอยู่ 20 หน้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเพียงแจ้งให้ท่านทราบว่า

ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะอ่านบันทึกเหล่านี้ทั้งหมด

ข้าพเจ้าตั้งใจจะอ่านบางตอนจากข้อความเหล่านี้สำหรับผู้ที่กำลังรับชมทาง LiveStream

ซึ่งสามารถดาวน์โหลดบันทึกได้ และสำหรับผู้ที่ในท้ายที่สุดจะรับชมสิ่งนี้ทาง DVD

เพื่อให้พวกเขาที่มีสิ่งนี้บันทึกไว้สำหรับตนเอง หากพวกเขายังไม่มีความเหล่านี้อยู่แล้ว

สิ่งที่เรากำลังพิจารณาอยู่คือ สองตารางของฮาบากุก และในเวลานี้

สิ่งทั้งหมดที่เรา กำลังกระทำอยู่ก็เพียงเพื่อพยายามแสดงให้เห็นว่า Ellen White เห็นพ้องกับความจริงต่าง ๆ ที่แสดงไว้บนแผ่นภูมิปี 1843 นี้เท่านั้น

การนำเสนอสามเรื่องแรกที่เราได้สรุปไปเมื่อวานนี้แสดงให้เห็นว่า เอลเลน ไวท์ รับรองคำพยากรณ์เรื่องเวลา 2520 อย่างชัดเจนและเจาะจงว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในหนังสือ Early Writings หน้า 236

เมื่อกล่าวถึงความผิดพลาดครั้งแรกในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 นางกล่าวว่า ภายหลังจากความผิดพลาดนั้น

พวกมิลเลอร์ไรต์ยังคงศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป และพวกเขาได้ค้นพบว่า

หลักฐานเดียวกันนั้นเองที่ได้ชักนำให้พวกเขาพยากรณ์ปี 1843 สำหรับช่วงเวลา 2520, 2300, และ 1335

หลักฐานเดียวกันนั้นเองต่อมาได้รับการยอมรับในปี 1844

เพื่อพิสูจน์ว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เหล่านี้สิ้นสุดลงในปี 1844 และเราได้อภิปรายกันแล้วว่า

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์เพียงช่วงเดียวที่นางอาจกำลังกล่าวถึงได้ก็คือสองช่วงนี้ [อ้างถึง 2520 และ 2300

บนแผ่นภูมิปี 1843] มิใช่ 1335 เพราะ 1335 เริ่มต้นขึ้นในช่วงเวลาหลังคริสตกาล และสิ้นสุดลงในปี 1843

ดังนั้น นางจึงกำลังประทับตราการรับรองของตนไว้เหนือความเข้าใจเกี่ยวกับ 2520 และคำพยากรณ์ 2300 ปี.

แล้วนางก็กล่าวต่อไปอีกว่า ในช่วงเวลานั้น

เมื่อพวกเขาเริ่มพิสูจน์ว่าคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสามประการสิ้นสุดลงในปี 1844

นี่เองคือสิ่งที่ก่อให้เกิดการขมเหงซึ่งผลักดันพวกมิลเลอร์ไรต์ออกไปจากคริสตจักร ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่

ณ ปลายยุคของโลกนี้ ชายและหญิงกำลังถูกขมเหงภายในคริสตจักรแอดเวนตีส

เพราะนำเสนอข้อมูลถึงเหตุผลที่ว่า 2520 สิ้นสุดลงในปี 1844.

ทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บัดนี้เรากำลังก้าวไปสู่อีกหัวข้อหนึ่ง คือสิ่งนี้ตรงนี้ [อ้างถึง ค.ศ. 508 บนแผ่นภูมิปี 1843]

หากท่านยังมิได้พิจารณาแผ่นภูมิเหล่านี้ ท่านจะพบว่า ซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงแผ่นภูมิปี 1843 นี้ว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชี้แนะในแผ่นภูมินี้” และเธอกล่าวถึงแผ่นภูมิปี 1850 นี้ว่า

พระเจ้าทรงมีส่วนอยู่ในการจัดพิมพ์แผ่นภูมินี้ ดังนั้น

เธอก็ได้บอกเราแล้วว่าพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องในการจัดทำแผ่นภูมิทั้งสองนี้

และวิธีที่แผนภูมิเหล่านี้ถูกจัดวางโครงสร้างนั้น ก็มีจุดมุ่งหมายโดยเจตนาของมนุษย์ พวกมีลเลอไรต์ได้กระทำเช่นนั้นโดยจงใจ แต่ก็เป็นไปตามแบบแผนของพระเจ้า

ตรงนี้ ตั้งแต่ปี 677 ก่อนคริสตกาล ลงมาจนถึงสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นปี ค.ศ. 1843 นี้คือคอลัมน์ [อ้างอิงคอลัมน์ที่สองจากด้านขวาบนแผนภูมิปี 1843] ที่กำหนดช่วงเวลา 2520 ซึ่งเริ่มต้นในปี 677 ก่อนคริสตกาล และพวกเขาคิดว่าสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1843

และพวกเขาได้คงภาพประกอบเชิงสัญลักษณ์ไว้บนแผนภูมิ ค.ศ. 1850 ตั้งแต่ตรงนี้ [หมายถึงคอลัมน์ที่สามจากด้านซ้าย] 677BC จนถึงตรงนี้, AD1844 นี้คือคอลัมน์ของ 2520 ที่ปรากฏอยู่บนแผนภูมิทั้งสองฉบับ.

และตรงกลางระหว่างเสาเหล่านี้ก็คือกางเขน ในทั้งสองกรณี

และถดลงมาจากกางเขนโดยตรงคือการอ้างถึงเครื่องบูชาประจำวัน และสัญลักษณ์ของเครื่องบูชาประจำวัน คือศาสนานอกกรีต ซึ่งเป็นรากของศาสนานอกกรีตนั้น ก็คือการยกตนขึ้นเอง; และ ณ จุดนี้เองที่ท่านสามารถเห็นพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการนี้ มิใช่จำเป็นว่าจะจะเป็นมือมนุษย์ในแผนภูมิทั้งสองนี้

เพื่อให้การยกตนขึ้นของเราเองถูกนำออกไปจากเรา ไม่ว่าท่านและข้าพเจ้า หรือผู้ใดก็ตาม เราจำเป็นต้องมาถึงเชิงกางเขน ดังที่สะท้อนอยู่ในแผนภูมิทั้งสองนี้ บทเรียนนั้นได้ถูกแสดงให้เห็นไว้แล้ว

และแน่นอนว่า เมื่อเรากล่าวถึงเสาของ 2520 ที่มีกางเขนอยู่ตรงกลาง เราทราบว่าการสำเร็จตามดาเนียล 9 เมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์นั้น หนึ่งสัปดาห์นั้นเท่ากับ 2520 วัน และในท่ามกลางสัปดาห์นั้น พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ดังนั้น ที่กึ่งกลางของเสาเหล่านี้ในแผนภูมิแต่ละแผ่น เราจึงเห็นกางเขน และสิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึง 2520 วันที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมาก

ดังนั้น บัดนี้เราจะพิจารณาเรื่อง "กิจประจำวัน" และการรับรองของเอลเลน ไวท์ต่อเรื่องนั้น

"วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะทรงกู้คนที่เหลืออยู่แห่งประชากรของพระองค์ และจะต้องเพิ่มความพยายามขึ้นเป็นทวีคูณในเวลาแห่งการรวบรวมนี้ ในคราวแห่งการกระจัดกระจาย อิสราเอลถูกตีและถูกฉีกทำลาย แต่บัดนี้ในเวลาแห่งการรวบรวม พระเจ้าจะทรงรักษาและทรงฟื้นแผลประชากรของพระองค์ ในคราวแห่งการกระจัดกระจาย ความพยายามที่กระทำเพื่อเผยแพร่ความจริงนั้นมีผลเพียงเล็กน้อย สำเร็จผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่สำเร็จเลย แต่ในการรวบรวม เมื่อพระเจ้าได้ทรงยืนยันพระหัตถ์เพื่อรวบรวมประชากรของพระองค์แล้ว ความพยายามในการเผยแพร่ความจริงจะบังเกิดผลตามที่มุ่งหมายไว้ ทุกคนควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีใจร้อนรนในงานนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นสิ่งผิดสำหรับผู้ใดที่จะอ้างถึง คราวแห่งการกระจัดกระจายเพื่อเป็นแบบอย่างในการกำกับเราทั้งหลายเวลานี้ในคราวแห่งการรวบรวม เพราะหากพระเจ้าจะไม่ทรงกระทำเพื่อเราทั้งหลายเวลานี้มากกว่าที่พระองค์ทรงกระทำในครั้งนั้นแล้ว อิสราเอลก็คงจะไม่มีวันถูกรวบรวม ข้าพเจ้าได้เห็นว่า แผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้นำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง แท้จริงตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งนั้น และทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อไม่ให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้

จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออก”

แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับคำว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” (Daniel 8:12) ว่าคำว่า “เครื่องบูชา” นั้นเป็นคำที่สติปัญญาของมนุษย์เติมเข้าไป และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร่ำร้องเรื่องโมงยามแห่งการพิพากษา เมื่อมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ คือก่อนปี 1844 เกือบทุกคนล้วนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคำว่า “ประจำวัน”; แต่ท่ามกลางความสับสนภายหลังปี 1844 ก็ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ และความมิดมนกับความสับสนก็ได้ติดตามมา เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และจะไม่มีวันกลับมาเป็นบททดสอบอีกเลย.

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะต้องออกไป และต้องถูกประกาศแก่บรรดาบุตรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่กระจัดกระจายอยู่ แต่จะต้องไม่ผูกติดไว้กับเรื่องเวลา ข้าพเจ้าเห็นว่าบางคนกำลังเกิดความตื่นเต้นผิด ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากการเทศนาเรื่องเวลา; แต่ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้นเข้มแข็งยิ่งกว่าที่เวลาจะทำให้เข้มแข็งได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าชาวสารนี้สามารถตั้งมั่นอยู่บนรากฐานของตนเองได้ และไม่จำเป็นต้องอาศัยเวลาเพื่อเสริมกำลังให้แก่ชาวสารนั้น; และว่ามันจะออกไปด้วยอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ว่าจะกระทำงานของมันให้สำเร็จ และจะถูกตัดให้สิ้นลงในความชอบธรรม.

แล้วข้าพเจ้าได้รับการชี้ให้เห็นถึงบางคนที่ยกอยู่ในความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง คือเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็มเก่า และคิดว่าตนมีงานที่จะต้องทำที่นั่นก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ทัศนคติเช่นนี้ยอมโน้มนำให้จิตใจและความสนใจหันเหไปจากพระราชกิจปัจจุบันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ภายใต้ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม เพราะผู้ที่คิดว่าตนยังจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็มนั้น ย่อมให้จิตใจของตนอยู่ที่นั่น และทรัพย์สินของตนก็จะถูกยับยั้งไว้จากพระราชกิจแห่งความจริงสำหรับกาลปัจจุบัน เพื่อใช้พาตนเองและผู้อื่นไปยังที่นั่น ข้าพเจ้าเห็นว่าพันธกิจเช่นนั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลดีที่แท้จริงเลยว่าจะต้องใช้เวลายาวนานกว่าจะทำให้ชาวยิวเพียงไม่กี่คนเชื่อแม้แต่ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นอีกก็จะให้เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นว่าชาตานได้ล่อลวงบางคนอย่างมากในเรื่องนี้ และว่าวิญญาณทั้งหลายซึ่งอยู่รอบตัวพวกเขาในแผ่นดินนี้สามารถได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา และถูกนำไปให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ แต่พวกเขากลับละทิ้งคนเหล่านั้นไว้ให้พินาศ ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่ากรุงเยรูซาเล็มเก่านั้นจะไม่มีวันถูกสร้างขึ้นอีก และชาตานกำลังกระทำอย่างสุดกำลังของมันเพื่อนำจิตใจของบรรดาบุตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปสู่เรื่องเหล่านี้ในเวลานี้ ในเวลาแห่งการรวบรวมเพื่อกันพวกเขาไว้ไม่ให้หุ่มเหตความสนใจทั้งหมดของตนเข้าสู่พระราชกิจปัจจุบันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเพื่อให้พวกเขาละเลยการเตรียมพร้อมอันจำเป็นสำหรับวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า” Early Writings, 74-76.

มีอยู่ไม่กี่ประการที่เรากำลังจะชี้ให้เห็น คือเรามีข้อความตอนหนึ่งจาก Early Writings หน้า 74 เราได้เคยพิจารณาเรื่องนี้มาก่อนแล้ว หลายสิ่งที่เราจะกล่าวถึงในการนำเสนอครั้งนี้ เราได้เคยกล่าวถึงมาก่อนแล้ว แต่พวกเราส่วนใหญ่มิได้เข้าใจว่าข้อความตอนนั้นใน Early Writings ได้ผ่านกระบวนการวิวัฒนาการมา ตามสภาพที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ Early Writings นั้น ผู้คนจะใช้สิ่งที่มีอยู่ใน Early Writings เพื่อบิดเบือนความจริง แต่หากท่านย้อนกลับไปยังเอกสารต้นฉบับดั้งเดิม

เหตุผลเชิงตรรกะสำหรับการบิดเบือนความจริงของพวกเขาจะหมดสิ้นไป

ดังนั้น จึงมีอีกมากที่อาจกล่าวได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะเพียงชี้ให้เห็นเพียงสองประเด็นเท่านั้น เพราะในที่นี้เรากำลังกล่าวถึง “การถวายเนื่องนิตย์” อยู่ แต่ในข้อความตอนนี้จาก *Early Writings*^{*} ข้าพเจ้าขอให้ท่านสังเกตความคิดสองประการแรกสุด วันที่ 23 กันยายน

ตกลง วันที่ 23 กันยายน หากท่านไม่คุ้นเคยกับเรื่องนี้ ท่านสามารถไล่ปี 1850 ไว้ตรงนั้นได้; วันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1850. เรื่องนี้มีผลต่อการเข้าใจเรื่อง “กิจประจำวัน” อย่างถูกต้อง

ตอนท้ายของย่อหน้าแรกเป็นถ้อยแถลงที่เราได้พิจารณากันแล้ว ณ ที่นี้ตลอดหลายวันที่ผ่านมา คือ “ข้าพเจ้าได้เห็นว่าแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง; ตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์; พระหัตถ์ของพระองค์ปกอยู่เหนือและทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อว่าจะไม่มีใครสามารถมองเห็นได้จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป”

ย่อหน้าที่สองกล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับ —daily’ (ดาเนียล 8:12) . . .” บัดนี้ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเพียงจดจำไว้ในคลังความทรงจำของท่าน—เราคงจะได้พิจารณาเรื่องนี้ในภายหลังโดยไม่ต้องสงสัย หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณา—เมื่อ “เครื่องบูชาประจำวัน” ถูกแสดงไว้บนแผนภูมิปี 1843 ณ ที่นี้ ก็เขียนว่า “taking away the daily”; และระบุว่า “Daniel 12: 11 and 12.” บนแผนภูมิปี 1850 เมื่อกล่าวถึง “เครื่องบูชาประจำวัน” ก็เขียนว่า “pagan dominion or when the daily taken away, Daniel 11:31.” ดังนั้น บนแผนภูมิทั้งสองนี้ จุดเน้นที่พวกเขาอ้างจากดาเนียล 11:31 และดาเนียล 12:11 ก็คือการถูกนำ “เครื่องบูชาประจำวัน” ออกไป เข้าใจไหม?

และในดาเนียล 11:31 และดาเนียล 12:11 คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “take away” คือ sur และมีความหมายว่า “นำออกไป”; มีความหมายว่า “ขจัดออก”

แต่ในดาเนียล 8 ข้อ 11 ตรงที่กล่าวว่าพลีประจำวันถูกนำไปนั้น เป็นคำภาษาฮีบรูอีกคำหนึ่ง คำนั้นคือ rum และมีความหมายว่า “ยกขึ้นและเชิดชู”

ดังนั้น วิลเลียม มิลเลอร์จึงใช้ Cruden's Concordance และ Cruden's Concordance นั้นไม่ได้ให้ความกระจ่างใด ๆ แก่ท่านเกี่ยวกับภาษาฮีบรูหรือภาษากรีกเลย ดังนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงนำพาพวกมิลเลอร์ไรต์; เพราะในบรรดาสามแห่งที่มีการกล่าวถึง “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์” ในพระธรรมดาเนียล คือ ดาเนียล บทที่ 8 ดาเนียล บทที่ 11 และดาเนียล บทที่ 12 นั้น ในบทที่ 11 และ 12 คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “นำออกไป” ก็หมายความว่า “นำออกไป” และนั่นคือสิ่งที่พวกเขากำลังเน้นย้ำอยู่บนแผนภูมิลำนี้ คือว่า เมื่อศาสนานอกกรีตถูกนำออกไป คำพยากรณ์ 1290 และ 1335 ก็จะเริ่มต้นขึ้น.

แต่ในดาเนียล 8 เมื่อกล่าวว่าเครื่องบูชาประจำวันถูกนำไปนั้น มิได้หมายถึงการถูกขจัดออกไป หากแต่หมายถึงการที่ศาสนานอกศาสนาถูกยกขึ้นและเชิดชูขึ้น ดังนั้น พวกมิลเลอร์ไรต์จึงเข้าใจถูกต้อง พวกเขาอ้างถึงสองบทในพระธรรมดาเนียลที่กล่าวถึงเรื่องเครื่องบูชาประจำวันถูกนำไปนั้น

แต่ในที่นี้ในหนังสือ Early Writings และเมื่อเราย้อนกลับไปตรวจดูเอกสารต้นฉบับดั้งเดิม ท่านจะเห็นในบทนี้ว่า เดิมที่ไม่มีการอ้างถึง Daniel 8:12 อยู่ตรงนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ Ellen White ได้บอกให้พวกเขาใส่ข้อนั้นเข้าไปในปี 1882 เมื่อพวกเขาจัดพิมพ์ Early Writings หรือว่าบรรณาธิการคนหนึ่งเป็นผู้ใส่เข้าไป ข้าพเจ้าไม่ได้รู้สึกถูกคุกคามด้วยเรื่องนั้น เพราะตรงนี้ไม่ได้กำลังกล่าวถึงการถูกนำออกไปนั้น

ในย่อหน้าที่สองกล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับคำว่า ‘เนื่องนิตย์’ (ดาเนียล 8:12) ว่าคำว่า ‘เครื่องบูชา’ นั้นเป็นคำที่มนุษย์เพิ่มเข้าไปด้วยสติปัญญาของตนเอง และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวบท และองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่ผู้ที่ได้ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งแห่งการพิพากษา”

เมื่อหลายปีก่อน เราได้มีการประชุมร่วมกับศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงบางท่านในเยอรมนีและอาจารย์จากสถาบันศาสนศาสตร์บางท่านของเยอรมนี ณ ประเทศเยอรมนี ซึ่งในการนั้นข้าพเจ้าได้นำเสนอ และพวกเขาก็ได้ขำขันในสาระนี้ของข้าพเจ้า

และมีศิษยาภิบาลคนหนึ่งจากอิตาลีอยู่ที่นั่น และเขาได้ยกข้อโต้แย้งอันเขลาประการหนึ่งเกี่ยวกับข้อนี้ขึ้นมา และสิ่งที่เขากล่าวก็คือ—และมีข้อโต้แย้งอันเขลาเกี่ยวกับ “เครื่องเนื่องนิตย์” อยู่หลายประการ ดังนั้นท่านจะพบว่าข้อโต้แย้งอันเขลานั้นถูกนำมาใช้อยู่บ่อยครั้ง และเราจะบันทึกไว้ ณ ที่นี้ มันกล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้าได้เห็นในเรื่อง ‘เครื่องเนื่องนิตย์’ (ดาเนียล 8:12) ว่าคำว่า ‘การถวายบูชา’ นั้นเป็นคำที่ถูกเติมเข้าไปด้วยปัญญาของมนุษย์ และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความ และองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งแห่งการพิพากษา” นี่คือข้อโต้แย้งอันเขลา: พวกเขาบอกว่าเอลเลน ไวท์ไม่ได้กำลังรับรอง “เครื่องเนื่องนิตย์” ในที่นี้; นางกำลังรับรองความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกที่ว่าคำว่า “การถวายบูชา” ถูกเพิ่มเข้าไปด้วยปัญญาของมนุษย์ และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความ เข้าใจไหม? ดังนั้น ศิษยาภิบาลชาวอิตาลีผู้กำลังยกข้อโต้แย้งนี้ขึ้นมา

และข้าพเจ้ากล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น โปรดอธิบายประโยคถัดไปแก่ข้าพเจ้าด้วย ศิษยาภิบาล”

ประโยคถัดไปกล่าวว่า “เมื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันยังดำรงอยู่ ก่อนปี 1844 เกือบทั้งหมดก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคำว่า ‘daily’; . . .” ข้อความนี้มีได้กล่าวถึงความเข้าใจที่ถูกต้องว่าคำว่า sacrifice ถูกเพิ่มเติมเข้าไปโดยปัญญาของมนุษย์ เอลเลน ไวท์กำลังกล่าวในที่นี้—และนี่เป็นประเด็นที่ยากประการหนึ่ง เป็นประเด็นที่ยากอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านี้ซึ่งกำลังปฏิเสธที่จะฟังและปฏิเสธที่จะมองเห็นในแวตวงแอดเวนติสท์ทุกวันนี้ ย่อหน้านี้ อาจมีนักเทววิทยาจำนวนมากว่าย่อหน้าใด ๆ ในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ที่ได้สูญเสียความรอดของตนไปเพราะย่อหน้านี้ ข้าพเจ้ามิได้กล่าวเกินจริง ข้าพเจ้าคิดว่านั่นน่าจะถูกต้องทีเดียว

ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 เมื่อทัศนะอันเป็นเท็จเกี่ยวกับ “the Daily” กำลังถูกนำเข้ามาสู่แอดเวนติสท์ทุกคนที่ต่อสู้โต้แย้งกันในทั้งสองฝ่ายของประเด็นนี้ต่างก็รู้ว่าตนกำลังต่อสู้กันเกี่ยวกับย่อหน้านี้ เมื่อสติเฟื่อง แอสเคลล์ออกมาปกป้องทัศนะของบรรพชนผู้บุกเบิกที่ว่า “the Daily” คือศาสนานอกกรีต เขาได้ทำสิ่งใด? เขาได้ตีพิมพ์ซ้ำแผนภูมิปี 1843 นี้ และเขาได้ใส่ย่อหน้านี้ไว้ที่ด้านล่าง ดังนั้น ย่อหน้านี้จึงเป็นจุดศูนย์กลางของข้อขัดแย้ง และ ณ ที่นี้เองที่ผู้คนมากมายเป็นอันมากได้ล้มลงบนดาบของตนเองและตายไป

ดังนั้น อย่างน้อยที่สุดในระดับที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเห็น ณ ที่นี้ ก็เพราะว่ามีบุคคลเช่นในระยะหลังนี้ สตีฟ ไวท์ลเบิร์ก แห่ง White Horse Ministries ผู้ซึ่งได้คัดค้านข่าวสารนี้ และข้อโต้แย้งประการหนึ่งของเขาก็คือ “เอลเลน ไวท์ ไม่เคยมีจุดยืนเกี่ยวกับเรื่อง Daily เลย ดังนั้นข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องมีจุดยืนเช่นกัน” ซึ่งเป็นจุดยืนที่โงเขลาอย่างยิ่งโดยแท้ แต่ถึงแม้ว่าเราจะยอมให้เขามีความเป็นไปได้ว่า เอลเลน ไวท์ มิได้มีจุดยืนเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วนางกล่าวว่าอย่างไรในข้อความอ้างนี้? นางกล่าวว่าผู้บุกเบิกทั้งหลายมีความเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถึงแม้ว่านางจะไม่ทราบว่ามันคืออะไร แต่ที่นั่นนางกำลังกล่าวว่ามีความเห็นที่ถูกต้องอยู่ ซึ่งก็หมายความว่ายอมมีความเห็นที่ผิด อาจมีความเห็นที่ผิดหลายประการด้วยซ้ำ

ท่านมีบุคคลอย่างแวนซ์ เฟอร์เรลล์ แวนซ์ เฟอร์เรลล์;
ผู้คนที่ให้ความเชื่อมั่นต่อการตีความคำพยากรณ์ของแวนซ์ เฟอร์เรลล์ และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นเหตุใด
แวนซ์ เฟอร์เรลล์มีชื่อเสียงเพียงผู้เดียว แต่เขาเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ที่กล่าวว่า "เครื่องบูชาประจำวัน"
เป็นตัวแทนทั้งลัทธินอกศาสนาและพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการสวรรค์ ใช่หรือไม่?
เขากำลังกล่าวว่าสัญลักษณ์นี้เป็นตัวแทนทั้งซาตานและพระคริสต์.

ด้วยเหตุผลเช่นนั้น กำลังใช้วิจารณ์ญาณชนิดใดอยู่?

เอาละ ชิสเตอร์ไวท์ "ไม่ว่า "เครื่องถวายบูชาประจำวัน" ในที่นี้จะหมายถึงสิ่งใดก็ตาม
นางกล่าวว่ามีความเข้าใจที่ถูกต้องอยู่ ดังนั้น อย่างน้อยที่สุด เราก็สามารถเห็นพ้องกับข้อสมมตินั้นในที่นี้ได้
ใช่ไหม?

แล้วข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับคำว่า "รายวัน" (Daniel 8:12) ว่าคำว่า "เครื่องสัถบูชา"
นั้นเป็นคำที่มนุษย์เพิ่มเข้าไปตามปัญญาของตน และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม และองค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่อง โมงแห่งการพิพากษา
เมื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันยังดำรงอยู่ ก่อนปี 1844
เกือบทั้งหมดต่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับคำว่า "รายวัน";
แต่ท่ามกลางความสับสนตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ก็ได้มีการยอมรับพระคัมภีร์อื่น ๆ,

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวกับศิษยาภิบาลชาวอิตาลีผู้นั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า "เอาละ
ท่านช่วยยกหลักฐานอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ใด ๆ ให้ข้าพเจ้าได้ไหมว่า ภายหลังจากปี 1844 ยังมีทัศนะอื่น ๆ
เกี่ยวกับคำว่า sacrifice ที่ได้รับการยอมรับอยู่หรือไม่?"

และในเวลานี้เขาก็ได้ถอยกลับจากเรื่องนั้นไปในระดับหนึ่ง

นับตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ได้มีการยึดถือทัศนะอื่น ๆ เกี่ยวกับ "กิจประจำวัน"
และสิ่งเหล่านั้นได้ก่อให้เกิดอะไรขึ้น? ความมึนงงและความสับสน.

ขีดเส้นใต้คำว่า "ความมึนงงและความสับสน" เพราะเมื่อชิสเตอร์ไวท์กล่าวต่อไปถึงเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน
นางก็กล่าวถึงความมึนงงและความสับสน และเข้าวันนี้เราจะนำบางส่วนของสิ่งเหล่านั้นมาแสดงให้ท่านเห็น

การถือทัศนะที่ผิดเกี่ยวกับพิธีประจำวันย่อมก่อให้เกิดความมึนงงและความสับสน

"เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และจะไม่มีวันเป็นบททดสอบอีกต่อไป"

ดังนั้น ในความเชื่อมโยงกับ "เครื่องบูชาประจำวัน" ที่ท่านเห็นอยู่นี้ นี่คือข้อโต้แย้ง นี่คือข้อโต้แย้งในปัจจุบัน;
นี่คือข้อโต้แย้งที่บุตรชายของ Ellen White ได้นำเสนอขึ้น แม้ผู้อื่นจะเป็นผู้เสนอมาก่อนด้วย
แต่เขาเป็นผู้ที่บันทึกสิ่งนี้ไว้ในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของขบวนการแอดเวนติสต์ ข้อโต้แย้งนั้นคือว่า
เมื่อท่านอ่านตอนนี้ บริบทของการกำหนดเวลาคือสิ่งที่ท่านจำเป็นต้องเข้าใจ

—"ทัศนะอื่น ๆ ได้ถูกรับไว้"—ในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจประจำวัน—"และความมึนงงกับความสับสนได้ติดตามมา
เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และจะไม่มีวันเป็นบททดสอบอีกเลย"

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะต้องออกไป
และต้องได้รับการประกาศแก่บรรดาบุตรที่กระจัดกระจายขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่จะต้องไม่ผูกไว้กับเวลา.

ท่านเห็นหรือไม่ว่าเหตุใดวิวลี ไวต์จึงกล่าวว่าเราจำเป็นต้องพิจารณาบริบทของการกำหนดเวลา?

ข้อความนี้กล่าวถึงความสับสนที่เกิดจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับ “เครื่องภายในยนต์”
เวลาไม่เคยเป็นบททดสอบ; และต่อจากนั้นก็ยังมีอีกย่อหน้าหนึ่งเกี่ยวกับการกำหนดเวลาไว้ล่วงหน้า

เอาละ สิ่งที่ท่านต้องเข้าใจคือ: ย่อนี้เกี่ยวกับการกำหนดเวลา มิได้อยู่ในเอกสารต้นฉบับเดิม;
และถ้อยแถลงที่ว่า เรื่องเวลาไม่เคยเป็นบททดสอบ นั้น ประโยคดังกล่าวได้ถูกตัดแปลงไปแล้ว
มันบิดเบือนความคิดดั้งเดิมของ Ellen White เธอมิได้เชื่อมโยงสิ่งใดเกี่ยวกับการกำหนดเวลาเข้ากับ Daily
เลย นี่คือนสิ่งที่เราต้องการพิจารณาในเช้าวันนี้.

ดังนั้น ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า เราจะไม้อ่านทุกหน้าทั้งหมดนี้
ข้าพเจ้าจะเพียงให้แน่ใจว่าท่านมีสิ่งเหล่านี้ไว้ในครอบครอง เพื่อท่านจะสามารถตรวจสอบสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวได้
เพราะว่าในฐานะมนุษย์ผู้หนึ่ง ย่อมมีความเป็นไปได้ที่ข้าพเจ้าอาจกำลังชักนำท่านให้หลงผิด.

อาร์เธอร์ ไวต์—“บริบทของการกำหนดเวลา”

บรรดาผู้สนับสนุนทัศนะเดิมยืนยันกรานว่า ถ้อยคำของข้อความนี้ [Early Writings, 74–75.]
เป็นการประท้วงการรับรองจากสวรรค์แก่ทัศนะเรื่อง “เครื่องบูชาประจำวัน” ตามที่มิลเลอร์ยึดถือ
และต่อมาถูกอุไรยาห์ สมินกล่าวซ้ำอีกครั้ง

อาเธอร์ ไวต์ บุตรชายของวิลลี ไวท์ ในชุดหนังสือหกเล่มของเขาว่าด้วยประวัติของเอลเลน ไวท์
เมื่อกล่าวถึงจุดยืนของบิดาของตนที่ปฏิเสธทัศนะอันถูกต้องเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” เขากล่าวไว้ใน
EGW เล่ม 6 หน้า 252 ว่า,

“บรรดาผู้สนับสนุนทัศนะเดิม” —ซึ่งถือว่าเครื่องบูชาประจำวันหมายถึงลัทธินอกศาสนา—“ยืนยันว่าถ้อยคำของ
ข้อความนี้ [Early Writings, 74–75.]
เป็นการรับรองจากสวรรค์ต่อทัศนะเรื่องเครื่องบูชาประจำวันตามที่มิลเลอร์ยึดถือ และต่อมาซึ่งอุไรยาห์
สมินได้กล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่ง” —

หากอาร์เธอร์ ไวต์จะเป็นนักประวัติศาสตร์ที่แท้จริงและเที่ยงตรง
ท่านทราบหรือไม่ว่าเขาควรจะทำอะไรไว้ตรงนั้น? เขาควรเพียงใส่คำคำหนึ่งลงไปตรงนั้นเท่านั้น; แต่ในเรื่องนี้
อาร์เธอร์ ไวต์พลาดไปอย่างน่าเสียดาย เขาควรที่จะกล่าวว่า “บรรดาผู้สนับสนุนทัศนะเดิมยืนยัน [อย่างถูกต้อง]
ว่าถ้อยคำของคำกล่าวนี้—ยืนยันว่าถ้อยคำของคำกล่าวนี้ [Early Writings,
74-75.]—ได้ประท้วงการรับรองจากสวรรค์ไว้บนทัศนะเรื่องเครื่องบูชาประจำวันตามที่มิลเลอร์ยึดถือ
และต่อมาถูกอุไรยาห์ สมินกล่าวซ้ำอีก.”

แต่เขามีได้กล่าวไว้ในนั้นอย่างถูกต้อง เขาเพียงกล่าวสิ่งที่พวกเขายึดถืออยู่
ราวกับว่ายังมีความเป็นไปได้ที่พวกเขากำลังยึดถือตำแหน่งที่ผิด แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่;
พวกเขายึดถือตำแหน่งที่ถูกต้องแล้ว

—“ผู้สนับสนุนทัศนะใหม่” —บิดาของเขา วิลลี, A. G. Daniells, W. W. Prescott,
และข้าพเจ้าจะยังไม่กล่าวถึงประเด็นนั้นในเวลานี้—“ผู้สนับสนุนทัศนะใหม่ถือว่า
ถ้อยแถลงนั้นจะต้องถูกเข้าใจตามบริบทของมัน—คือบริบทของการกำหนดเวลา” —

เราเพิ่งบอกท่านไปแล้วถึงข้อโต้แย้งของพวกเขาใน Early Writings, หน้า 74.

—ผู้สนับสนุนทัศนะใหม่นั้นถือว่าคำกล่าวดังกล่าวต้องถูกนำไปพิจารณาภายในบริบทของมัน—คือบริบทของ
การกำหนดเวลา ถ้อยแถลงซ้ำแล้วซ้ำเล่าของ Ellen White ที่ว่า “I have no light on the point” (Letter
226, 1908) และ “I am unable to define clearly the points that are questioned” (Letter 250,

1908) ตลอดจนการที่เธอไม่สามารถให้ถ้อยแถลงที่แน่ชัดได้เมื่อคำถามนี้ถูกยกขึ้นมากดดันต่อเธอ ดูประหนึ่งว่าให้การสนับสนุนแก่ข้อสรุปของพวกเขา อีกทั้งพวกเขายังมั่นใจด้วยว่าชาวสวาทที่ประทานผ่าน Ellen White จะไม่ขัดแย้งกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการสถาปนาไว้อย่างชัดเจน Arthur White, EGW, volume 6, 252.

ฉบับดั้งเดิม—Review and Herald, 1 พฤศจิกายน ค.ศ. 1850

และหนังสือ Early Writings หน้า 74 นั้น พิมพ์เมื่อใด? ค.ศ. 1882; หนังสือ Early Writings ได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1882.

แต่ข้อความตอนที่เรากำลังพิจารณาอยู่ในหนังสือ Early Writings นั้น เดิมพบอยู่ใน Review and Herald ฉบับวันที่ 1 พฤศจิกายน 1850 และท่านมีข้อความนั้นอยู่ในบันทึกของท่านแล้ว และมีอยู่หลายย่อหน้า และตั้งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า เราจะไม่อ่านทั้งหมดนั้น

เราเห็นสียย่อหน้าในหน้า 2 แล้วก็สียย่อหน้าในหน้า 3:

“พี่น้องชายหญิงที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนาจะมอบภาพสรุปสั้น ๆ แก่ท่านทั้งหลายถึงสิ่งทีองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าเมื่อไม่นานมานี้ในนิมิต ข้าพเจ้าได้เห็นความมั่งคั่งน่าชื่นชมของพระเยซู และความรักที่ทูตสวรรค์ทั้งหลายมีต่อกัน ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า—ท่านทั้งหลายมีอาจเห็นความรักของพวกเขาต่อกันหรือ?—จงดำเนินตามนั้น เช่นเดียวกันอย่างนั้นเอง ประชากรของพระเจ้าก็ต้องรักซึ่งกันและกัน พึงยอมให้คำตักเตือนอยู่แก่ตนเอง มากกว่าจะตักเตือนผู้อื่นคนเดียว
ข้าพเจ้าเห็นว่าข้อความที่ว่า—‘จงขายสิ่งซึ่งท่านมีอยู่และแจกทาน’—นั้น บางคนยังมีได้รับตามความกระฉ่างชัดของข้อความนั้น; กล่าวคือ วัตถุประสงค์แท้จริงแห่งพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดของเรายังมีได้ถูกเสนอไว้อย่างชัดเจน ข้าพเจ้าเห็นว่าวัตถุประสงค์ของการขายนั้น มิใช่เพื่อให้แก่ผู้ที่สามารถทำงานและเลี้ยงดูตนเองได้; แต่เพื่อเผยแพร่ความจริง การอุปการะและปล่อยตามใจผู้ที่สามารถทำงานได้ให้อยู่ในความเกียจคร้านนั้น เป็นบาป บางคนได้มีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมการประชุมทุกครั้ง; มิใช่เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่เพราะเห็นแก่—‘ขนมปังและปลา’—
คนเช่นนั้นจะเป็นการดีที่มากหากอยู่บ้านและตรากตรำทำงานด้วยมือของตน —‘ในสิ่งที่ดี’— เพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นแก่ครอบครัวของตน และเพื่อจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดสำหรับถวายเพื่อคำจูนพระราชกิจอันล้ำค่าของความจริงประจำกาลปัจจุบัน”

ข้าพเจ้าเห็นว่าบางคนได้ผิดพลาดไปในการอธิษฐานขอให้คนเจ็บป่วยได้รับการรักษาต่อหน้าผู้ไม่เชื่อ หากมีผู้ใดในพวกเราเจ็บป่วย และเรียกผู้อาวุโสของคริสตจักรมาอธิษฐานเหนือเขา ตาม ยากอบ 5:14, 15 เราก็ควรดำเนินตามแบบอย่างของพระเยซู พระองค์ทรงให้บรรดาผู้ไม่เชื่อออกไปจากห้อง แล้วจึงทรงรักษาคนป่วยนั้นได้ เมื่อเราอธิษฐานเผื่อคนเจ็บป่วยในท่ามกลางพวกเรา เราก็ควรแสวงหาการแยกตนออกจากความไม่เชื่อของบรรดาผู้ที่ไม่มีความเชื่อเช่นนั้น.

แล้วข้าพเจ้าถูกชี้ให้นึกย้อนกลับไปยังเวลาที่พระเยซูทรงพาพวกสาวกของพระองค์ไปตามลำพังยังห้องชั้นบน และทรงล้างเท้าของเขาทั้งหลายก่อนเป็นครั้งแรก แล้วจึงประทานให้เขารับประทานขนมปังที่ทรงหักไว้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งพระกายของพระองค์ที่ทรงถูกหัก และน้ำจากผลเถาองุ่นเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งพระโลหิตของพระองค์ที่ทรงหลั่งออก
ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกคนควรกระทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความเข้าใจ และดำเนินตามแบบอย่างของพระเยซู และเมื่อประกอบพิธีเหล่านี้ ควรแยกตนจากผู้ที่ไม่เชื่อให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้.

“แล้วข้าพเจ้าได้รับให้เห็นว่า กษัตริย์เจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเปล่งมา
ภายหลังจากที่พระเยซูเสด็จออกจากสถานบริสุทธิ์ หุตสวรรค์กล่าวว่า—พระพิโรธของพระเจ้าและของพระ
เมษโปดกนั้นเองที่ก่อให้เกิดความพินาศหรือความตายแก่คนอธรรม เมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าดังขึ้น
บรรดาวิสุทธิชนจะทรงอำนาจและนำสะพริงกล้ายิ่งดังพลโยธาที่ชูธง
แต่ในเวลานั้นพวกเขาจะยังไม่กระทำการพิพากษาตามที่ทรงเขียนไว้
การดำเนินการตามคำพิพากษานั้นจะมีขึ้นเมื่อสิ้นสุดหนึ่งพันปี”

“ภายหลังจากที่ธรรมิกชนได้รับการเปลี่ยนให้เป็นอมตะ และถูกรับขึ้นไปพร้อมกัน และได้รับพิณ มงกุฎ
 ฯลฯ และเข้าไปในนครบริสุทธิ์แล้ว พระเยซูและธรรมิกชนก็นั่งพิพากษา บรรดาหนังสือถูกเปิดออก
คือหนังสือแห่งชีวิตและหนังสือแห่งความตาย หนังสือแห่งชีวิตบรรจุบันทึกการกระทำอันดีของธรรมิกชน
และหนังสือแห่งความตายบรรจุบันทึกการกระทำอันชั่วของคนอธรรม
หนังสือเหล่านี้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับหนังสือบทบัญญัติ คือพระคัมภีร์ และพวกเขาก็ถูกพิพากษาตามนั้น
ธรรมิกชนพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซูในการลงคำพิพากษาเหนือคนอธรรมที่ตายแล้ว ดูเถิด!
หุตสวรรค์กล่าวว่า ธรรมิกชนนั่งพิพากษาโดยพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซู
และกำหนดแก่คนอธรรมแต่ละคนตามการกระทำที่ได้กระทำไว้ในกาย และมีการบันทึกไว้ข้างชื่อต่าง ๆ
ของพวกเขาวา พวกเขาจะต้องได้รับสิ่งใดเมื่อมีการบังคับตามคำพิพากษา ข้าพเจ้าเห็นว่า
นี่เป็นงานของธรรมิกชนร่วมกับพระเยซูในนครบริสุทธิ์ก่อนที่นครนั้นจะเสด็จลงมายังแผ่นดินโลก
ตลอดช่วง 1000 ปี แล้วเมื่อสิ้นสุด 1000 ปี พระเยซู หุตสวรรค์ และธรรมิกชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์
ก็ออกจากนครบริสุทธิ์ และขณะที่พระองค์เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกพร้อมกับพวกเขา
คนอธรรมที่ตายแล้วก็ถูกให้เป็นขึ้นมา แล้วบรรดาคนเหล่านั้นเองที่ ‘แห่งพระองค์’
เมื่อถูกทำให้เป็นขึ้นมาแล้ว ก็จะมีมองเห็นพระองค์แต่ไกลในพระสิริทงสิ้นของพระองค์
โดยมีหุตสวรรค์และธรรมิกชนอยู่กับพระองค์ และพวกเขาจะคร่ำครวญเพราะพระองค์
พวกเขาจะเห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์และที่พระบาทของพระองค์
และที่ซึ่งพวกเขาได้แทงหอกเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์
รอยตะปูและรอยหอกนั้นจะเป็นพระสิริของพระองค์ในเวลานั้น เมื่อสิ้นสุด 1000 ปีนั้นเอง
พระเยซูทรงยืนอยู่บนภูเขาเมกะกอกเทศ และภูเขานั้นก็แยกออกจากกัน และกลายเป็นที่ราบใหญ่มหึมา
และคนที่หลบหนีในเวลานั้นคือคนอธรรมซึ่งเพิ่งถูกทำให้เป็นขึ้นมา
แล้วนครบริสุทธิ์ก็ลงมาและตั้งอยู่บนที่ราบนั้น”

แล้วซาตานก็ใส่วิญญาณของตนเข้าไปในพวกอธรรมที่ได้ถูกทำให้ฟื้นขึ้นมาแล้ว มันประจบพวกเขาว่า
กองทัพในนครนั้นมีน้อย และกองทัพของมันมีมาก
และว่าพวกเขาสามารถเอาชนะพวกธรรมิกชนและยึดนครนั้นได้
ขณะที่ซาตานกำลังรวบรวมกองทัพของมันอยู่นั้น พวกธรรมิกชนอยู่ภายในนคร
กำลังมองดูความงดงามและพระสิริแห่งอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า พระเยซูทรงอยู่เป็นผู้นำหน้าพวกเขา
ทรงนำพวกเขาไป ในทันใดนั้น พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงงดงามก็จากไปจากท่ามกลางพวกเรา
แต่ในไม่ช้าเราก็ได้ยินพระสุรเสียงอันไพเราะของพระองค์ตรัสว่า
“ท่านทั้งหลายผู้ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา
จงมารับแผ่นดินซึ่งได้ทรงเตรียมไว้สำหรับท่านตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก” เราพากันมาชุมนุมอยู่รอบพระเยซู
และทันทีที่พระองค์ทรงปิดประตูนครนั้น คำสาปแช่งก็ถูกประกาศเหนือพวกอธรรม ประตูก็ถูกปิดลง
แล้วพวกธรรมิกชนก็ใช้ปีกของตนบินขึ้นไปยังยอดกำแพงนคร พระเยซูทรงสถิตอยู่กับพวกเขาด้วย
มงกุฎของพระองค์คู่สุกสว่างและเปี่ยมด้วยพระสิริ เป็นมงกุฎซ้อนอยู่ในมงกุฎ มีเจ็ดชั้น
มงกุฎของพวกธรรมิกชนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่สุด ประดับด้วยดวงดาว
ใบหน้าของพวกเขาเปล่งประกายด้วยพระสิริ เพราะพวกเขาอยู่ในพระฉายาอันแท้จริงของพระเยซู
และเมื่อพวกเขาลุกขึ้นและเคลื่อนไปพร้อมกันทั้งสิ้นสู่ยอดนครนั้น
ข้าพเจ้าก็เคลิบเคลิ้มยินดีอยู่กับภาพที่ได้เห็นนั้น

แล้วคนธรรมก็เห็นสิ่งที่พวกเขาได้สูญเสียไป
และไฟก็ถูกพ่นออกมาจากพระเจ้าลงบนพวกเขาและเผาผลาญพวกเขาเสีย
นี่คือการบังคับโทษตามคำพิพากษา แล้วคนธรรมก็ได้รับตามที่ธรรมิกชนทั้งหลายซึ่งเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว
กันกับพระเยซูได้กำหนดไว้แก่พวกเขาตลอดช่วง 1000 ปีนั้น
ไฟเดียวกันจากพระเจ้าซึ่งเผาผลาญคนธรรม ได้ชำระโลกทั้งสิ้นให้บริสุทธิ์
ภูเขาทั้งหลายที่แตกหักซรุขระละลายไปด้วยความร้อนแรงยิ่งยวด ทั้งบรรยากาศด้วยเช่นกัน
และฟางแห้งทั้งสิ้นก็ถูกเผาผลาญ แล้วมรดกของเราก็เปิดออกตรงหน้าเรา ดงามและรุ่งโรจน์
และเราได้รับ โลกทั้งสิ้นซึ่งถูกทำให้ใหม่เป็นมรดก เราทุกคนเปล่งเสียงร้องด้วยเสียงอันดังว่า
พระสิริจงมีแด่พระองค์ ฮาเลลูยา.

ข้าพเจ้ายังเห็นด้วยว่าผู้เสี่ยงควรปรึกษากับผู้ที่ตนมีเหตุผลจะไว้วางใจได้
คือผู้ที่ได้อยู่กับข่าวสารทั้งปวงมาแล้ว และมั่นคงในสัจธรรมปัจจุบันทั้งสิ้น
ก่อนที่เขาจะสนับสนุนประเด็นใหม่ใด ๆ ที่สำคัญ ซึ่งเขาอาจเห็นว่าพระคัมภีร์สนับสนุนอยู่
แล้วผู้เสี่ยงทั้งหลายจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างสมบูรณ์
และคริสตจักรจะสัมผัสได้ถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้เสี่ยงทั้งหลาย
ข้าพเจ้าเห็นว่าแนวทางเช่นนี้จะป้องกันการแตกแยกอันน่าเศร้าได้
และแล้วก็จะไม่มีอันตรายที่ฝูงแกะอันล้ำค่าจะถูกแบ่งแยก
และแกะทั้งหลายจะกระจัดกระจายไปโดยปราศจากผู้เลี้ยง” —

แล้วข้อความนั้นก็สรุปลงด้วยอีกห้าย่อหน้า ซึ่งข้าพเจ้าจัดใส่กรอบไว้ให้ท่าน
เพราะห้าย่อหน้านี้จากบทความคือส่วนที่จะไปปรากฏอยู่ในหนังสือ Early Writings
นั้นจึงเป็นเหตุที่ห้าย่อหน้าสุดท้ายนี้ถูกล้อมไว้ด้วยกรอบ

วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์
ออกเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมผู้ที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์กลับคืนมา
และจำเป็นต้องทุ่มเทความพยายามเป็นทวีคูณในช่วงเวลาแห่งการรวบรวมนี้
ในช่วงเวลาแห่งการกระจัดกระจาย อิสราเอลถูกตีและถูกฉีกทิ้ง; แต่บัดนี้ ในช่วงเวลาแห่งการรวบรวม
พระเจ้าจะทรงรักษาและพันบาดแผลให้แก่ชนชาติของพระองค์ ในการกระจัดกระจายนั้น
ความพยายามที่ได้กระทำเพื่อเผยแพร่ความจริงมีผลเพียงเล็กน้อย
สำเร็จผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่มีเลย; แต่ในช่วงเวลาแห่งการรวบรวม
เมื่อพระเจ้าได้ทรงลงพระหัตถ์เพื่อรวบรวมชนชาติของพระองค์แล้ว
ความพยายามในการเผยแพร่ความจริงจะเกิดผลตามที่มุ่งหมายไว้
ทุกคนควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีใจร้อนรนในงานนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องน่าละอายหากผู้ใดจะอ้าง
ถึงช่วงเวลาแห่งการกระจัดกระจายเป็นแบบอย่างเพื่อกำกับเราในบัดนี้ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการรวบรวม;
เพราะหากพระเจ้ามิได้ทรงกระทำเพื่อเรามากกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำในเวลานั้น
อิสราเอลก็คงจะไม่มีวันถูกรวบรวม ความจริงจำเป็นต้องได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์พอ ๆ
กับที่จำเป็นต้องได้รับการประกาศเทศนาด้วย

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า แผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้นำโดยพระหัตถ์ของพระองค์
และว่าไม่ควรมีส่วนใดส่วนหนึ่งของมันถูกเปลี่ยนแปลงเลย; ว่าตัวเลขต่าง ๆ
เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เป็น ดังนั้นพระหัตถ์ของพระองค์จึงทรงปกคลุมอยู่เหนือ
และทรงซ่อนความผิดพลาดในตัวเลขบางตัวไว้ เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้
จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป

แล้วข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับคำว่า “Daily” ว่า คำว่า “sacrifice”
นั้นเป็นคำที่มนุษย์เพิ่มเข้ามาด้วยปัญญาของตนเอง และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม; และองค์พระผู้

ปิ่นเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งแห่งการพิพากษา เมื่อยังมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนล้วนเห็นพ้องกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ "Daily"; แต่ภายหลังก่อนปี 1844 ท่ามกลางความสับสน ได้มีการยึดถือทัศนะอื่น ๆ และความมิดม่นกับความสับสนก็ได้ติดตามมา.

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และเวลาจะไม่ใช่บททดสอบอีกเลยตลอดไป

แล้วข้าพเจ้าถูกชี้ให้เห็นบางคนซึ่งตกอยู่ในความหลงผิดใหญ่ๆ วิสุทธิชนทั้งหลายยังจะต้องไปยังเยรูซาเล็มเก่า ฯลฯ ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ทัศนะเช่นนี้มีแนวโน้มจะดึงจิตใจและความสนใจออกไปจากพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า ภายใต้อาสาของทูตสวรรค์องค์ที่สาม; เพราะถ้าพวกเราจะต้องไปยังเยรูซาเล็มแล้ว จิตใจของเราก็ย่อมจะมุ่งไปที่นั่นโดยธรรมชาติ และทรัพย์สินของเราจะถูกยับยั้งจากการใช้ประโยชน์อย่างอื่น เพื่อจัดให้วิสุทธิชนไปยังเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าเห็นว่าเหตุที่พวกเขาถูกปล่อยให้ตกเข้าไปในความหลงผิดใหญ่ๆ นี้ ก็เพราะพวกเขามีได้สารภาพและละทิ้งความผิดพลาดทั้งหลายของตน ซึ่งพวกเขาได้ตกอยู่ในสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว" Review and Herald, November 1, 1850.

ท่านเห็นสิ่งเหล่านั้นหรือไม่? ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงอะไร?

เอาละ หากเราเข้าสู่ห้าย่อหน้าสุดท้ายนี้ ท่านจะเห็นบางสิ่งที่แตกต่างไปจากต้นฉบับ เมื่อเทียบกับที่ท่านจะพบใน Early Writings, page 74.

จากผู้ฟัง: ดังนั้น คุณกำลังกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้ที่อยู่ในกล่องคือของต้นฉบับใช่หรือไม่?

ข้อความเหล่านี้ที่อยู่ในกรอบ คือห้าย่อหน้าสุดท้ายในบทความต้นฉบับนี้ และกรอบนี้ล้อมรอบข้อความเหล่านั้นอยู่ ห้าย่อหน้านี้เองที่สุดในที่สุดได้ถูกรวมไว้ใน Early Writings, หน้า 74.

แต่สิ่งนี้ถูกตีพิมพ์เมื่อใด เขียนขึ้นเมื่อใด? พฤศจิกายน ค.ศ. 1850.

ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ทำตัวหนาไว้ในส่วนต่าง ๆ ที่จะมีการเปลี่ยนแปลงจากห้าย่อหน้านี้ จะมีการแปรสภาพเกิดขึ้นกับข้อความนี้ เพราะว่าในอนาคตอันใกล้ คือในปี 1851 หนังสือ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White จะได้รับการตีพิมพ์ และพวกเขาจะนำย่อหน้าเหล่านี้ไปบรรจุไว้ใน A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White และจากที่นี่ [บทความใน Review and Herald, November 1850] ไปสู่ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ก็มีการแก้ไขเชิงบรรณานุกรมเล็กน้อยบางประการเกิดขึ้นกับห้าย่อหน้านี้ แล้วจาก A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ในปี 1851 ไปสู่ Early Writings ในปี 1882 ก็มีการแก้ไขเชิงบรรณานุกรมเพิ่มเติมอีก และการแก้ไขเชิงบรรณานุกรมเหล่านั้นเองที่ทำให้ Early Writings, page 74, มีลักษณะซับซ้อนวากวน

ดังนั้น ในห้าย่อหน้านี้ซึ่งลงท้ายในต้นฉบับเดิมนั้น ในย่อหน้าแรกที่ว่า "September 23d, the Lord showed me . . ." นั้น จะมีการเปลี่ยนแปลง.

ในย่อหน้าถัดไปนี้: "แล้วข้าพเจ้าเห็น . . ."; "แล้วข้าพเจ้าเห็น . . ."; "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า . . ."; และ "แล้วข้าพเจ้าถูกชี้ให้เห็นถึง . . ."; ถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการปรับแก้เล็กน้อยบางประการ

ทรงสำแดงความจริงหลักสิบประการในสิบสามย่อหน้า

แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเห็นในย่อหน้าทั้งสิบสามย่อหน้านี้จากบทความต้นฉบับก็คือ นางได้แสดงให้เห็นถึงประเด็นสำคัญหลักสิบประการแล้ว

และบัดนี้ข้าพเจ้าจำได้แล้วว่าเหตุใดจึงได้ทำข้อความเหล่านี้เป็นตัวหนา มิใช่เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นกำลังจะถูกเปลี่ยนแปลง แต่ข้าพเจ้ากำลังเน้นบางสิ่งแก่ท่าน หากท่านจะสังเกตว่า ในสิบสามย่อหน้านี้ นางได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . . , นางได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . . , นางได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . . , นางได้รับการสำแดงสิ่งนี้ และเมื่อมีสิ่งหนึ่งได้รับการสำแดงแก่นาง ภายหลังที่นางบอกเราเกี่ยวกับสิ่งนั้นแล้ว จากนั้นนางก็ได้รับการสำแดงอีกสิ่งหนึ่งซึ่งไม่จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับสิ่งที่เพิ่งได้รับการสำแดงว่า: "ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . . ; ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . . ; ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงสิ่งนี้ . . ."

ท่านสามารถตรวจสอบข้าพเจ้าและอ่านด้วยตนเองได้ แต่ในสิบสามย่อหน้านี้ นางได้รับการสำแดงถึงความจริงสำคัญสิบประการ

นี่คือสิ่งที่นางได้รับการสำแดงให้เห็น นางได้รับการสำแดงเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า เกี่ยวกับของถวาย เกี่ยวกับการอธิษฐานเผื่อคนป่วย เกี่ยวกับพิธีมหาสนิท เกี่ยวกับการกักขังที่เจ็ดประการสุดท้ายที่เชื่อมโยงกับช่วงพันปี เกี่ยวกับความสว่างใหม่ เกี่ยวกับการรวบรวมภายหลังปี 1844 เกี่ยวกับงานพิมพ์เผยแพร่ เกี่ยวกับแผนภูมิปี 1843 เกี่ยวกับ "เครื่องบูชาประจำวัน" เกี่ยวกับ "เวลา" ในฐานะบททดสอบ และเกี่ยวกับการแสวงบุญไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และหากท่านอ่านอย่างพิถีพิถันก็จะเห็นว่ามิใช่ลำดับความคิดที่ต่อเนื่องกัน หากแต่เป็นลักษณะว่า "ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงให้เห็นสิ่งนี้" อย่างมาก และนางก็บันทึกสิ่งที่นางได้รับการสำแดงให้เห็น; และนางได้รับการสำแดงบางสิ่งซึ่งมิได้จำเป็นต้องเกี่ยวเนื่องกัน ท่านต้องมองเห็นประเด็นนี้; เพราะเมื่อพวกเขาเริ่มนำย่อหน้าเหล่านี้มาร้อยเรียงเข้าด้วยกัน พวกเขาจะเริ่มสร้างความคิดว่านางกำลังกล่าวบางสิ่งที่แท้จริงแล้วนางมิได้กล่าวเช่นนั้นเลย

รีวิวแอนด์เฮรัลด์, 1 พฤศจิกายน 1850

เอละ จงสังเกตย่อหน้าแรกของห้าย่อหน้าที่เรากำลังพิจารณาจากเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1850.

"วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ออกเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมคนที่เหลืออยู่แห่งประชากรของพระองค์กลับคืนมา และในเวลาของการรวบรวมนี้ จำเป็นต้องเพิ่มพูนความพยายามให้ทวีคูณ ในเวลาของการกระจัดกระจาย อิสราเอลถูกตีและถูกฉีกกระชาก; แต่บัดนี้ในเวลาของการรวบรวม พระเจ้าจะทรงรักษาและพันบาดแผลให้แก่ประชากรของพระองค์ ในเวลาของการกระจัดกระจาย ความพยายามที่ได้กระทำเพื่อเผยแพร่ความจริงนั้นมีผลเพียงเล็กน้อย บรรลุผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่เกิดผลเลย; แต่ในเวลาของการรวบรวม เมื่อพระเจ้าได้ทรงตั้งพระหัตถ์ของพระองค์ไว้เพื่อรวบรวมประชากรของพระองค์แล้ว ความพยายามในการเผยแพร่ความจริงจะเกิดผลตามที่มุ่งหมายไว้ ทุกคนควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีใจร้อนรนในงานนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องน่าละอายที่ผู้ใดจะอ้างถึง เวลาของการกระจัดกระจายเป็นแบบอย่างเพื่อใช้กำกับเราในบัดนี้ซึ่งเป็นเวลาของการรวบรวม; เพราะถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงกระทำเพื่อเรามากไปกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำในเวลานั้นแล้ว อิสราเอลก็คงจะไม่มีวันถูกรวบรวม ความจริงมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ พอๆ กับที่ต้องได้รับการประกาศเทศนาด้วย" —

ประโยคสุดท้ายจากย่อหน้านั้นกล่าวว่า “การที่ความจริงจะต้องได้รับการเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ ก็มีความจำเป็นพอ ๆ กับการประกาศเทศนา” เอาละ ความคิดนี้กำลังจะถูกละทิ้ง.

ย่อหน้าที่สองในบรรดาห้าย่อหน้าที่เรากำลังพิจารณากันอยู่ ตรงที่กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” ท่านจะเห็นว่าข้าพเจ้าได้ขีดเส้นใต้ไว้แล้ว

—“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า แผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ควรมีส่วนใดของมันถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงเลย; ว่าตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์. ว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงอยู่เหนือและทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป.”—

เหตุที่ข้าพเจ้าขีดเส้นใต้ข้อความใด ๆ ไว้ในสื่อย่อหน้าที่อยู่บนบนของหน้านี้ ก็เพราะว่าส่วนเหล่านั้นจะมีการแก้ไขเชิงบรรณาธิการเมื่อมีการพิมพ์ซ้ำในหนังสือ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ในปี 1851

ตกลง “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” จะถูกเปลี่ยน “โดยพระหัตถ์ของพระองค์” จะถูกเปลี่ยน “โดยที่ไม่ควรเปลี่ยนแปลงส่วนใดของสิ่งนั้นเลย” จะถูกเปลี่ยน

แล้วในย่อหน้าถัดไปที่พิมพ์ตัวหนา [ย่อหน้าที่สี่] ในหน้านั้นกล่าวว่า,

—“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า เรื่องเวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และเวลาจะไม่มีวันกลับมาเป็นบททดสอบอีกเลย”—

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” ข้อความนั้นกำลังจะถูกเปลี่ยนแปลง สิ่งที่พวกเขาทำจะกระทำในปีถัดไปใน A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White คือ พวกเขาจะนำย่อหน้าที่มีเพียงประโยคเดียวนั้นไปรวมเข้ากับย่อหน้าก่อนหน้า พวกเขาจะเปลี่ยนให้กลายเป็นย่อหน้าเดียวกัน

แต่ทั้งนี้ หากมีคำคำหนึ่งหรือหลายคำเป็นตัวหนา ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงทางรูปแบบอินบางประการด้วย และข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างให้เห็นว่าข้าพเจ้าหมายถึงอะไร

และในย่อหน้าที่สามนั้นกล่าวว่า,

“แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับคำว่า —Daily’ ว่า คำว่า —sacrifice’ นั้นเป็นสิ่งที่ปัญญาของมนุษย์เติมเข้าไป และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม; และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ได้ประกาศคำร้องเรื่องโมฆะแห่งการพิพากษา เมื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันยังคงมีอยู่ ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนต่างเป็นเอกฉันท์ในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ —Daily;’ แต่ตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ในท่ามกลางความสับสน หัสนะอื่น ๆ ได้ถูกรับเอาไว้ และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา” —

แล้วในย่อหน้าถัดไปที่พิมพ์ตัวหนา [ย่อหน้าที่สี่] บนหน้านั้นกล่าวว่า,

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า เรื่องเวลาไม่ได้เป็นบททดสอบมาตั้งแต่ปี 1844 และเวลาจะไม่มีวันเป็นบททดสอบอีกเลย”—

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” นั้นกำลังจะถูกเปลี่ยนแปลง.

สิ่งที่พวกเขาทำจะกระทำในปีถัดไปในหนังสือ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White คือ พวกเขาจะนำย่อหน้าที่มีเพียงประโยคเดียวนั้นมารวมเข้ากับย่อหน้าก่อนหน้า

พวกเขาจะทำให้มันกลายเป็นย่อหน้าเดียวกัน

และพวกเขากำลังจะเปลี่ยนคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” เป็น “ข้าพเจ้าก็ได้รับการสำแดงด้วย” เข้าใจไหม? พวกเขา กำลังจะรวมสองย่อหน้านั้นให้เป็นย่อหน้าเดียว และพวกเขากำลังจะเปลี่ยนเป็น “ข้าพเจ้าก็ได้รับการสำแดงด้วย” ในปี 1851.

—“แล้วข้าพเจ้าได้รับการชี้ให้เห็นถึงบางคนที่ตกอยู่ในความหลงผิดอันใหญ่หลวงว่า ธรรมิกชนยังจะต้องไปยังเยรูซาเล็มเก่า ฯลฯ ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ทัศนะนั้นย่อมทำให้จิตใจและความสนใจหันเหไปจากพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า ภายใต้ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม; เพราะหากเราจะต้องไปยังเยรูซาเล็มแล้ว จิตใจของเราก็ย่อมจะมุ่งอยู่ที่นั่นโดยธรรมชาติ และทรัพยากรของเราจะถูกยับยั้งจากการใช้เพื่อประโยชน์อื่น เพื่อจัดให้ธรรมิกชนไปยังเยรูซาเล็ม

ข้าพเจ้าเห็นว่าเหตุที่พวกเขาถูกปล่อยให้เข้าไปสู่ความหลงผิดอันใหญ่หลวงนี้ ก็เพราะพวกเขามีได้สารภาพและละทิ้งความผิดพลาดของตน

ซึ่งพวกเขาได้ตกอยู่ในสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว” Review and Herald, November 1, 1850.

แต่เมื่อคุณมาถึงหนังสือ Early Writings คุณทราบไหมว่าพวกเขาทำอะไร? พวกเขาตัดคำว่า “I was also shown,” ออกไป โดยที่ใน Early Writings ย่อนั้นจะกล่าวว่า “When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily,’ but since 1844, in the confusion, other views have been embraced, and darkness and confusion has followed.”

พวกเขาตัดคำว่า “I was also shown,” ออกไป และประโยคถัดไปคือ “time had not been a test since 1844.” ทันใดนั้นคุณก็ไม่ทราบว่าคุณคิดเรื่องเวลาที่มิได้เป็นบททดสอบตั้งแต่ปี 1844 นั้น

เป็นสิ่งหนึ่งในบรรดาสิ่งทีนางได้รับการสำแดงโดยเฉพาะ

คุณเชื่อว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของความสว่างของนางเกี่ยวกับ Daily

โดยที่ทัศนะนั้นผิดก่อให้เกิดความสับสนอลหม่าน.

นั่นไม่ใช่ต้นฉบับ คุณมีต้นฉบับอยู่แล้ว จงตรวจสอบดูเถิด

ก้าวถัดไป (ก้าวที่สอง)—1851 ภาพร่างแห่งประสบการณ์และทัศนคติคริสเตียนของ Ellen G. White

ต่อจากนี้ลงมา ท่านจะพบว่า *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White* ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1851; และท่านก็จะเห็นรายละเอียดแจ่มแจ้งของการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และมีการเปลี่ยนแปลงประการหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งवाद.

“วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดง [เดิม—“สำแดงให้เห็น”] แก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเป็นครั้งที่สองเพื่อผู้คนที่เหลืออยู่แห่งประชากรของพระองค์กลับคืนมา

และในการรวบรวมครั้งนี้จำเป็นต้องเพิ่มความพยายามเป็นทวีคูณ ในคราวแห่งการกระจัดกระจาย

อิสราเอลถูกตีและถูกฉีกออก แต่บัดนี้ ในเวลาของการรวบรวม

พระเจ้าจะทรงรักษาและพันบาดแผลให้ประชากรของพระองค์ ในคราวแห่งการกระจัดกระจาย

ความพยายามที่ได้กระทำเพื่อเผยแพร่ความจริงนั้นมีผลน้อยยิ่ง บรรลุผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบไม่บรรลุผลเลย

แต่ในคราวแห่งการรวบรวม เมื่อพระเจ้าได้ทรงลงพระหัตถ์เพื่อรวบรวมประชากรของพระองค์แล้ว

ความพยายามในการเผยแพร่ความจริงจะบังเกิดผลตามที่มุ่งหมายไว้

ทุกคนควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีใจร้อนรนในพระราชกิจนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการผิดที่ผู้ใดจะอ้างถึงคร

าวแห่งการกระจัดกระจายเพื่อยกเป็นแบบอย่างสำหรับกำกับเราในบัดนี้ซึ่งเป็นคราวแห่งการรวบรวม

เพราะหากพระเจ้านี้ได้ทรงกระทำเพื่อเราบัดนี้มากกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำในคราวนั้น

อิสราเอลก็คงจะไม่มีวันถูกรวบรวม [ตัดออก: เป็นสิ่งจำเป็นพอ ๆ
กันที่ความจริงจะต้องได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ ดังเช่นที่ได้รับการประกาศเทศนา] [ยุบรวมย่อหน้า]
ข้าพเจ้าได้เห็น [เดิม—“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า”] ว่าแผนภูมิปี 1843
นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า [เดิม—“โดยพระหัตถ์ของพระองค์”]
และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง [เดิม—“ไม่ควรมีส่วนใดของมันถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง”]
ว่าตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมอยู่เหนือสิ่งนั้น
และทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้
จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป”

แล้วข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับคำว่า —Daily,' ว่าคำว่า —sacrifice' นั้นเป็นสิ่งที่สติปัญญาของมนุษย์เติมเข้าไป
และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความเดิม; และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้
แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องแห่งโมงแห่งการพิพากษา เมื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันยังดำรงอยู่ ก่อนปี 1844
เกือบทุกคนล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับ —Daily;' แต่ภายหลังปี 1844
ท่ามกลางความสับสน ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา
[ย่อหน้าถูกรวมเข้าด้วยกัน] ข้าพเจ้ายังได้เห็นด้วย [เดิม—“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า”] ว่า
เวลามิได้เป็นบททดสอบนับตั้งแต่ปี 1844 และเวลาจะไม่เป็นบททดสอบอีกเลย]" A Sketch of the Christian
Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

เวลาอันไม่เกี่ยวเนื่องกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

เอลเลน ไวท์ได้รับนิมิตอีกประการหนึ่งซึ่งแตกต่างจากนิมิตที่ท้ายที่สุดได้ถูกรวบรวมไว้ในหนังสือ Early
Writings ของเธอ เธอได้รับนิมิตหลายครั้ง แต่มีนิมิตครั้งหนึ่งที่ได้รับการบอกกล่าวบางสิ่งบางอย่าง
เธอได้รับคำบอกกล่าวเป็นหนึ่งย่อหน้า และเธอได้จดบันทึกไว้

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะต้องออกไป
และต้องได้รับการประกาศแก่บรรดาบุตรที่กระจัดกระจายขององค์พระผู้เป็นเจ้า และว่าไม่ควรผูกไว้กับเวลา;
เพราะเวลาจะไม่เป็นบททดสอบอีกต่อไปเลย
ข้าพเจ้าเห็นว่าบางคนกำลังได้รับความตื่นเต้นอันเป็นเท็จซึ่งเกิดจากการเทศนาเรื่องเวลา;
ว่าข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้นเข้มแข็งยิ่งกว่าสิ่งที่เวลาจะเสริมให้ได้
ข้าพเจ้าเห็นว่าข่าวสารนี้สามารถตั้งมั่นอยู่ได้บนรากฐานของมันเอง
และไม่ต้องการเวลาเพื่อทำให้มันเข้มแข็งขึ้น และว่ามันจะออกไปด้วยฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ กระทำของมันเป็น
และจะถูกทำให้เสร็จสิ้นอย่างรวบรัดในความชอบธรรม” A Sketch of the Christian Experience and
Views of Ellen G. White, ExV 48.

นางกำลังกล่าวถึงอะไรในที่นั้น?

ว่าเราไม่ควรเชื่อมโยงข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามเข้ากับเรื่องเวลาอีกต่อไปเลย ใช่หรือไม่?

อาเมนหรือไม่? ท่านทั้งหลายเข้าใจข้าพเจ้าหรือไม่?

ท่านพบสิ่งนี้ได้ที่ไหน? สิ่งนี้ตั้งอยู่ที่ใด?

จากผู้ฟัง: (ไม่มีการตอบสนอง)

จากผู้ฟัง: ภาพร่างแห่งประสบการณ์และทัศนะของคริสเตียน

ภาพร่างประสบการณ์คริสเตียนและทัศนะของ Ellen G. White, หน้า 48, หน้า 48

ตกลง ข้อความตอนที่เรากำลังพิจารณาซึ่งมาจาก Review and Herald, November 1850 นั้น เราพบอยู่ที่ใดใน A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? ก็อยู่ที่นั่นเอง หากคุณย้อนกลับไปดูในบันทึกของคุณ ข้อความนั้นอยู่ใน A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, หน้า 61 และหน้า 62.

ท่านมีนิมิตหนึ่งในหนังสือ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White ซึ่งบันทึกไว้ในหน้า 48; แล้วท่านก็มีนิมิตอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งในที่สุดจะถูกรวมไว้ใน Early Writings ที่หน้า 61 และ 62 ทั้งสองเรื่องนี้ถูกค้นห่ากันอยู่ 13 หรือ 14 หน้า ใช่ไหม?

แล้วพวกเขาจะอย่างไรเมื่อมาถึงหนังสือ Early Writings? พวกเขาจะนำย่อหน้านี้จากหน้า 48 มาแทรกไว้ถัดจากถ้อยแถลงของนางที่วากาลเวลาไม่เป็นบททดสอบอีกต่อไปแล้ว พวกเขากำลังจะนำสองนิมิตมารวมเข้าด้วยกัน

ท่านกำลังติดตามความหมายที่ข้าพเจ้ากล่าวอยู่นี้หรือไม่?

ชายคนหนึ่งในที่ประชุม: ใช่.

ท่านกำลังติดตามสิ่งที่ข้าพเจ้าหมายความว่าหรือไม่?

บุคคลที่ได้รับการกล่าวถึงในหมู่ผู้ฟัง: (การยืนยัน)

เอาละ เพราะท่านคือผู้ที่ข้าพเจ้าเห็นการยืนยันน้อยกว่า!

ขั้นสุดท้าย (ขั้นที่สาม)—ข้อเขียนยุคแรก ค.ศ. 1882

เอาละ บัดนี้ ข้าพเจ้ากลับมาที่หน้าที่ 6 ของบันทึกของท่านแล้ว; และบัดนี้ ท่านก็มี Early Writings อีกครั้งหนึ่ง

“23 กันยายน . . . ข้าพเจ้าได้เห็นว่าแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการชี้แจงโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง; ว่าตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์; ว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือและทรงปิดบังความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางตัว เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป”

แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับ “เนื่องนิตย” (ดาเนียล 8:12) ว่าคำว่า “เครื่องบูชา” นั้นเป็นคำที่บัญญัติมนุษย์เติมเข้าไป และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวบท และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งยามแห่งการพิพากษา เมื่อความเป็นเอกภาพยังดำรงอยู่ ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนล้วนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับ “เนื่องนิตย”; แต่ท่ามกลางความสับสนภายหลังปี 1844 ก็ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา เวลาที่ได้เป็นบททดสอบนับตั้งแต่ปี 1844 และจะไม่เป็นบททดสอบอีกต่อไปเป็นอันขาด

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะต้องออกไป และต้องได้รับการประกาศแก่บรรดาบุตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่กระจัดกระจายอยู่ แต่จะต้องไม่ผูกติดไว้กับการกำหนดเวลา ข้าพเจ้าเห็นว่าบางคนกำลังเกิดความตื่นเต็นอันเป็นเท็จ ซึ่งเกิดจากการเทศนาเรื่องเวลา แต่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้นเข้มแข็งยิ่งกว่าสิ่งที่เวลากำหนดจะให้ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าข่าวสารนี้สามารถยืนหยัดอยู่บนรากฐานของตนเองได้ และไม่ต้องการเวลาเพื่อเสริมกำลังให้แก่ข่าวสารนั้น และว่ามันจะออกไปด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่

กระทำงานของมัน และจะถูกทำให้สิ้นลงด้วยความชอบธรรม.

“แล้วข้าพเจ้าถูกชี้ให้เห็นบางคนที่ตกอยู่ในความหลงผิดอย่างใหญ่หลวง โดยเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องไปยังเยรูซาเล็มเถา . . .” *Early Writings*, 74-76.

และเหตุที่ส่วนนี้เป็นตัวหนา ก็เพราะว่านี่คือย่อหน้าตรงนี้ที่กล่าวว่า “... เมื่อมีความเป็นเอกภาพอยู่ ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนล้วนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ ‘เครื่องบูชาประจำวัน’; แต่ในความสับสนภายหลังปี 1844 ก็ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ และความมิดม่นกับความสับสนก็ตามมา เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบนับตั้งแต่ปี 1844 และจะไม่มีวันเป็นบททดสอบอีกเลย” คุณจำเป็นต้องระลึกไว้ว่า เดิมทีในบันทึกแรกของนางเกี่ยวกับนิมิตนี้ นางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงให้เห็นว่า เวลาไม่ได้เป็นบททดสอบนับตั้งแต่ปี 1844” และนั่นเป็นคนละย่อหน้ากัน นางได้ทำให้แน่ใจว่ามีการแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งที่นางได้รับการสำแดงเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวัน กับสิ่งที่นางได้รับการสำแดงเกี่ยวกับเรื่องเวลาที่เป็นบททดสอบ และย่อหน้าถัดไปซึ่งกล่าวถึงการไม่มีการกำหนดเวลาเชื่อมโยงกับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้น มิได้อยู่ในนิมิตดั้งเดิม แต่อยู่ที่หน้า 48 ของ *Life Sketches* มิใช่หน้า 61 และ 62.

แต่เมื่อท่านมาถึง **Early Writings** ในปี 1882 พวกเขาได้นำสิ่งเหล่านั้นมารวมไว้ด้วยกัน; ฉะนั้น เมื่อท่านมาถึงทศวรรษ 1930 และกำลังหลงออกไปสู่ความมิดม่นอันลึกในหม้อดินเวนิส และ Willie White กล่าวว่า เมื่อท่านศึกษาคำว่า “Daily” ท่านต้องศึกษามันในบริบทของเวลา—“ขอภัยนะ Willie ความรับผิดชอบของคุณคือการเป็นผู้ที่มอบบันทึกทางประวัติศาสตร์อันถูกต้องของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ คุณควรจะเป็นผู้ที่หากล้างสิ่งทีกล่าวอ้างเกี่ยวกับพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ และในการนำเสนอ **Early Writings** หน้า 75 ของคุณนั้น คุณได้ละเลยแหล่งต้นฉบับเดิม และแหล่งต้นฉบับเดิมเหล่านั้นกล่าวว่า เมื่อคุณยกข้อโต้แย้งขึ้นมาว่า Daily ต้องได้รับการพิจารณาในบริบทของเวลาใน **Early Writings**, 74 นั้น เป็นเรื่องไม่จริงอย่างสิ้นเชิง—มันไม่จริง! มันไม่อาจยืนยันได้ด้วยบันทึกในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ มันไม่อาจยืนยันได้ด้วยประวัติศาสตร์ของช่วงเวลานั้นเช่นกัน!

ได้เลย ประเด็นที่ 1 ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ใน *Early Writings*, 74 ข้อโต้แย้งหลักที่ถูกยึดเยียดเข้ามาภายหลังในประวัติศาสตร์ก็คือว่า เมื่อท่านศึกษาข้อความตอนนั้นใน *Early Writings*, 74 ท่านจะต้องวางมันไว้ในบริบทของการกำหนดเวลา ข้อโต้แย้งนั้นเป็นเท็จ ไม่ชอบด้วยเหตุผลเลย!

ดังนั้น บัดนี้เราจึงเหลืออยู่เพียงข้อยืนยันหยัดที่ว่า มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” เท่านั้น เข้าใจหรือไม่? แต่เราจะยกอีกหนึ่งความคิดจากย่อหน้านี้ขึ้นมาพิจารณาอีกประการหนึ่ง

มีข้อความกล่าวว่า “วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า . . .” วันที่ 23 กันยายน เมื่อใด? ค.ศ. 1850: “วันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1850 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า”

พระองค์ทรงสำแดงอะไรแก่นาง?

สิ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงสำแดงแก่นางก็คือ นับตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่อง “เครื่องบูชาประจำวัน” แล้ว

“เมื่อวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1850 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า . . .

เมื่อความเป็นเอกภาพยังดำรงอยู่ ก่อนปี 1844

เกือบทุกคนล้วนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”; แต่ตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ท่ามกลางความสับสน ก็ได้มีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ

และความมิดม่นกับความสับสนก็ได้ติดตามมา The Review and Herald, November 1850.”

มีนาคม 1850 “การถวายบูชาเนื่องนิตย์” คือสถานนมัสการฝ่ายโลก

ดังนั้น ที่ส่วนล่างของหน้าที่ 6 ท่านจะพบย่อหน้าหนึ่งซึ่งมาจาก Review and Herald ฉบับเดือนมีนาคม ค.ศ. 1850 และเป็นบทความของ David Arnold.

“เขา [ดาเนียล] ยังเห็นอำนาจดซีเดียวกันนั้นด้วย—‘ยื่นขึ้นต่อสู้อกับองค์เจ้านายแห่งเจ้านายทั้งหลาย’; ดังนั้นจึงเป็นการยุติสถานะอันชอบด้วยธรรมของบรรดาเครื่องบูชาประจำวันทั้งสิ้นซึ่งได้ทรงสถาปนาขึ้นที่ซินาย ให้ถือปฏิบัติทุกวันจนกว่าเชื้อสายผู้ทรงสัญญาจะเสด็จมา ณ ที่นี้ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความจริงแท้หรือเครื่องบูชาใหญ่ฝ่ายแบบอย่างอันสมบูรณ์ ได้ถูกทหารโรมันประหารเสีย ดังนั้นโดยโรม—‘เครื่องบูชาประจำวันจึงถูกนำออกไป’

และสถานที่แห่งสถานนมัสการของพระองค์ก็ถูกทำลายลงโดยฮิตัส แม่ทัพโรมัน

เมื่อเขาทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารของพระเจ้า ซึ่งบรรจุไว้ซึ่ง—‘สถานนมัสการ’ ณ

ที่นี่ได้เริ่มต้นความสำเร็จตามพระดำรัสเชิงพยากรณ์ของพระคริสต์ และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ

และจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยคนต่างชาติ

จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะครบถ้วนสมบูรณ์’ ลูคา 21:24” David Arnold, Review and Herald, March 1850, Volume 1, Number 8.

ในบทความนี้ David Arnold สอนว่า “เครื่องบูชาประจำวัน”

ในพระธรรมดาเนียลเป็นสัญลักษณ์แทนสถานนมัสการของชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็ม

ซึ่งถูกโรมนอกศาสนาทำให้สิ้นไปใน ค.ศ. 70

กันยายน 1850 “เครื่องบูชาประจำวัน” คือพันธกิจในสถานนมัสการของพระคริสต์

ต่อมาในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 ในปีเดียวกันนั้น—และอเนิง ใครคือบรรณาธิการของ Review and Herald ในปี ค.ศ. 1850? เขามีนามว่า James White.

ดังนั้น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 James White จึงได้ตีพิมพ์บทความโดย Crosier ซึ่งสอนว่า “Daily” หมายถึงพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการ.

บัดนี้ เจมส์ ไวต์ มิได้สอนเรื่องนี้โดยตรง

แต่ผู้คนที่กลับตีความจากนัยที่มีอยู่นั้นและกล่าวว่านั่นคือสิ่งที่เขากำลังสอนอยู่

และเหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น? ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นด้วยเหตุผลของเขา กล่าวคือ ในเดือนกันยายน ค.ศ.

1850 ซิสเตอร์ไวต์กล่าวว่า นับตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ทศนะอื่น ๆ เกี่ยวกับ “Daily”

ได้ถูกรับเอาไว้ท่ามกลางความมิดและความสับสนก็ได้ติดตามมา

ทศนะทั้งสองนี้ [Arnold และ Crosier]

มิใช่ทศนะของบรรพชนผู้บุกเบิกที่ว่าด้วยเรื่องเครื่องบูชาประจำวันว่าเป็นลัทธินอกศาสนา

และในหน้า 7 ท่านมีข้อความสองย่อหน้าจากบทความของ Crosier ซึ่งในนั้นเขากำลังอนุมานว่า

“เครื่องบูชาประจำวัน” คือพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

“—และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลงเสีย” ดาเนียล 8:11

การถูกเหวี่ยงลงนี้เกิดขึ้นในสมัยและโดยวิธีการของอำนาจโรมัน ฉะนั้น

สถานบริสุทธิ์ในข้อความนี้จึงมิใช่โลก หรือปาเลสไตน์

เพราะอย่างแรกนั้นถูกเหวี่ยงลงแล้วตั้งแต่การล้มลงในความบาป เป็นเวลากว่า 4,000 ปี

และอย่างหลังตั้งแต่การเป็นเชลย เป็นเวลากว่า 700 ปีก่อนเหตุการณ์ในข้อนี้

และทั้งสองอย่างนั้นก็มีได้เกิดขึ้นโดยอำนาจของโรมัน.

“สถานนมัสการที่ถูกเหยียดลงนั้นเป็นของพระองค์ ผู้ซึ่งโรมได้ยกตนขึ้นต่อท่าน คือองค์จอมเจ้าของพลโยธา คือพระเยซูคริสต์; และเปาโลสอนว่าสถานนมัสการของพระองค์อยู่ในสวรรค์ อีกครั้งหนึ่ง ในดาเนียล 11:30–31 —เพราะเรือของฮิตไทต์จะมาต่อสู่เขา เหตุฉะนั้นเขาจะโศกเศร้าและกลับไป และมีความเดือดดาล (คทาเพื่อการตีสอน) ต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ (ศาสนาคริสต์) เขาจะกระทำเช่นนั้น; เขาจะกลับไปอีกและมีความเข้าใจกับบรรดาผู้ที่ละทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์นั้น (คือปุโรหิตและอธิการ) และกำลังทั้งหลาย (ฝ่ายบ้านเมืองและฝ่ายศาสนา) จะยืนอยู่ฝ่ายเขา และพวกเขา (โรมและบรรดาผู้ที่ละทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์) จะทำให้สถานนมัสการแห่งกำลังนั้นเป็นมลทิน’ สิ่งนี้คืออะไรที่โรมและอัครทูตของศาสนาคริสต์จะร่วมกันทำให้เป็นมลทิน? การร่วมมือกันนี้ได้ถูกก่อตั้งเพื่อต่อต้าน ‘พันธสัญญาบริสุทธิ์’ และเป็นสถานนมัสการของพันธสัญญานั้นเองที่พวกเขาทำให้เป็นมลทิน; ซึ่งพวกเขาทำได้เช่นเดียวกับที่ทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นมลทิน; เยเรมีย์ 34:16; เอเสเคียล 20; มาลาคีย์ 1:7 ทั้งนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับการลบหลู่หรือการหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ ในความหมายนี้ สัตว์ร้าย ‘ทางการเมือง-ทางศาสนา’ ตัวนี้ได้ทำให้สถานนมัสการเป็นมลทิน (วิวรณ์ 13:6) และเหยียดมันลงจากที่ของมันในสวรรค์ (สดุดี 102:19; เยเรมีย์ 17:12; ฮีบรู 8:1–2) เมื่อพวกเขาเรียกโรมว่าเมืองบริสุทธิ์ (วิวรณ์ 21:2) และสถาปนาสันตะปาปาไว้ที่นั่นพร้อมด้วยตำแหน่งทั้งหลาย เช่น ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสันตะปาปา’ ‘พระบิดาบริสุทธิ์’ ‘ประมุขของคริสตจักร’ เป็นต้น และที่นั่น ใน ‘พระวิหารของพระเจ้า’ อันเป็นของปลอม เขาอ้างว่ากระทำการที่พระเยซูทรงกระทำจริงในสถานนมัสการของพระองค์; 2 เอเสเคียล 2:1–8 สถานนมัสการได้ถูกเหยียดยาลงใต้เท้าแล้ว (ดาเนียล 8:13) เช่นเดียวกับที่พระบุตรของพระเจ้าได้ทรงถูกกระทำเช่นนั้น (ฮีบรู 10:29)” O. R. L. Crosier, “The Sanctuary”, Review and Herald, September, 1850.

ตรรกะของ James White

เหตุใด James White จึงตีพิมพ์บทความนี้ หากเขาารู้ดีกว่านั้น? เหตุผลก็คือ “ตรรกะของ James White” ในบันทึกของคุณ

สิ่งแรกที่ได้รับคำตีพิมพ์ภายหลังความผิดหวังคือสิ่งพิมพ์ที่เรียกว่า A Word to the Little Flock และบุคคลสามคนที่เป็นผู้เขียนในสิ่งพิมพ์ฉบับนั้นคือ James และ Ellen White และ Joseph Bates สิ่งแรกที่บุคคลเหล่านั้นซึ่งกำลังดำเนินตามอยู่ในเส้นทางได้ตีพิมพ์ภายหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือบทความนี้; และในบทความนี้ Sister White รับรองทัศนคติของ Crosier มิใช่ทัศนคติของเขาเกี่ยวกับ the Daily หากแต่เป็นทัศนคติของเขาเกี่ยวกับการที่พระคริสต์ทรงย้ายจากสถานบริสุทธิ์ไปยังอภิสุทธิสถาน โปรดสังเกตว่า นี่คือซิสเตอร์ไวท์ นี่จึงเป็นเหตุผลที่เจมส์ ไวท์เต็มใจจะตีพิมพ์บทความของครอสเซียร์ โดยกล่าวว่า,

“ข้าพเจ้าเชื่อว่าสถานนมัสการซึ่งจะได้รับการชำระให้สะอาดเมื่อสิ้นสุด 2300 วันนั้น คือพระวิหารแห่งเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นผู้ปฏิบัติพันธกิจอยู่ในนั้น”—นี่คือคำของเอลเลน ไวท์—“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าในนิมิต เมื่อกว่าหนึ่งปีก่อน ว่าบราเดอร์ ครอสเซียร์มีความสว่างอันแท้จริงเกี่ยวกับการชำระสถานนมัสการ ฯลฯ; และนั่นเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ให้บราเดอร์ C. เขียนทัศนคติที่เขาได้นำเสนอแก่เราใน Day-Star, Extra, February 7, 1846. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้รับอำนาจอย่างเต็มที่จากองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่จะแนะนำ Extra ฉบับนั้นแก่ธรรมิกชนทุกคน”

ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระพรแก่ท่าน
และแก่บรรดาลูกน้อยอันเป็นที่รักทุกคนที่อาจได้อ่านถ้อยคำเหล่านี้ "ถ้อยคำถึงฝูงน้อย" 12 พฤษภาคม 1847

ดังนั้น แม้กระทั่งจนถึงทุกวันนี้ นักประวัติศาสตร์สมัยใหม่บางคนในหมู่แอดเวนติสต์กล่าวว่า "ดูตรงนั้นสิ
เอลเลน ไวท์ กำลังให้การรับรองอย่างครอบคลุมต่อบทความของครอเซียร์; และฉะนั้น
สิ่งที่ครอเซียร์กล่าวเกี่ยวกับ 'พิธีประจำวัน'
ว่าเป็นพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการนั้นก็ต้องเป็นความจริง" และเมื่อพวกเขา กล่าวเช่นนั้น
พวกเขากำลังบิดเบือนประวัติศาสตร์; เพราะว่าบทความของครอเซียร์มีอยู่แปดตอน และตั้งแต่แรกเริ่ม
ชาวแอดเวนติสต์ก็เข้าใจว่าในบรรดาตอนเหล่านั้นมีสี่ตอนที่เป็นความผิดโดยสิ้นเชิง และไม่เคยเลย
ไม่เคยเลย ไม่เคยเลย ที่จะถูกตีพิมพ์ซ้ำในหมู่แอดเวนติสต์

ตัวอย่างเช่น ทศนะประการหนึ่งของเขาในบทความนั้นคือ เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา
จะมีช่วงเวลาแห่งสันติสุขหนึ่งพันปี แอดเวนติสต์ไม่เชื่อเช่นนั้น และไม่เคยเชื่อเลย
ความเข้าใจนั้นเป็นความเข้าใจที่วิปลาส มิลเลอร์ปฏิเสธ ซึ่งแท้จริงแล้วทำให้วิปลาส
มิลเลอร์อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องการสำหรับการเข้าใจความจริง
คำสอนนั้นเป็นคำสอนหนึ่งที่ตรงกันข้ามโดยตรงกับความเข้าใจแบบมิลเลอร์ไรต์

ดังนั้น เมื่อ Crosier เผยแพร่บทความชุดแปดตอนนี้ออกมา
พวกเขาก็รู้ทันทีตั้งแต่ต้นว่ามีสี่ตอนในบรรดาที่ไม่อาจนำมาตีพิมพ์ซ้ำได้

แต่ James White ได้พิมพ์ส่วนที่ Crosier อนุমানว่า "เครื่องบูชาประจำวัน"
คือพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการนั้น; ทว่า เขาจะพิมพ์ซ้ำเพียงสี่ตอนนั้นเท่านั้น
เขาจะไม่พิมพ์ซ้ำอีกสี่ตอนที่เหลือ แต่เพื่อที่ James White จะพิมพ์ซ้ำสี่ตอนของ Crosier ได้
เขาจำต้องพิมพ์ลงในวารสารสองฉบับ เขาจึงต้องพิมพ์เรื่องนี้ถึงสองครั้งในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850.

ใน Review and Herald ของเขาเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 มีเนื้อที่ไม่เพียงพอ ดังนั้นเขาจึงพิมพ์
Review and Herald ออกสองฉบับในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 เพื่อให้สามารถลงบทความทั้งหมดของ
Crosier เกี่ยวกับการที่พระคริสต์ทรงย้ายจากอภิสุทธิสถานไปสู่มหาบริสุทธิ์สถานได้ครบถ้วน

บัดนี้ ท่านจะสังเกตได้จาก Gerard Damsteegt ว่าเขากำลังให้การประเมินทางประวัติศาสตร์ว่า
แอดเวนติสต์ทราบอยู่เสมอว่า มีบางส่วนในบทความของ Crosier ที่ไม่ถูกต้อง และไม่อาจนำมาตีพิมพ์ซ้ำได้

"นาง [Ellen Harmon] กล่าวว่า: —องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าในนิมิต เมื่อกว่าหนึ่งปีก่อน
ว่าบราเดอร์ Crosier มีความสว่างที่แท้จริงเกี่ยวกับการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์ ฯลฯ;
และว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ให้บราเดอร์ C. เขียนทศนะที่เขาได้นำเสนอแก่เราไว้ใน Day Star Extra,
February 7, 1846. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณได้รับมอบอำนาจจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มที่ ที่จะแนะนำ Extra
ฉบับนั้นแก่ธรรมิกชนทุกคน' (Letter. E. G. White to Curtis, Word to the Little Flock, 12).
โดยปกติแล้ว เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์มักตีความถ้อยแถลงนี้ว่า หมายถึงการนำเสนอของ Crosier
มิได้ปราศจากความผิดพลาด แต่ข้อโต้แย้งเชิงแบบอย่างทางพิธีของเขาในส่วนสำคัญนั้นถูกต้อง
การพิมพ์ซ้ำของบทความนี้ได้ตัดส่วนที่พวกเขาเห็นว่าไม่ถูกต้องออกไป" P. Gerard Damsteegt,
Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

ไม่มีวันจะสามารถพิมพ์ซ้ำเอกสารฉบับสมบูรณ์ของเขาได้

บัดนี้ ในหน้าถัดไป ท่านมีคำให้การของ W. A. Spicer ซึ่งยืนยันถึงสิ่งเดียวกันว่า
พวกเขาทราบอยู่เสมอว่าบทความของ Crosier มีความผิดพลาดอยู่ในนั้น

และพวกเขาไม่เคยตีพิมพ์ซ้ำสัปดาห์เลย

น่าเศร้าที่จะกล่าวว่า

ครอซีเออร์หนุ่มได้ดำเนินอยู่ในความสว่างแห่งความจริงเรื่องวันสะบาโตเพียงชั่วเวลาอันสั้นยิ่ง ต่อมาเขาได้ปฏิเสธคำสอนเรื่องสถานนมัสการซึ่งเขาเองเคยมีส่วนช่วยสถาปนาขึ้น ฟิน้องผู้บุกเบิกของเราได้ตีพิมพ์คำอธิบายของเขาเกี่ยวกับสถานนมัสการซ้ำหลายครั้งในวารสารยุคแรกของพวกเขา แต่พวกเขาไม่อาจตีพิมพ์เอกสารฉบับสมบูรณ์ของเขาได้เลย เพราะในนั้นเขาได้เพิ่มเติมแนวคิดบางประการเกี่ยวกับยุคที่จะมาถึง กล่าวคือ สหสวรรค์ฝ่ายโลกชั่วคราว พร้อมทั้งยุคนั้นรุ่งโรจน์บนโลกนี้เมื่อการเสด็จมาครั้งที่สองเกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้พี่น้องของเราละเว้นไว้เสมอ คำสอนเรื่องยุคที่จะมาถึงเหล่านี้แพร่หลายอยู่ทั่วไปในสมัยนั้น หลักคำสอนนี้ไม่เคยสอดคล้องกับข่าวสารการเสด็จมาที่แน่ชัด และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเชื่อแห่งความผิดพลาดนี้ได้ช่วยชักนำคนหนุ่มทั้งหลายให้หันเหออกไปจากความจริงเรื่องวันสะบาโตและสถานนมัสการ ในไม่ช้าเขาก็หันไปเป็นปฏิปักษ์อย่างขมขื่นต่อขบวนการยุคแรกของเรา” W. A. Spicer, Review and Herald, December 14, 1939

ประเด็นก็คือ ในปัจจุบันมีคนบางพวกที่นำการรับรองบทความของครอซีเออร์โดยซิสเตอร์ไวท์ใน A Word to the Little Flock มาใช้ คนอย่างไฮดี ไอกส์ ไฮดี ไอกส์กับหนังสืออันโง่เขลาของเขาเกี่ยวกับการที่คำว่า “Daily” เป็นพันธกิจในสถานนมัสการของพระคริสต์ นี่เป็นหนึ่งในข้อโต้แย้งของเขา

ผู้ที่กระทำเช่นนี้กำลังเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์

พวกเขาไม่มีวันสามารถตีพิมพ์บทความทั้งหมดของ Crosier ขึ้นใหม่ได้ และการยืนยันว่าการรับรองของ Ellen White ใน A Word to the Little Flock เป็นการรับรองจุดยืนของ Crosier ทั้งหมดโดยครอบคลุมทุกประการ ก็เท่ากับยืนยันการที่ชาวแอดเวนติสต์เชื่อว่าจะมีสันติสุขยาวนานหนึ่งพันปี นี่เป็นข้อโต้แย้งที่โง่เขลา

การบิดเบือนประวัติศาสตร์เช่นนี้กระทำขึ้นเพื่อหลอกลวงผู้คน และเพื่อก่อให้เกิดความสับสนและความมิดมน

ดังนั้น คุณจึงมีนักประวัติศาสตร์อยู่สองคน คือ Spicer ซึ่งถึงแก่กรรมแล้ว และ Damsteegt ซึ่งยังมีชีวิตอยู่; แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่ท่านว่า ไม่ว่า Spicer หรือ Damsteegt ก็ตาม ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะเห็นพ้องกับข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้านำเสนอ เอาละ พวกเขาจะไม่เห็นด้วยอย่างแน่นอน ดังนั้น ท่านจึงมีนักประวัติศาสตร์สองคนที่มีท่าทีคัดค้าน แต่กลับเห็นพ้องกับสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังบอกท่าน ไม่มีเหตุอันชอบธรรมใด ๆ เลยที่จะตีความว่าการที่ Ellen White ให้การรับรองบทความของ Crosier หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างในบทความนั้นสมบูรณ์พร้อมทั้งหมด

The Advent Review—เล่ม 1, ออเบิร์น รัฐนิวยอร์ก, ฉบับที่ 3

ดิ แอดเวนต์ รีวิว—เล่ม 1, ออเบิร์น รัฐนิวยอร์ก, ฉบับที่ 4

Advent Review—เล่มที่ 1, ออเบิร์น รัฐนิวยอร์ก, ฉบับพิเศษ

เมื่อเจมส์ ไวท์เริ่มพิมพ์บทความของโครซีเออร์ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 ใน The Review and Herald นั้นเป็นปีที่ 1 ฉบับที่ 3

แต่เขาไม่สามารถบรรจุทั้งหมดไว้ในเล่ม 1 ฉบับที่ 3 ได้; ดังนั้น เขาจึงเขียนบทความนั้นให้เสร็จสมบูรณ์ใน The Review and Herald เล่ม 1 ฉบับที่ 4 และเขาทำเช่นนี้เมื่อใด? ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850

แล้วในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 เกิดอะไรขึ้น? ชิสเตอร์ไวท์ได้รับการนิมนต์ซึ่งกล่าวว่า “23 กันยายน ค.ศ. 1850 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า . . . เมื่อมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก่อนปี ค.ศ. 1844 เกือบทั้งหมดมีความเห็นร่วมกันในทัศนะที่ถูกต้องเกี่ยวกับ ‘เครื่องบูชาประจำวัน’; แต่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1844 เป็นต้นมา ท่ามกลางความสับสน ก็ได้มีการยึดถือทัศนะอื่น ๆ และความมืดกับความสับสนก็ได้ติดตามมา The Review and Herald, พฤศจิกายน ค.ศ. 1850”

สามีของเธอคือใคร? เขาเป็นบรรณาธิการของ The Review and Herald.

ดังนั้น เขาจึงทำสิ่งใดเมื่อภรรยาของเขาบอกว่า “คุณรู้หรือไม่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกอะไรแก่ข้าพเจ้าเมื่อครุ่น เจมส์? ข้าพเจ้าได้รับบอกว่าเราไม่ควรนำเสนอทัศนะเรื่อง ‘รายวัน’ ที่ขัดแย้งกับความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกซึ่งเห็นว่า ‘รายวัน’ คือศาสนานอกกรีต เพราะสิ่งนั้นกำลังก่อให้เกิดความมืดมนและความสับสน”

ดังนั้น เจมส์ ไวท์ ได้ทำสิ่งใด? ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1850 เขาได้พิมพ์ Review and Herald ฉบับหนึ่งอีกครั้งหนึ่ง รวมเป็นสามฉบับในเดือนเดียว เรียกว่า Volume 1, Special Edition.

แล้วเขาได้ทำอะไรเล่า? เขาได้ตีพิมพ์บทความของ Crosier ใหม่ และตัดสิ่งที่ Crosier กล่าวไว้เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ออก!

พี่น้องทั้งหลาย นี่คือหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่แสดงว่าเจมส์และเอลเลน ไวท์เข้าใจว่าทัศนะของครอสเชียร์เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” นั้นผิด และได้นำความมืดมนและความสับสนเข้ามา

แล้วทัศนะของครอสเชียร์เกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวันคืออะไร? คือว่าเป็นพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์.

ดังนั้น ใน Early Writings, 74 เมื่อเธอกล่าวว่า “วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ชาวมิสเลไรต์มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่อง Daily” หลักฐานทางประวัติศาสตร์ก็คือ ชาวมิสเลไรต์เข้าใจว่า—

บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย พี่น้องทั้งหลาย อย่าได้พลาดข้อเท็จจริงนี้ว่า: สิ่งนี้คืออะไร: กันยายน ค.ศ. 1850 ชิสเตอร์ไวท์ได้รับการสำแดงว่า นับตั้งแต่ ค.ศ. 1844 เป็นต้นมา ได้มีการยอมรับทัศนะอื่น ๆ เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”; พฤษภาคม ค.ศ. 1850 อาร์โนลด์เสนอว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” คือสถานนมัสการของยิว; กันยายน ค.ศ. 1850 บทความของโครเชียร์ตอนที่ 1 จาก 2 ได้รับการตีพิมพ์ รวมทั้งการนำเสนอของเขาที่ว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” คือพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการ; กันยายน ค.ศ. 1850 บทความของโครเชียร์ตอนที่ 2 จาก 2 ได้รับการตีพิมพ์; กันยายน ค.ศ. 1850 บทความของโครเชียร์ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำ แต่ทัศนะของเขาเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ถูกตัดออกไป? กำลังมีอะไรเกิดขึ้น?

เราจะเห็นว่าในปีเดียวกันกับที่แผนภูมปี 1850 นี้ถูกจัดทำขึ้นนั้น แผนภูมินี้กล่าวถึงเรื่องเครื่องบูชาประจำวันว่าอย่างไร? “อำนาจการปกครองของคนนอกศาสนา หรือ THE DAILY ถูกนำไปเสีย Dan. 11:31 508.”

เอลเลน ไวท์ทราบวาทษนะเกี่ยวกับเรื่อง “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์” ของบรรดาผู้ที่ประกาศข่าวร้องแห่งชั่วโมงแห่งการพิพากษานั้นคืออะไร เมื่อเธอกล่าวว่าพวกเขามีความเข้าใจที่ถูกต้อง เธอย่อมทราบวาทษนะที่ถูกต้องนั้นคือว่า

สิ่งนี้เป็นตัวแทนของการถูกช่วงชิงอำนาจการครอบงำของลัทธิอนุตถศาสนา; “เครื่องบูชาเนื่องนิത്യ”
เป็นตัวแทนของลัทธิอนุตถศาสนา

และในปีนี้ คือปี 1850 หลักฐานทางประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่า นางได้ปฏิเสธ
และสามีของนางก็ได้ปฏิเสธคำสอนที่ว่า “เครื่องบูชาประจำวัน”
เป็นสัญลักษณ์แทนพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการ
ซึ่งเป็นคำสอนที่สถาบันวิจัยพระคัมภีร์แห่งคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสมียึดถืออยู่
เป็นคำสอนที่พันธกิจอิสระเสียงตนเองต่าง ๆ เช่น Heartland และ Steps to Life ให้การสนับสนุน
เป็นคำสอนที่นำความมิดม่นและความสับสนมาให้

บัดนี้ จงสังเกตสิ่งนี้เกี่ยวกับแผนภูมิปี 1850 นี้ เหตุการณ์นี้อยู่ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1850
นี่คือเดือนเดียวกันกับที่นางได้รับนิมิตซึ่งนางได้บันทึกไว้ ซึ่งท้ายที่สุดได้ผ่านกระบวนการพัฒนาต่อมาในปี
1851 และแล้วในปี 1882 ก็ได้ลงเอยอยู่ใน Early Writing ในเดือนนี้เอง ในเดือนนี้เอง ในเดือนพฤศจิกายน
ค.ศ. 1850 ข้อความกล่าวว่า,

“วันจันทร์ เราได้กลับไปยังดอร์เชสเตอร์ ที่ซึ่งพี่น้องที่รักของเรา คือ บราเดอร์นิโคลส์และครอบครัวอาศัยอยู่”—

ตรงนี้เอง [ชี้ไปที่แผนภูมิปี 1850 มุมขวาบน] “Published by Otis Nichols, Dorchester,
Massachusetts.” เข้าใจไหม? เธอกำลังพูดถึงสิ่งนี้ ใช่ไหม? คุณเห็นไหม แผนภูมินี้?

—“ที่นั่นในเวลากลางคืน พระเจ้าทรงประทานนิมิตอันน่าสนใจยิ่งแก่ข้าพเจ้า
ซึ่งส่วนใหญ่ท่านทั้งหลายจะได้เห็นในสิ่งพิมพ์นั้น
พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าถึงความจำเป็นในการจัดทำแผนภูมิขึ้นฉบับหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นสิ่งจำเป็น
และว่าความจริงซึ่งทำให้แจ่มชัดบนตารางนั้นจะก่อให้เกิดผลอย่างมาก
และจะทำให้ดวงวิญญาณทั้งหลายมาถึงความรู้แห่งสัจธรรม” Manuscript Releases, number 15, 210
November, 1850.

นางได้รับนิมิตที่บ้านของ Nichols ใน Dorchester—ทั้งหมดนั้นอยู่บนแผนภูมินี้—โดยกล่าวว่า
“ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องจัดทำแผนภูมิหนึ่ง”

แล้วนางกล่าวว่าอย่างไรเกี่ยวกับแผนภูมินั้น? นางพรรณนาถึงมันอย่างไร?

จงไปที่ฮาบากุก 2 “ข้าพเจ้าเห็นความจำเป็นที่จะต้องจัดทำแผนภูมิออกมา” แล้วมันจะทำอะไรได้?
มันเป็นสิ่งจำเป็น “เพื่อให้ความจริงถูกทำให้แจ่มชัดบนแผนตาราง” ฮาบากุก 2 ข้อ 2 กล่าวว่า
“และพระยาห์เวห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และทำให้แจ่มชัดบนแผนตาราง”
นางกำลังกล่าวว่าแผนภูมิปี 1850 ของโอทิส นิโคลส์นี้ ซึ่งพิมพ์ที่ดอร์เชสเตอร์ รัฐแมสซาชูเซตส์
เป็นความสำเร็จตามคำพยากรณ์ของฮาบากุก เช่นเดียวกับที่นางกล่าวไว้ใน The Great Controversy
ว่าแผนภูมิปี 1843 เป็นความสำเร็จตามคำพยากรณ์ของฮาบากุก.

ตกลง คุณเห็นสิ่งนั้นหรือไม่? คุณเห็นหรือไม่ว่าเธอได้รับนิมิตนี้เมื่อใด? ในเวลาเดียวกันกับที่สิ่งนี้กำลังเกิดขึ้น:
“วันที่ 23 กันยายน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า . . . ว่า
คำสอนเรื่องเครื่องบูชาประจำวันในฐานะพันธกิจแห่งสถานนมัสการของพระคริสต์
นำมาซึ่งความมิดม่นและความสับสน” และสามีของเธอก็พิมพ์บทความนั้นซ้ำในทันทีและลบสองย่อหน้านั้นออก
มันไม่เคยถูกพิมพ์ซ้ำอีกเลยในหมู่แอ๊ดเวนตีสต์จนถึงปี 1931 เมื่อวิลลี ไวต์พิมพ์ซ้ำมันอีกครั้ง;
และเมื่อเขาทำเช่นนั้น ก็มีพยานเท็จอยู่ในแผนพับฉบับเดียวกันนั้นที่เขาพิมพ์ด้วย เรื่องนี้สามารถพิสูจน์ได้

บัดนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาจะอ่านข้อความบางตอน ณ ที่นี้ให้ท่านฟัง เป็นข้อความอ้างอิงที่ยาวกว่า
ว่าด้วยช่วงเวลาเดียวกันนี้ ข้อความนี้มาจากวันที่ 27 พฤศจิกายน ค.ศ. 1850.

ข้าพเจ้าได้ละเลยการเขียนถึงท่านมาระยะหนึ่งแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะชี้แจงเหตุผลของข้าพเจ้า ประการแรก ข้าพ
เจ้าไม่มีเวลาเขียนเลยอยู่หลายสัปดาห์หลังจากได้รับจดหมายอันเปี่ยมด้วยน้ำใจและน่ายินดีของซิสเตอร์อาราเบ
ลลา มิฉะนั้นแล้วข้าพเจ้าก็คงได้ปฏิบัติตามคำขอของเธอที่ให้ตอบภายในสองสัปดาห์
ข้าพเจ้าชอบจดหมายนั้นมาก พวกเราทุกคนล้วนสนใจในจดหมายนั้น
และหวังว่าความล่าช้าของข้าพเจ้าจะไม่เป็นเหตุขัดขวางมิให้ท่านตอบจดหมายฉบับนี้โดยเร็วทันทีที่ท่านได้อ่าน
และครึ่งหน้าข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยให้ล่าช้านานถึงเพียงนี้อีก

บัดนี้สุขภาพของยากอบและของดิฉันค่อนข้างดีมากแล้ว บ้านพักของเราอยู่ในกรุงปารีส
ที่บ้านของบราเดอร์แอนดรูส์ ห่างจากที่ทำการไปรษณีย์และโรงพิมพ์เพียงไม่กี่ก้าว เราจะพักอยู่ที่นี้อีกระยะหนึ่ง
ครอบครัวนี้มีน้ำใจยิ่งนัก แม้จะยากจนมากก็ตาม ทุกสิ่งทีเขามี เขาก็ให้เราโดยไม่คิดมูลค่า
แต่เราเห็นว่าไม่สมควรที่จะเป็นภาระแก่เขาไม่ว่าทางใดในระหว่างที่เราอยู่ที่นี้
ดิฉันใคร่จะพบพวกท่านทุกคนเป็นอย่างยิ่ง และซิสเตอร์กอร์แฮมผู้เป็นที่รักด้วย

การประชุมของเราที่หือปแฮมเป็นการประชุมที่น่าสนใจอย่างลึกซึ้ง มีผู้เข้าร่วมยี่สิบแปดคน
และทุกคนได้มีส่วนร่วมในการประชุม

“ในวันอาทิตย์ ฤทธภาพของพระเจ้าได้เสด็จมาเหนือพวกเราประดุจลมพายุแรงกล้า
ทุกคนลุกขึ้นยืนและสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง
เป็นประหนึ่งเมื่อครั้งที่ได้วางรากฐานแห่งพระนิเวศของพระเจ้าแล้ว เสียงร้องให้มีอาจแยกออกจากเสียงโห่ร้องได้
นั้นเป็นเวลาทีเปี่ยมด้วยชัยชนะ ทุกคนได้รับกำลังและความสดชื่นขึ้นใหม่
ข้าพเจ้าไม่เคยประสบช่วงเวลาอันทรงฤทธิ์เช่นนั้นมาก่อนเลย”

การประชุมครั้งต่อไปของเราอยู่ที่แฟร์เฮเวน บราเดอร์เบตส์และภรรยาได้มาร่วมอยู่ด้วย
เป็นการประชุมที่ดีอย่างยิ่ง เมื่อเรากลับมายังบ้านของบราเดอร์นิโคลส์
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานนิมิตแก่ข้าพเจ้า และทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า
ความจริงจะต้องถูกทำให้กระจ่างบนแผ่นตาราง
และสิ่งนี้จะทำให้คนเป็นอันมากตัดสินใจรับความจริงโดยข่าวของทูตสวรรค์สามองค์
โดยที่ข่าวสององค์แรกนั้นถูกทำให้กระจ่างบนแผ่นตาราง”

นั้นอยู่ตรงนี้เอง [ซีไปที่มุมซ้ายล่างของแผนภูมิปี 1850] เข้าใจไหม?
สิ่งที่เธอกำลังกล่าวถึงนั้นอยู่บนแผนภูมินี้เอง!

—“ข้าพเจ้ายังเห็นอีกด้วยว่า การจัดพิมพ์หนังสือนั้นมีความจำเป็นพอ ๆ
กับการที่ผู้สื่อสารทั้งหลายจะต้องออกไป เพราะผู้สื่อสารทั้งหลายจำเป็นต้องมีหนังสือพิมพ์ติดตัวไปด้วย
ซึ่งบรรจุความจริงสำหรับปัจจุบัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ที่ได้ยิน
แล้วความจริงนั้นจะไม่เลือนหายไปจากจิตใจ และหนังสือพิมพ์นั้นจะไปถึงที่ซึ่งผู้สื่อสารทั้งหลายไปไม่ถึง
อีกทั้งข้าพเจ้ายังได้เห็นสิ่งอื่น ๆ ซึ่งจะปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์นั้นด้วย”

“พวกท่านทั้งหลายอยู่กันอย่างไร? ท่านทั้งหลายกำลังมุ่งมั่นแสวงหาชีวิตนิรันดรอยู่หรือไม่?
ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้พบท่านทั้งหลายอย่างยิ่งยวด และคิดว่าคงจะได้พบในไม่ช้า
บัดนี้เป็นเวลาแห่งการเตรียมพร้อม และข้าพเจ้าหวังว่าเราทั้งปวงจะกระทำให้แน่นชัดเพื่อชีวิตนิรันดร
กาลเวลาดูจะสั้นยิ่งนัก และสิ่งใดทีเราจะกระทำนั้น เราต้องกระทำโดยเร็ว”

“วันที่ 20 พฤศจิกายน หนึ่งในสัปดาห์ก่อนนี้ บราเดอร์เฮนรี นิโคลส์และข้าพเจ้าได้ไปยังทอปแชม เมื่อพวกเราเพิ่งลุกจากโต๊ะอาหารกลางวันในวันพฤหัสบดี [21 พ.ย.] บุตรคนหนึ่งของบราเดอร์โพอีย์ได้เข้ามาและกล่าวว่ามารดาของเขาหมดสติอยู่ พวกเรารีบข้ามแม่น้ำไปเป็นระยะทางหนึ่งไมล์ และพบว่าซิสเตอร์โพอีย์ผู้เป็นที่รักของเรากำลังจะสิ้นชีวิต ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ามีอย่างยิ่งเมื่อพบว่านางจำข้าพเจ้าไม่ได้ นางคงอยู่ในความทุกข์ทรมานอย่างหนักเป็นเวลานาน จนกระทั่งระหว่างสามถึงสี่นาฬิกา แล้วจึงสิ้นลมหายใจ นางได้ทิ้งสามีและบุตรสามคนไว้ให้โศกเศร้าต่อการสูญเสียของตน”

เช้าวันศุกร์ [22 พ.ย.] บราเดอร์เฮนรีมาที่ปารีสเพื่อให้เจมส์โกนหนวดเคราให้เขาเพื่อไปร่วมพิธีศพ เรามีช่วงเวลาที่เคร่งขรึมและน่าประทับใจอย่างยิ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งเรา แต่ทรงโปรดให้พระวิญญาณของพระองค์สถิตเหนือเรา วาระสุดท้ายของซิสเตอร์โพอีย์เป็นวันที่ฝ่ายวิญญาณที่สุดและดีที่สุดของเธออย่างเด่นชัด บราเดอร์โพอีย์มีสิ่งนี้เป็นการปลอบประโลมใจเขา คือเธอได้สิ้นชีวิตลงในฐานะคริสเตียน เขาอดทนไว้ได้ดี พระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่เขาให้ทนต่อความทุกข์ลำบากนี้ โอ ช่างเป็นการดีเพียงไรที่มีความหวังในพระเจ้า ซึ่งจะคำจุนไว้ได้ในทุกเหตุการณ์แห่งการทดลองและความทุกข์ลำบาก สรรเสริญพระเจ้าสำหรับความหวัง ความหวังอันดี ท่านทั้งหลาย คนใดคนหนึ่ง ในพวกท่าน จะยอมให้อะไรเป็นค่าตอบแทนสำหรับความหวังของท่าน?

“จงยึดมั่นในความเชื่อ จงเข้มแข็งในพระเจ้า และพึงพาพระกรอันเป็นนิรันดร์ของพระองค์ พระกรนั้นจะไม่ทรงทำให้ท่านผิดหวังเลย แต่จะทรงคำชูท่านไว้ท่ามกลางความทุกข์ยากทุกประการ ข้าพเจ้าหวังว่าท่านทั้งหลายจะเติบโตยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในความจริง อย่าท้อถอย แต่จงมุ่งหน้าไปสู่อาณาจักรนั้น”

เอาละ นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเห็น

—“หนึ่งในสัปดาห์ก่อน ในวันสะบาโตที่ผ่านมา เรามีการประชุมที่น่าสนใจอย่างยิ่ง บราเดอร์ Hewit จาก Dead River อยู่ที่นั่นด้วย เขามาพร้อมกับชาวสารทิมี่ใจความว่า การทำลายคนอธรรมและการหลับของคนตายนั้นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนภายในประตูที่ปิดอยู่ ซึ่งหญิงคนหนึ่งคือ Jezebel ผู้เผยพระวจนะหญิง ได้นำเข้ามา และเขาเชื่อว่าหญิงคนนั้น คือ Jezebel คือข้าพเจ้าเอง”

เข้าใจไหม? บราเดอร์ Hewit กำลังกล่าวว่า Ellen White คือ Jezebel และเธอได้นำความผิดพลาดสามประการเข้ามา.

“—เราได้บอกเขาถึงความผิดพลาดบางประการของเขาในอดีต ว่า 1335 วันนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว และถึงความผิดพลาดนานับประการของเขา แต่ก็แทบไม่เกิดผลอะไรเลย ความมิดมนของเขาปกคลุมอยู่เหนือที่ประชุม และการประชมนั้นก็ดำเนินไปอย่างอึดอาด.”—

บัดนี้ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเห็นสิ่งนี้ ข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะกล่าวเกี่ยวกับย่อหน้านี้ ซึ่งข้าพเจ้าต้องการให้ท่านติดตามทำความเข้าใจ หากท่านสามารถทำได้

หากท่านเคยได้พบกับผู้ที่อยู่ในขบวนการแอ็ดเวนติสต์ซึ่งนำคำพยากรณ์เรื่องเวลากลับไปประยุกต์ใช้อีกครั้งในวาระสุดท้ายของโลก ท่านจะพบว่าพวกเขามีถ้อยคำอ้างอิงอยู่เพียงสามตอนที่ใช้เป็นหลัก—แม้ว่าพวกเขาจะใช้คำอ้างอิงมากมายก็ตาม แต่มีอยู่สามตอนสำคัญที่พวกเขาใช้เป็นหลัก ตอนนี้เป็นหนึ่งในนั้น; เพราะพวกเขาจะไปที่นี่แล้วกล่าวว่า “เราได้บอกเขาถึงความผิดพลาดบางประการของเขาในอดีต”

และพวกเขาจะอ้างว่าเมื่อเธอกล่าวว่า “ว่าช่วง 1335 วันได้สิ้นสุดลงแล้ว” นั่นคือหนึ่งในความผิดของเขา ท่านเห็นหรือไม่ว่าท่านสามารถบิดไวยากรณ์นั้นได้เล็กน้อยอย่างไร:

“เราได้บอกเขาถึงความผิดบางประการของเขาในอดีต? เราได้บอกเขาด้วยว่าช่วง 1335 วันได้สิ้นสุดลงแล้ว”; แต่บรรดาผู้กำหนดเวลาจะกล่าวว่า เราได้บอกเขาถึงความผิดบางประการของเขาในอดีต และหนึ่งในความผิดเหล่านั้นก็คือ การที่ท่านสอนว่าช่วง 1335 วันได้สิ้นสุดลงแล้ว และนั่นเป็นความผิด ดังนั้น ท่านจึงสามารถบิดความหมายได้ทั้งสองทาง

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เผชิญหน้ากับ Eugene Prewitt แบบตัวต่อตัวคือที่รัฐโอคลาโฮมา และเขากำลังโต้แย้งว่าประวัติศาสตร์ของพวก Millerite “ไม่เกิดซ้ำอีกในวาระสุดท้ายของโลก และข้าพเจ้าได้ยกข้อความอ้างอิงสองสามตอนจากพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ให้เขาฟัง

และเขากล่าวว่า “เจฟฟ์ คุณก็รู้ว่า Ellen White เป็นนักเขียนที่ไม่รอบคอบ”

และข้าพเจ้ากล่าวว่า “ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

แล้วเขาก็ไปอ้างถึงคำกล่าวนี้ เขากล่าวว่าคำกล่าวนี้พิสูจน์ว่าเธอเป็นนักเขียนที่ไม่รอบคอบ เพราะเธอรู้ว่าผมรู้ว่าบรรดาผู้กำหนดเวลาสามารถบิดเบือนคำกล่าวนี้ได้ หากพวกเขาประสงค์จะทำเช่นนั้น

บัดนี้ ความจริงที่ว่า ณ ที่ใดที่หนึ่งอย่างเช่น Washita มีอิทธิพลที่สั่งสอนนักศึกษาของตนว่า Ellen White เป็นนักเขียนที่ประมาทเลินเล่อ นั้น เป็นเรื่องหนึ่ง; แต่ในที่นี้ นางเป็นนักเขียนที่ประมาทเลินเล่อหรือ?

—“ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องกล่าวถ้อยคำอยู่บ้าง ในนามของพระเยซู ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้น และภายในเวลาประมาณห้านาที การประชุมก็เปลี่ยนไป ทุกคนรู้สึกได้ในขณะเดียวกัน สีน้าของทุกคนสว่างขึ้น การสถิตอยู่ของพระเจ้าได้เต็มเต็มสถานทีนั้น บราเดอร์ Hewit หดลงคุกเข่าและเริ่มร้องไห้และอธิษฐาน ข้าพเจ้าถูกพาไปในนิมิตและได้เห็นหลายสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่อาจเขียนได้ สิ่งนั้นมีผลอย่างยิ่งต่อบราเดอร์ Hewit เขาสารภาพว่านี่มาจากพระเจ้า และถ่อมตนลงถึงธูลี เขาได้เขียนมาโดยตลอดนับตั้งแต่การประชุมนั้น และบัดนี้ก็กำลังเขียนอยู่จากโต๊ะตัวเดียวกัน เพื่อปฏิเสธความผิดทั้งปวงที่เขาได้เผยแพร่ไว้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้ากำลังยกชูเขาขึ้น และเขาเหมาะที่จะกระทำความดีได้ หากพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวนั้นผ่านเขา”

ขอส่งความรักอย่างยิ่งถึงซิสเตอร์กอร์แฮมผู้เป็นที่รัก บอกเธอให้เข้มแข็ง พระเจ้าทรงสถิตกับเธอ และพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งเธอ ขอส่งความรักอย่างยิ่งถึงพวกท่านทุกคน ข้าพเจ้าหวังว่าเด็ก ๆ จะไม่มองเหว แต่จะสนใจในความจริง และขยันหมั่นเพียรที่จะกระทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของตนมั่นคงแน่นอน จงเขียน จงเขียนอย่างแน่นอน และอย่าทำอย่างที่ข้าพเจ้าได้ทำ ข้าพเจ้ารักท่านทั้งหลาย ทุกคน จงเขียน” Manuscript Releases, volume 16, 206–209. เขียนจากปารีส รัฐเมน, 27 พฤศจิกายน 1850.

พี่น้องทั้งหลาย บริบททางประวัติศาสตร์ของเรื่องนี้คืออะไร; นางกำลังเขียนสิ่งนี้อยู่ที่ไหน? นางกำลังเขียนสิ่งนี้ในปี 1850 ที่บ้านของ Brother Nichols.

ในช่วงเวลานี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงกระทำสิ่งใด?

พระองค์กำลังทรงสำแดงว่าบรรดาผู้บุกเบิกมีทัศนคติที่ต้องเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”

และนางกำลังจัดการกับประเด็นนี้อยู่ นางกำลังกล่าวว่า

พันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์เป็นทัศนคติอันเป็นเท็จเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”

ในประวัติศาสตร์นี้ คือประวัติศาสตร์นี้เอง—มิใช่เพียงประวัติศาสตร์นี้ และมิใช่เพียงปีนั้นเท่านั้น แต่เป็นเดือนนั้น ของปีนั้นเอง—ขณะที่นางกำลังได้รับนิมิตและกำลังชี้แจงความจริงข้อนี้เกี่ยวกับจุดยืนของผู้บุกเบิกเรื่อง “Daily” โดยกล่าวว่า บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องแห่งชั่ว โมงการพิพากษามีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ

"Daily"; และในย่อหน้าเดียวกันนั่นเอง นางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนภูมิปี 1843 ได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง และว่าบรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องแห่งชั่วโมงการพิพากษามีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ 'Daily'"

แล้วในแผนภูมิปี 1843 นี้กล่าวถึง "เครื่องบูชาประจำวัน" ใช้อย่างไร? ก็กล่าวว่า มันถูกนำออกไปใน ค.ศ. 508; และอีก 1335 ปีต่อมาจะนำท่านมาถึงปี 1843 และว่า 1335 นั้นอยู่ในอดีตแล้ว

ท่านสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่า ในเดือนนั้นเอง ในปีนั้นเอง นางจะบอกแก่บราเดอร์ฮีวิตจากเดตรีเวอร์ว่า เรื่องนั้นยังคงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหน้า?

เอาละ พวกผู้กำหนดเวลาเหล่านี้ พวกผู้กำหนดเวลาเหล่านี้ และคนเหล่านี้ที่เชื่อว่าซิสเตอร์ไวท์เป็นนักเขียนที่สะเพร่า ประวัติศาสตร์ไม่ได้ยืนยันสิ่งนี้!

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องการให้ท่านเห็นว่า ในความเชื่อมโยงกับเครื่องบูชาประจำวันนั้น แม้แต่นางเอลเลน ไวท์ก็ยังเข้าใจเรื่อง 1335 ด้วย.

เอลเลน ไวท์ มิได้เพียงประทับตรารับรองว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" คือศาสนานอกกรีตเท่านั้น; นางเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ 1335 ปี ซึ่งสิ้นสุดลงในปี 1843 และนางได้ปกป้องจุดยืนนั้นต่อสาธารณชนเพื่อตอบโต้บราเดอร์ฮีวิตจากเดตรีเวอร์ ท่านเห็นเช่นนั้นหรือไม่?

และในเดือนเดียวกันนั้น ขณะที่นางกล่าวว่าพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการซึ่งเป็นการถวายเครื่องบูชาประจำวันนั้น นำมาแต่ความมืดมนและความสับสน และสามีของนาง เพื่อตอบสนองต่อนิมิตนั้น ก็ได้ลบคำสอนนั้นออกจาก Review and Herald.

ข้างบนนี้ในบันทึกของคุณ ตรงที่เขียนว่า "1850 Chart" ชื่อความตรงนี้กล่าวไว้ดังนี้ [อ้างถึงคอลัมน์ที่สามจากซ้ายบนแผนภูมิปี 1850 คือข้อความที่อยู่ถัดจากพระเยซูบนกางเขนใน ค.ศ. 31] ข้าพเจ้าต้องการให้คุณมีข้อความนี้อยู่ในบันทึกของคุณด้วย

จงออกไป ดาเนียล 11:31 508

แล้วในแผนภูมิ ค.ศ. 1843 ตรงนี้ [หมายถึงคอลัมน์ตรงกลางใต้พระเยซูบนกางเขนใน ค.ศ. 31]:

การยกเลิกเครื่องบูชาประจำวัน ดนล. 12:11, 12

เอาละ นี่คือแผนภูมิทั้งสองนี้

ซิสเตอร์ไวท์เข้าใจว่าบุรุษเหล่านี้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง และเธอเข้าใจว่าสิ่งนั้นได้เริ่มต้นคำพยากรณ์ 1335 ปี ซึ่งสิ้นสุดลงในปี 1843; และเธอเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นภาพแทนของการที่อำนาจปกครองฝ่ายนอกศาสนาถูกนำออกไปในปี 508.

ภายใต้คำอ้างอิงสองแห่งนี้เกี่ยวกับแผนภูมิทั้งหลาย ท่านยังมีคำกล่าวอ้างอีกตอนหนึ่งในช่วงเวลาของบราเดอร์ Nichols และนางกำลังตำหนิผู้ที่จัดทำแผนภูมิอื่น ๆ เพราะงานศิลปะของพวกเขาเป็นของชาตานั้น ขณะที่นางกล่าวว่างานศิลปะบนแผนภูมิทั้งสองนี้เป็นของสวรรค์ นางกล่าวว่า,

ข้าพเจ้าเห็นว่าการจัดทำแผนภูมินั้นผิดทั้งสิ้น เรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นโดยบราเดอร์โรดส์ และบราเดอร์เคลได้ดำเนินตามต่อไป ได้มีการใช้จ่ายทรัพยากรไปในการจัดทำแผนภูมิและสร้างภาพอันหยาบคายชวนรังเกียจเพื่อแทนทูตสวรรค์และพระเยซูผู้ทรงพระสิริ ข้าพเจ้าเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในการตีพิมพ์แผนภูมิโดยบราเดอร์นิโคลส์."

ผู้ใดทรงอยู่ในการประกาศเผยแพร่แผนภูมิปี 1850 นี้? พระเจ้า!

—"ข้าพเจ้าเห็นว่าได้มี"—อะไรหรือ?—"คำพยากรณ์ถึงแผนภูมินี้อยู่ในพระคัมภีร์ และหากแผนภูมินี้ถูกจัดทำขึ้นเพื่อประชากรของพระเจ้า หากมันเพียงพอสำหรับคนหนึ่ง ก็ย่อมเพียงพอสำหรับอีกคนหนึ่งด้วย และหากคนหนึ่งจำเป็นต้องมีแผนภูมิใหม่ที่เขียนขึ้นในขนาดใหญ่กว่า ทุกคนก็จำเป็นต้องมีเช่นนั้นมากพอ ๆ กัน"

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ในตัวบราเดอร์เคสนั้นมีความรู้สึกที่กระสับกระส่าย ไม่สงบ ไม่พอใจ และไม่รู้จัก ซึ่งปรารถนาจะได้แผนภูมิอีกฉบับหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนภูมิที่วาดขึ้นเหล่านี้ก่อผลเสียต่อที่ประชุม มันทำให้มีจิตวิญญาณแห่งการเยาะเย้ยอันเบาหวิวและหละหลวมอยู่ในการประชุม"—

บัดนี้ นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตรึกตรองให้ถี่ถ้วน

—"ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนภูมิทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาไว้ นั้น มีผลกระทบต่องิตใจในทางที่ดี แม้ปราศจากคำอธิบายก็ตาม"—

"ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนภูมิเหล่านั้น" พหุพจน์ "ที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ . . ." แผนภูมิใดบ้าง ในรูปพหุพจน์ ที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้? แผนภูมิทั้งสองนี้ [แผนภูมิปี 1843 และแผนภูมิปี 1850] ได้รับการทรงบัญชาโดยพระเจ้า.

แผนภูมิทั้งสองนี้เป็นการสำเร็จตามฮาบาคูก 2

—"ในการวาดภาพแทนทูตสวรรค์บนแผนภูมิเหล่านั้น มีสิ่งที่เบา งดงาม และเป็นสวรรค์อยู่ ความคิดจิตใจถูกนำไปสู่พระเจ้าและสวรรค์แท้โดยไม่รู้สีกตัว แต่แผนภูมิอื่น ๆ ที่ได้จัดทำขึ้นนั้นกลับทำให้จิตใจรังเกียจ และทำให้ความคิดจิตใจหมกมุ่นอยู่กับแผ่นดินโลกมากกว่าสวรรค์ ภาพที่ใช้แทนทูตสวรรค์ดูคล้ายภูตผีปีศาจมากกว่าสิ่งทรงสร้างแห่งสวรรค์ ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนภูมิเหล่านั้นได้ครอบครองความคิดจิตใจของบราเดอร์เคสอยู่เป็นเวลาหลายวันและหลายสัปดาห์ ทั้งที่เขาควรแสวงหาพระปรีชาญาณจากสวรรค์จากพระเจ้า และควรจะได้โตขึ้นในพระคุณทั้งหลายแห่งพระวิญญาณ และในความรู้แห่งความจริง"

"ข้าพเจ้าเห็นว่า หากทรัพย์สินที่ได้สูญเสียไปกับการจัดทำแผนภูมิต่าง ๆ นั้น ได้นำไปใช้ในการประกาศความจริงให้กระจ่างชัดต่อหน้าพี่น้องทั้งหลายโดยการตีพิมพ์แผนพับ ฯลฯ ก็จะได้ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากและช่วยวิญญาณให้รอดได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ากิจการทำแผนภูมินั้นได้แพร่กระจายไปราวกับไฟ" Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

1,290 วันและ 1,335 วัน

ข้าพเจ้ามีบทความต่อไปนี้จาก Review and Herald, วันที่ 28 มกราคม 1858 เหตุที่ข้าพเจ้าได้นำสิ่งนี้ไว้ในบันทึกของท่าน ก็เพราะท่านจะเห็นได้ว่า ในปี 1858 พวกเขายังคงสอนอยู่ว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" คือ ลัทธินอกศาสนา ท่านมีสิ่งนี้อยู่ในเอกสารอ้างอิงของท่าน แอปปีหลังจากปี 1850 พวกเขายังคงเข้าใจว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" คือ ลัทธินอกศาสนา

"อีกช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์อันสำคัญซึ่งหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ตั้งอยู่บนนั้น คือ 1335 วันในดาเนียล 12 ซึ่งมีความเชื่อมโยงอย่างแนบแน่นกับ 1290 วัน ช่วงเวลาทั้งสองนี้ได้ถูกนำเสนอแก่เรา ดังนี้:"

“—และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาเผาบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป และสิ่งนำสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างถูกตั้งขึ้น จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่รอคอยและมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่เจ้าจงดำเนินไปตามทางของเจ้าจนถึงวาระสุดท้าย เพราะเจ้าจะได้พักสงบ และจะยืนอยู่ในส่วนของเจ้า ณ ปลายกาลแห่งวันทั้งหลาย’ ดาเนียล 12:11-13”

คำถามต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นในทันทีว่า

เราสามารถบอกได้หรือไม่ว่าเหตุการณ์ใดเป็นเหตุการณ์ที่ต้องใช้นับระยะเวลาเหล่านี้ และหากบอกได้ เราจะสามารถบอกได้หรือไม่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นเมื่อใด? เราจึงไต่ถามก่อนว่า อะไรคือ “เครื่องบูชาประจำวัน” และอะไรคือ “สิ่งนำสะอิดสะเอียนที่กระทำให้เกิดความรกร้าง”? จะสังเกตได้ว่าคำว่า เครื่องบูชา ถูกพิมพ์เป็นตัวเอน แสดงว่าเป็นคำที่เติมเข้ามา เช่นเดียวกันนี้จะสังเกตได้ในกรณีอื่น ๆ ที่คำนี้ปรากฏในพระธรรมดาเนียล คือ บทที่ 11:31 และ 8:11-13 ให้เราพิจารณาทหหลังนี้โดยย่อ ในข้อ 13 จะเห็นได้ว่ามีความรกร้างอยู่สองประการที่ถูกกล่าวถึง คือ ความรกร้างประจำวัน และการล่วงละเมิดแห่งความรกร้าง ข้อเท็จจริงนี้ Josiah Litch ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนจนเราไม่อาจทำได้ดีกว่าการอ้างถ้อยคำของเขา:*

“—คำว่า เครื่องบูชาประจำวัน เป็นการอ่านตัวบทตามที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน; แต่ในต้นฉบับเดิมหาได้มีสิ่งใดที่เป็นเครื่องบูชาไม่ เรื่องนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปทั้งสิ้น นั้นเป็นเพียงคำอธิบายเสริมหรือข้อสันนิษฐานที่ผู้แปลใส่ไว้ การอ่านที่ถูกต้องคือ “สิ่งประจำวันและการล่วงละเมิดแห่งความรกร้าง;” โดยที่คำว่า สิ่งประจำวัน และ การล่วงละเมิด เชื่อมเข้าด้วยกันด้วยคำว่า “และ” คือ ความรกร้างประจำวัน และ การล่วงละเมิดแห่งความรกร้าง สิ่งทั้งสองนี้เป็นอำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง ซึ่งจะทำให้สถานบริสุทธิ์และพลโยธาถูกทำให้รกร้าง”

จากข้อนี้เป็นที่ประจักษ์ว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” ไม่อาจมีความหมายอ้างถึงการนมัสการของพวกยิว ซึ่งทัศนะที่เก่ากว่าและแพร่หลายกว่านำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งนั้นได้; และข้อนี้ยังประจักษ์ชัดขึ้นอีกเมื่อพิจารณาว่า หากกำหนดช่วงเวลาเหล่านี้ ไม่ว่าจะตามตัวอักษรหรือโดยนัยเชิงสัญลักษณ์ ให้นำจากการยกเลิกการนมัสการนี้แล้ว ช่วงเวลาดังกล่าวก็หาได้นำเราไปสู่เหตุการณ์ใด ๆ ที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงไม่!

“ดังนั้น เครื่องบูชาประจำวันและสิ่งนำสะอิดสะเอียน จึงเป็นอำนาจสองประการที่ก่อความรกร้าง ซึ่งจะกดขี่คริสตจักร: เราจะสามารถระบุได้หรือไม่ว่าอำนาจเหล่านี้คืออะไร? เราเพียงแต่ต้องรับเอาวิธีการให้เหตุผลของวิลเลียม มิลเลอร์ในประเด็นนี้ ก็จะไปถึงข้อสรุปเดียวกันกับเขา เขากล่าวว่า:”

“ข้าพเจ้าอ่านต่อไป และไม่อาจพบกรณีอื่นใดที่มีคำว่า [เครื่องบูชาประจำวัน] นอกจากในพระธรรมดาเนียลเท่านั้น จากนั้นข้าพเจ้า [ด้วยความช่วยเหลือของหนังสือรวมคำ] จึงพิจารณาถ้อยคำเหล่านั้นที่อยู่สัมพันธ์กับคำนั้น ได้แก่ —เอาออกไป; —เขาจะเอาเครื่องบูชาประจำวันออกไป; —ตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันถูกเอาออกไป; ฯลฯ ข้าพเจ้าอ่านต่อไปและคิดว่าคงจะไม่พบแสงสว่างใด ๆ เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็มาถึง 2 เรสะโลนิกา 2:7, 8, —เพราะว่าความลึกลับแห่งความชั่วช้านั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว มีแต่ผู้ที่ขี้บยังอยู่ในเวลานี้เท่านั้นที่จะยังขี้บยังต่อไป จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปให้พ้นทาง แล้วคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะปรากฏออกมา’ ฯลฯ และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงข้อพระคัมภีร์นั้น โอ ความจริงก็ปรากฏชัดแจ้งและรุ่งโรจน์เพียงไร! นั่นไง! นั่นแหละคือ —เครื่องบูชาประจำวัน! เอาละ บัดนี้ เปาโลหมายถึงอะไรโดยคำว่า —ผู้ที่ขี้บยังอยู่ในเวลานี้’ หรือชัดเจนอย่างไร? โดยคำว่า —คนแห่งบาป’ และ —คนนอกกฎหมายนั้น’ หมายถึงระบบสันตะปาปา ถ้าเช่นนั้น

อะไรเล่าที่ขัดขวางมิให้ระบบสันตะปาปาถูกเปิดเผย? ก็ลัทธินอกศาสนานั่นเอง ถ้าเช่นนั้น
—เครื่องบูชาประจำวัน’ ก็ต้องหมายถึงลัทธินอกศาสนา” +

“เราทั้งหลายเห็นจากดาเนียลบทที่ 8 ว่า เป็นเขาเล็กซึ่งสืบต่อจากแพะ หรืออาณาจักรกรีก ที่ซึกเอา
“เครื่องเนื่องนิตย์” ไป;

และมันเป็นอำนาจเดียวที่ถูกนำให้เห็นภายหลังการแบ่งแยกราชอาณาจักรของอเล็กซานเดอร์
เรื่อยไปจนถึงเวลาซึ่งสถานนมัสการจะได้รับการชำระเมื่อสิ้นสุด 2300 วัน เขาเล็กนี้
เราได้แสดงไว้แล้วในตำแหน่งอันถูกต้องของมันว่า คือโรมซึ่งถือเป็นเอกภาพ
สอดคล้องกับอาณาจักรที่สี่ในนิมิตอื่น ๆ ของดาเนียล บัดนี้ เป็นข้อเท็จจริงที่ว่า
ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในอำนาจโรมันจากลัทธินอกศาสนาไปสู่สันตะปาปา ลัทธินอกศาสนา
ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรียลงมาจนถึงเวลาที่มันถูกดัดแปลงเป็นสันตะปาปานิยม ได้เป็นเครื่องเนื่องนิตย์
หรือตั้งที่ศาสตราจารย์ไวทิงแปลไว้ว่า “ความรุกรานอันต่อเนื่อง”
ซึ่งโดยสิ่งนี้ขาดานได้ยื่นขึ้นต่อสู้กับพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ในบรรดาปุโรหิตของมัน
แทนบูชาของมัน และเครื่องบูชาของมัน
มันมีลักษณะคล้ายคลึงกับรูปแบบการนมัสการพระเยโฮวาห์ตามแบบเลวี;
แต่เมื่อรูปแบบการนมัสการตามแบบเลวีเปิดทางให้แก่รูปแบบการนมัสการแบบคริสเตียน ขาดาน
เพื่อจะต่อต้านพระราชกิจนั้นได้อย่างสำเร็จ ก็จำต้องเปลี่ยนรูปแบบแห่งการต่อต้านของตนด้วย; เหตุฉะนั้น
เทวสถาน แทนบูชา และรูปเคารพของลัทธินอกศาสนา
จึงถูกทำให้รับบัพติศมาเข้าไปสู่บรรดาการหมิ่นประมาทของสันตะปาปานิยม”

“แต่ในคำพยากรณ์กล่าวว่า เครื่องเผาบูชาประจำวัน คือความเป็นนอกศาสนา มีสถานบริสุทธิ์
และที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของมันจะถูกโค่นลง
การที่สถานบริสุทธิ์มักเกี่ยวเนื่องกับการกราบไหว้รูปเคารพและลัทธิของคนต่างชาติ
ในฐานะเป็นสถานแห่งความเลื่อมใสและการนมัสการของมันนั้น ย่อมประจักษ์จากพระคัมภีร์ต่อไปนี้:
Isaiah 16:12; Amos 7:9, 13, margin. Ezekiel 28:18.
เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ของเครื่องเผาบูชาประจำวันใน Daniel 8 เราขอเสนอข้อความต่อไปนี้จาก Apollos
Hale:”

“แล้วสิ่งใดเล่าที่อาจหมายถึง —สถานนมัสการ’ ของลัทธินอกศาสนา? ลัทธินอกศาสนา
และความหลงผิดทุกชนิด ต่างก็มีสถานนมัสการของตนเองเช่นเดียวกับความจริง
สถานเหล่านี้คือวิหารหรือสถานสักยที่อุทิศไว้เพื่อการรับใช้สิ่งเหล่านั้น ดังนั้น
จึงอาจเข้าใจได้ว่าที่นี้กำลังกล่าวถึงวิหารแห่งหนึ่งของลัทธินอกศาสนาที่มีลักษณะเฉพาะและมีชื่อเสียง
ในบรรดาวิหารอันโดดเด่นมากมายของลัทธินอกศาสนา วิหารใดเล่าที่อาจเป็นวิหารนั้น?
หนึ่งในแบบอย่างซึ่งดงามโอ้อ่าที่สุดของสถาปัตยกรรมคลาสสิกมีชื่อว่า แพนธีอัน ชื่อนี้มีความหมายว่า
—วิหารหรือสถานสักยของเทพทั้งปวง’ สถานที่ตั้งของมันคือกรุงโรม. +
รูปเคารพของบรรดาประชาชาติที่ชาวโรมันพิชิตได้นั้น
ถูกนำมาประดิษฐานไว้อย่างศักดิ์สิทธิ์ในซุ้มหรือสวนต่าง ๆ ของวิหารนี้
และในหลายกรณีก็กลายเป็นวัตถุแห่งการนมัสการของชาวโรมันเองด้วย
เราจะสามารถพบวิหารใดของลัทธินอกศาสนาที่เป็น —สถานนมัสการของเขา’
ได้อย่างเด่นชัดยิ่งไปกว่านี้อีกหรือ?”

บัดนี้เมื่อได้พิสูจน์แล้วว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” คือศาสนานอกกรีต และ
“การล่วงละเมิดซึ่งก่อให้เกิดความร้างเปล่า” หรือ “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้ร้างเปล่า” คือสันตะปาปา
และว่าสถานบริสุทธิ์พิเศษของศาสนานอกกรีตคือแพนธีออน และว่า “ที่ตั้ง” ของมันคือกรุงโรม
เราจึงสอบถามต่อไป.

“1. ลัทธินอกศาสนาได้ถูก ‘นำออกไป’ โดยอำนาจฝ่ายพลเรือนของโรมหรือไม่? เราเห็นว่าถ้อยแถลงต่อไปนี้เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงสำคัญและเป็นที่ยุติกันดีประการหนึ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรและของโลก เป็นคำตอบต่อคำพยากรณ์นั้น ข้อความนี้กล่าวถึงคอนสแตนติน จักรพรรดิคริสเตียนองค์แรก และกล่าวว่า:”

“—การกระทำประการแรกในการปกครองของพระองค์คือการทรงออกพระราชกฤษฎีกาไปทั่วทั้งจักรวรรดิ ทรงเร้าใจเหล่าพสกนิกรของพระองค์ให้รับเอาศาสนาคริสต์.” + +

“2. กรุงโรมเป็นนครหรือสถานที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเขา (วิหารแพนธีออน) ซึ่งถูกเหวี่ยงลงด้วยอำนาจของรัฐหรือไม่? ข้อความคัดตอนต่อไปนี้ให้คำตอบ:”

“—การสิ้นชีวิตของคุณแข่งคนสุดท้ายของคอนสแตนติน ได้ประทับตราสันติภาพของจักรวรรดิโรมกลับมาเป็นราชินีแห่งประชาชาติทั้งหลายโดยปราศจากผู้ใดโต้แย้งอีกครั้งหนึ่ง แต่ในโมงยามแห่งความยกย่องและความรุ่งโรจน์นั้น นางกลับถูกยกขึ้นไปจนถึงขอบเหวก้าวต่อไปของนางจะต้องเป็นการตกต่ำลง และไม่อาจกู้คืนได้อีก การย้ายศูนย์กลางการปกครองไปยังคอนสแตนติโนเปิลยังคงทำให้นักประวัติศาสตร์จงนงนายอยู่เสมอ การกระทำนั้นขัดแย้งโดยตรงกับกระแสทั้งหมดแห่งอดีตอันเก่าแก่และทรงเกียรติของจิตใจชาวโรมัน มิใช่ผลงานของชาวเอเชียผู้รักความฟุ้งเฟ้อ ผู้หมกมุ่นอยู่กับความสำราญแห่งขนบธรรมเนียมและภูมิอากาศตะวันออก หากแต่เป็นผลงานของผู้พิชิตผู้แข็งดุดเหล็ก ผู้กำเนิดในตะวันตก และดูเหมือนวิถีของชาวตะวันออกเช่นเดียวกับชาวโรมันทั้งปวง เป็นผลงานของนักการเมืองผู้หลักแหลม กระนั้นก็เป็นกรกระทำที่ไร้ความสุขทางการเมืองอย่างประจักษ์แจ้งที่สุด ถึงกระนั้น คอนสแตนตินก็ละทิ้งโรม บ้อมปรการใหญ่และราชบัลลังก์แห่งบรรดาซีซาร์ ไปเสียเพื่อมุ่มอันคลุมเครือแห่งหนึ่งของแตรซ และทุ่มเทช่วงชีวิตที่ยังเปี่ยมด้วยกำลังและความทะเยอทะยานที่เหลืออยู่ของตนไปกับภาระสองประการ คือยกอาณาดินคมขึ้นให้เป็นเมืองหลวงแห่งจักรวรรดิของตน และลดเมืองหลวงนั้นลงสู่เกียรติยศอันอ่อนเปลี้ยและกำลังอำนาจอันอับยศของอาณาดินคม*”

บันทึกนี้จากปลายปากกาของนักประวัติศาสตร์ชัดเจนเกินกว่าจะต้องมีคำอธิบายเพิ่มเติม คำพยากรณ์กล่าวว่า “ที่ประทับแห่งสถานบริสุทธิ์ของเขาถูกเหวี่ยงลง” และภายหลังการแถลงข้อเท็จจริงเช่นดั่งที่กล่าวมาข้างต้น แม้แต่ผู้ที่พิถีพิถันที่สุดในการตีความคำพยากรณ์ก็จำต้องพอใจในความสอดคล้องของถ้อยคำนี้กับเหตุการณ์นั้น

“ตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันจะถูกนำออกไป และสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกร้างถูกตั้งขึ้น จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยทำอยู่และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน”

เมื่อข้อเท็จจริงทั้งหลายเบื้องหน้าเราคือว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” คือศาสนานอกกรีต และ

“สิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกร้าง” คือสันตะปาปา

และได้มีการเปลี่ยนจากสิ่งแรกไปสู่สิ่งหลังในอำนาจแห่งโรมัน และโดยอำนาจของรัฐ

เราจึงเพียงต้องสืบค้นต่อไปว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อใดในลักษณะที่ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จครบถ้วน;

เพราะถ้าเราสามารถกำหนดสิ่งนี้ได้

เราก็มีจุดเริ่มต้นซึ่งจากจุดนั้นช่วงเวลาซึ่งพยากรณ์ในข้อความเบื้องหน้าเราจะต้องนับวัน ดังนั้น,

“3. เหตุการณ์ซึ่งพยากรณ์นั้นกล่าวถึงได้เกิดขึ้นเมื่อใด? พึงสังเกตว่าคำถามมิใช่ว่า

เมื่อใดวิสุทธิชนจึงถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของสันตะปาปา แต่คือ

เมื่อใดการเปลี่ยนศาสนาจากลัทธินอกศาสนาไปเป็นสันตะปาปาได้ดำเนินไปไกลพอ

จนทำให้อีกฝ่ายหนึ่งนั้นกลายเป็นศาสนาประจำชาติ

และถูกวางไว้ในสภาพพร้อมที่จะเริ่มต้นเส้นทางแห่งอำนาจของตน

เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับการปฏิวัติครั้งใหญ่ทั้งปวง มิใช่ผลงานที่สำเร็จในชั่วขณะเดียว

การเคลื่อนไหวระยะแรกเริ่มของมันได้ปรากฏให้เห็นมานานก่อนแล้ว เปาโลกล่าวว่าแม้ในสมัยของท่านเอง ความลึกลับแห่งความชั่วช้า คือมนุษย์แห่งบาป คือ 'สิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกร้าง' นั้น ก็ได้เริ่มทำงานอยู่แล้ว

และในแสงสว่างแห่งพระคัมภีร์ตอนนี้เองที่เราจำต้องเข้าใจพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใน มัทธิวา 24:15 ว่าด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง ซึ่งพระองค์ทรงอ้างอิงอย่างชัดเจนถึง ดาเนียล 9:27 เพราะถึงแม้ลัทธินอกศาสนายังมิได้เปิดทางให้แก่สันตะปาปาในปี ค.ศ. 70

เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกชาวโรมันทำลาย เราก็เข้าใจว่าฤทธานุภาพซึ่งปรากฏอยู่ในครั้งนั้น

แม้จะถูกตัดแปลงไปบ้างในด้านชื่อและรูปแบบ

ก็คืออำนาจเดียวกันนั่นเองซึ่งในฐานะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง จะข่มเหงวิสุทธิชนจนเสื่อมสลาย และทำให้คริสตจักรขององค์ผู้สูงสุดรกร้าง”

จนถึงเวลาที่โคลวิส กษัตริย์แห่งฝรั่งเศส ทรงเปลี่ยนมานับถือความเชื่อคริสเตียน ซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ. 496 ชาวฝรั่งเศสและชนชาติอื่น ๆ แห่งโรมตะวันตกยังเป็นพวกนอกศาสนา; แต่ภายหลังเหตุการณ์นั้น ความพยายามในการเปลี่ยนผู้บูชารูปเคารพให้มาหาพระคริสต์ก็ประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง มีคำกล่าวว่าการกลับใจของโคลวิสเป็นต้นกำเนิดของธรรมเนียมการถวายพระราชสมัญญาแก่พระมหากษัตริย์ฝรั่งเศสว่า Most Christian Majesty และ Eldest Son of the Church.+ ระหว่างเวลานั้นกับ ค.ศ. 508 โดย “alliances,” “capitulations” และการพิชิต “the Avborici,” “Roman garrisons in the west,” บริเตตानी ชาวเบอร์กันดี และชาววิซิกอท ถูกนำมาอยู่ใต้อำนาจ.+ +

—ลัทธินอกศาสนาในจักรวรรดิโรมันตะวันตก

แม้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าได้ชะลอความก้าวหน้าของความเชื่อคริสเตียน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนชาติเหล่านั้นซึ่งถูกรุกราน ดังเช่นกรณีของอังกฤษ

โดยการบุกเข้ามาของกลุ่มชนป่าเถื่อนซึ่งยังคงนับถือรูปเคารพอยู่ แต่ต่อแต่นั้นไป

ลัทธินอกศาสนาก็มิได้มีอำนาจ—หากแม้จะยังมีเจตนารมณ์อยู่ที่ตาม—ที่จะปราบปรามความเชื่อคาทอลิก หรือขัดขวางการแผ่ขยายอำนาจของสันตะปาปาแห่งโรม.

“นับแต่นั้นมา สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งสันตะปาปาก็มีชัยแล้ว เท่าที่เกี่ยวกับลัทธินอกศาสนาเป็นสำคัญ การต่อสู้ในภายหน้าของมันคือกับนิกายนอกรีตคริสเตียนอื่น ๆ ซึ่งล้วนถูกปฏิบัติว่าเป็นพวกนอกรีตเสมอ และกับบรรดาเจ้าผู้ครองนครซึ่งล้วนถูกปฏิบัติว่าเป็นกบฏหรือเป็นผู้ทำให้พระกายของพระคริสต์แตกแยกเสมอ บรรดาอำนาจสำคัญของยุโรปละทิ้งความยึดมั่นในลัทธินอกศาสนา

ก็เพียงเพื่อจะสืบทอดสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของมันไว้ในอีกรูปแบบหนึ่ง

เพราะลัทธินอกศาสนาต้องการเพียงรับบัพติศมา ก็จะกลายเป็นคริสเตียนในความหมายแบบคาทอลิก

และเมื่อผลประโยชน์หรือการล้างแค้นของผู้ปรณินับดีสูงสุดที่กำกับมันเรียกร้องขึ้นมา

ทรัพย์สินสมบัติและบัลลังก์ของพวกเขา—หรืออาจแม้แต่ชีวิตของพวกเขา—ก็ต้องถูกวางลงบนแท่นบูชา SS”

* คำอธิบายเชิงพยากรณ์, เล่ม 1, 127.

+ ประวัติศาสตร์สากลของ Goodrich และภูมิศาสตร์ของ Guthrie'

+ ประวัติศาสตร์คริสเตียนของ Mosheim, เล่ม 1, หน้า 132, 133.

“ในอังกฤษ อาร์เธอร์ กษัตริย์คริสเตียนองค์แรก

ทรงสถาปนาการนมัสการแบบคริสเตียนขึ้นบนซากปรักหักพังของลัทธินอกศาสนา* ราแปง

ผู้ซึ่งอ้างว่าตนมีความเที่ยงตรงยิ่งกว่าในการลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของตน ระบุว่า

พระองค์ทรงได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์แห่งบริเตนในปี 508 เล่ม 2, 129.”

“สภาพของสำนักแห่งโรมในเวลานั้นเป็นเช่นไร? —Symmachus เป็นพระสันตะปาปาตั้งแต่ ค.ศ. 498 หรือ 499 ถึง ค.ศ. 514

สมัยพระสันตะปาปาของท่านมีลักษณะเด่นด้วยพฤติกรรมและเหตุการณ์อันน่าสังเกตยิ่งเหล่านี้:”

“1. เขาได้ ‘ละทิ้งลัทธินอกศาสนา’ เมื่อเขาเข้าสู่ ‘คริสตจักรแห่งโรม’”

“2. เขาได้ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์สันตะปาปาโดยการต่อสู้กับคู่แข่งของตนจนถึงขั้นนองเลือด Du Pin.

“3. โดยการถวายเป็นพรของสรรเสริญแก่เขาในฐานะผู้สืบตำแหน่งต่อจากนักบุญเปโตร”

“4. โดยการตัดขาดจักรพรรดิอนาสตาซิออสออกจากความเป็นสมาชิกของศาสนจักร.+”

“—คำกล่าวของมอสโฮมว่า ‘ทัศนะของบางคนนั้นเอื้ออำนวยต่อข้อเรียกร้องอันเป็นเชิงเจ้านายของบรรดาสมเด็จพระสันตะปาปาแห่งโรมมากเพียงใด ย่อมพอนึกออกได้โดยง่ายจากถ้อยคำของเอนโนดิออส ผู้ประจบสอพลอซิมมาคัสอย่างน่าอัปยศและเกินขอบเขตผู้นั้น ซึ่งเป็นมุขนายกผู้มีชื่อเสียงอันคลุมเครือ นักสรรเสริญเยินยอเยี่ยงปรสติดผู้นี้ นอกเหนือจากคำยืนยันอันไม่สมควรอื่น ๆ แล้ว ยังยืนยันกรานว่าสมเด็จพระสันตะปาปาได้รับการสถาปนาให้เป็นผู้พิพากษาในที่ของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงดำรงอยู่ในฐานะผู้แทนขององค์ผู้สูงสุด’ + +”

“โดยกำลังที่ฝ่ายคาทอลิกได้รับมาเพื่อค้ำจุนกิจของตนในตะวันตก โดยความสำเร็จเหล่านี้ และโดยการดำเนินงานของบรรดาพระสังฆราชผู้แทน และตัวแทนอื่น ๆ แห่งสันตะสำนักโรม พรรคฝ่ายพระสันตะปาปาในกรุงคอนสแตนติโนเปิลจึงถูกวางไว้ในฐานะที่จะให้เหตุอันชอบธรรมแก่การเป็นปฏิปักษ์อย่างเปิดเผยเพื่อสนับสนุนนายแห่งตน ณ กรุงโรม ในปี ค.ศ. 508 ลมหมุนแห่งความคลั่งศาสนาและสงครามกลางเมืองได้กวาดผ่านไปท่ามกลางเพลิงและโลหิตตามท้องถนนแห่งราชอาณาจักรตะวันออก”

กิบบอน ภายใต้อายุ ค.ศ. 508–514 เมื่อกล่าวถึงความจลาจลในคอนสแตนติโนเปิล กล่าวว่า —

รูปปั้นของจักรพรรดิถูกทุบทำลาย และพระองค์เองทรงซ่อนพระองค์อยู่ในขานพระนคร

จนเมื่อสิ้นสามวันจึงทรงกล้าวิงวอนขอพระเมตตาจากพสกนิกรของพระองค์ [ลัทธิโรมันคาทอลิกมีชัย.]

โดยปราศจากมงกุฎ และในอิริยาบถของผู้วิงวอน อนาสตาซิออสทรงปรากฏพระองค์บนบัลลังก์แห่งสนามแข่งม้า

พวกคาทอลิกได้ขับร้อง Trisagion อันแท้จริงต่อพระพักตร์ของพระองค์;

พวกเขาปิติยินดีต่อข้อเสนอซึ่งพระองค์ทรงประกาศโดยเสียงของผู้ปวาร้อง ว่าจะทรงสละราชสมบัติ;

พวกเขาจับฟังคำตักเตือนที่ว่า เนื่องจากทุกคนไม่อาจครองราชย์ได้

พวกเขาจึงควรตกลงกันก่อนในการเลือกองค์อธิปัตย์;

และพวกเขายอมรับเลือดของเสนาบดีสองคนซึ่งเป็นที่ชิงของประชาชน

ซึ่งนายเหนือหัวของพวกเขาได้ทรงพิพากษาให้เป็นอาหารสิงโต โดยมีได้ทรงลั่น

ความจลาจลอันดุเดือดแต่ชั่วครวเหล่านี้ได้รับการหนุนเสริมด้วยความสำเร็จของวิทาเลียน

ผู้ซึ่งพร้อมด้วยกองทัพชาวฮันและชาวบัลแกเรียของเขา ซึ่งโดยมากเป็นผู้นับถือรูปเคารพ

ได้ประกาศตนเป็นผู้พิทักษ์ความเชื่อคาทอลิก ในการกบฏอันเคร่งศาสนาครั้งนี้ เขาได้ทำให้แคว้นเธรซร้างผู้คน

ล้อมกรุงคอนสแตนติโนเปิล สังหารคริสเตียนผู้ร่วมความเชื่อของตนหกหมื่นห้าพันคน

จนกระทั่งเขาได้มาซึ่งการเรียกบรรดาบิชอปกลับคืน ความพึงพอใจของพระสันตะปาปา

และการสถาปนาสภาแห่งกาลซีดอน ซึ่งเป็นข้อตกลงฝ่ายออร์โธดอกซ์

อันอนาสตาซิออสผู้ใกล้ชิดสันพระชนม์ได้ทรงลงพระนามอย่างไม่เต็มพระทัย

และซึ่งลุงของจัสติเนียนได้ปฏิบัติตามอย่างซื่อสัตย์ยิ่งกว่า

และนี่คือผลลัพธ์ของสงครามศาสนาครั้งแรกซึ่งได้มีการทำสงครามกันในพระนามของพระเจ้าแห่งสันติ

และโดยเหล่าสาวกของพระองค์” SS

“ด้วยข้อความตอนต่อไปนี้จาก Appollos Hale เราขอปิดคำพยานในประเด็นนี้: —บัดนี้ เราขอเชื่อเชิญบรรดากาตาลิเอลสมัยใหม่ของเราให้มายืนร่วมกับเรา ณ ที่ตั้งของสถานนมัสการแห่งศาสนานอกกรีต (ซึ่งภายหลังถูกอ้างว่าเป็น “มรดกของนักบุญเปโตร”) ในปี ค.ศ. 508 เรามองย้อนกลับไปไม่กี่ปีก่อนหน้านั้น และเห็นว่าศาสนานอกกรีตอันหยาบกระด้างของพวกอนารยชนทางเหนือกำลังหลังป่าลงมาสู่จักรวรรดิโรมันตะวันตกซึ่งเป็นคริสเตียนแต่ในนาม—มีชัยชนะไปทุกแห่งหน—and ชัยชนะของมันในทุกแห่งหนก็มีความทารุณโหดร้ายอย่างปาเถียนที่สุดเป็นลักษณะเด่น . . . จักรวรรดิพังทลายลงและแตกออกเป็นเสียง ๆ บรรดาเจ้านายและผู้ครอบครองส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ละทิ้งศาสนานอกกรีตของตนทีละคน และประกาศตนนับถือความเชื่อคริสเตียน ในทางศาสนา ผู้พิชิตกำลังยอมจำนนต่อผู้ถูกพิชิต แต่ถึงกระนั้น ศาสนานอกกรีตก็ยังคงมีชัยอยู่ ท่ามกลางบรรดาผู้สนับสนุนของมัน มีผู้พิชิตคนหนึ่งซึ่งแกร่งกล้าและประสบความสำเร็จ (Clovis.) แต่ในไม่ช้า เขาก็ล้มลงต่ออำนาจของความเชื่อใหม่และกลายเป็นผู้พิทักษ์ความเชื่อนั้น เขายังคงมีชัยอยู่ แต่ในฐานะวีรบุรุษและผู้พิชิต เขาขึ้นถึงจุดสูงสุด ณ จุดเวลาที่เรากำลังยืนอยู่ที่นี่ คือ ค.ศ. 508”

“—ในหรือใกล้เคียงกับปีเดียวกันนั้น

ส่วนย่อยสำคัญสุดท้ายของจักรวรรดิที่ล่มสลายก็ได้รับการทำให้เป็นคริสเตียนอย่างเปิดเผย และโดยการราชาภิเษกของ ‘องค์พระมหากษัตริย์’ ผู้มีชัยของมัน”

“—พระสันตะปาปาแห่งช่วงเวลาที่เรากำลังยืนอยู่ที่นี่ เป็นคนต่างศาสนาที่เพิ่งกลับใจมาไม่นาน การต่อสู้อันนองเลือดซึ่งทำให้เขาได้นั่งบนบัลลังก์นั้น ได้ข้อยุติโดยการแทรกแซงของกษัตริย์อาเรียนองค์หนึ่ง ผู้คนก้มกราบต่อเขาและถวายคำคำนับแก่เขาในฐานะผู้ดำรง — ‘ตำแหน่งของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก’ วุฒิสภาอยู่ใต้อำนาจของเขาถึงเพียงนั้น

จนเมื่อเพียงสงสัยว่าผลประโยชน์ของสันตะสำนักแห่งโรมเรียกร้องเช่นนั้น

พวกเขาก็ประกาศตัดขาดจักรวรรดิจากศาสนจักร . . . ในปี 508

ขนวนระเบิดได้ถูกจุดขึ้นใต้บัลลังก์แห่งจักรวรรดิตะวันออก

ผลแห่งความสับสนอลหม่านและความขัดแย้งที่มันก่อให้เกิดขึ้น

คือการทำให้เจ้านายผู้ชอบธรรมของจักรวรรดิถูกทำให้อับยศ บัดนี้ คำถามก็คือ

เมื่อใดที่ลัทธินอกศาสนาจึงถูกปราบลงถึงขนาดที่จะเปิดทางให้แก่สิ่งที่มาแทนและรับช่วงต่อจากมัน

คือสิ่งนาสะอิดสะเอียนของสันตะปาปา? เมื่อใดที่สิ่งนาสะอิดสะเอียนนี้จึงถูกวางไว้ในฐานะที่พร้อมจะเริ่มต้นเส้นทางแห่งการหมิ่นประมาทและการนองเลือดของมัน? มีวันเวลาอื่นใดอีกหรือสำหรับการที่มันถูก ‘วางไว้’ หรือ ‘ตั้งขึ้น’ แทนที่ลัทธินอกศาสนา นอกจากปี 508?

หากหญิงลึกลับผู้มีมนตร์สะกดยังมีได้นำเหยื่อหึ่งปวงเข้ามาอยู่ใต้อำนาจของนาง

บัดนี้นางก็ได้เข้ายึดตำแหน่งของตนแล้ว และบางคนก็ได้ยอมจำนนต่อเสน่ห์ล่อลวงนั้นแล้ว”

“ในที่สุดพวกที่เหลือก็ถูกปราบลง—และ ‘บรรดากษัตริย์’ และชนชาติทั้งหลาย และมหาชน และประชาชาติ และภาษาต่าง ๆ ก็ถูกนำไปให้อยู่ใต้อำนาจมนต์สะกดซึ่งเตรียมพวกเขาไว้ แม้ในขณะที่

‘มีนเมาด้วยโลหิตของบรรดามรณสักขีของพระเยซู’ ให้ ‘คิดว่าตนกำลังปรนนิบัติพระเจ้า’

และให้หลงนึกว่าตนเป็นผู้โปรดปรานแต่ผู้เดียวของสวรรค์

ขณะเดียวกันก็กำลังกลายเป็นเหยื่อของนรกเพื่อการปรับโทษอันเป็นนิรันดร์ได้โดยง่ายยิ่งขึ้นและอุดมยิ่งขึ้น”*

“เรามีวันเวลาแล้ว “เครื่องบูชาประจำวัน” ถูกยกเลิกไป

และสิ่งนาสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างถูกตั้งขึ้นในปี 508 เมื่อนับจากจุดนี้ 1290

วันหรือปีสิ้นสุดลงในปี 1798 ซึ่งดังที่ได้แสดงไว้แล้ว

อำนาจฝ่ายพลเรือนถูกชิงไปจากสันตะปาปาโดยกำลังแห่งบูโอนาปาร์ต 1335 วันนำเราไปอีก 45

ปีเต็มภายหลังเหตุการณ์นั้น”

“แต่บางคนอาจกล่าวว่า เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านทำให้ช่วงเวลาทั้งหลายสิ้นสุดลงในอดีต? มิได้มีข้อความเขียนไว้หรือว่า ดาเนียลจะได้หยุดพักและยืนอยู่ในสวนของตน ณ ปลายวันทั้งหลาย? แนนอนทีเดียว; และเราเชื่อเช่นนั้น. แต่การที่ดาเนียลยืนอยู่ในสวนของตนนั้นหมายความว่าอย่างไร? ประเด็นนี้จะถูกนำมาพิจารณาเมื่อเรามาถึงการอธิบายเรื่องการล่องพันไปของเวลา และการตรวจสอบเหตุการณ์ทั้งหลายซึ่งได้เกิดขึ้นจริง ณ ปลายวันทั้งหลาย. ระหว่างนี้เราขอทดสอบไว้ที่นี้จนกว่าจะถึงอีกหนึ่งสัปดาห์.” Review and Herald, January 28, 1858.

ความผิดพลาดและอันตรายของ Prescott และ Daniells; เมืองต่าง ๆ ที่จะต้องได้รับการดำเนินงาน

(เอ. จี. แดเนียลส์ได้รับเลือกให้เป็นประธานสมณสภาสามัญในปี 1901

ข้อนี้ชี้ให้เห็นว่าเอกสารฉบับนี้น่าจะเขียนขึ้นในปี 1910

ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่น่าไว้วางใจที่มีความกังวลอย่างยิ่งต่อกรณีที่แดเนียลส์ละเลยงานในเมืองต่าง ๆ และการเข้าไปพัวพันในข้อโต้แย้งเรื่อง “Daily”)

เมื่อไม่นานมานี้ สตีฟ วิลเบิร์ตกล่าวว่า เขาไม่จำเป็นต้องยืนหยัดในจุดยืนใดเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” เพราะเอลเลน ไวท์ไม่เคยมีจุดยืนใดเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” และหากการที่ผู้เผยแพร่จะหญิงมีจุดยืนเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ดีพอแล้ว สำหรับเขาก็ดีพอเช่นกัน

เอลเลน ไวท์มีจุดยืนเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” อย่างแน่นอน เธอกล่าวว่าพวกมิลเลอไรต์มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเธอเข้าใจว่าสิ่งนั้นคือศาสนานอกกรีต เธอเข้าใจว่าเมื่อศาสนานอกกรีตถูกนำออกไปแล้ว ช่วงเวลา 1335 ก็ได้เริ่มต้นขึ้น และเธอเข้าใจว่าทัศนคติอื่นใดนอกเหนือจากนั้นล้วนนำมาซึ่งความมึนงงและความสับสน

และสิ่งหนึ่งที่ท่านสามารถแสดงให้เห็นได้จากประวัติศาสตร์ของปี 1850 ว่าได้ถูกแยกออกมาอย่างชัดเจนว่าเป็นสิ่งที่นำความมึนงงและความสับสนมานั้น คือทัศนคติของ Crosier ที่ว่าเครื่องบูชาประจำวันนั้นเป็นตัวแทนของพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการสวรรค์; ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่าท่านมีความเข้าใจว่าเครื่องบูชาประจำวันคืออะไร ไม่เพียงแต่รู้ว่ามันคืออะไรเท่านั้น แต่ยังเข้าใจด้วยว่ามันเป็นตัวแทนของอะไรด้วย เพราะหากท่านละทิ้งจุดยืนนั้น ท่านก็จะเข้าสู่ความมึนงงและความสับสน.

แต่ในปี ค.ศ. 1910 เอลเลน ไวท์ ก็ได้ตำหนิประธานการประชุมใหญ่สามัญและ W. W. Prescott ด้วยเช่นกัน สำหรับการผลักดันทรศนะเดียวกันนี้ตั้งที่เป็นของ Crosier.

และไม่มีนักประวัติศาสตร์คนใดจะโต้แย้งว่า เพรสคอตต์ วิลลี ไวต์ และ เอ. จี. แดเนียลส์ เมื่อพวกเขาผลักดันเรื่อง “the Daily” นั้น พวกเขากำลังผลักดันแนวคิดที่ว่า “the Daily” เป็นตัวแทนของพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการของพระองค์ ทุกคนต่างก็รู้เรื่องนั้น.

แต่คุณมีบทความทั้งหมดอยู่ที่นี้แล้ว จาก Manuscript Releases, เล่ม 20.

สิ่งนี้ถูกเผยแพร่ออกมาเมื่อใด? ก็ถูกเผยแพร่ในปี 1988; ดังนั้น นักศึกษาผู้ศึกษาลัทธิแอ็ดเวนติสจึงสามารถนำมาพิจารณาได้ในปี 1988.

เมื่อใดที่ Willie White และ Prescott และ Daniells ได้สถาปนาทัศนคติอันเป็นเท็จเกี่ยวกับ “the Daily” ขึ้นใน Adventism? ระหว่างปี 1919 ถึง 1931 คือช่วงเวลาที่เขาทำงานนั้นสำเร็จลุล่วง ภายในปี 1931 ก็ไม่ต้องกล่าวถึงอีกต่อไป!! Adventism จะสั่งสอนว่า “the Daily” เป็นตัวแทนของพันธกิจในสถานนมัสการบริสุทธิ์ของพระคริสต์ เพราะพวกเขาได้รับเอาการตีความพระคัมภีร์ที่มาจาก Protestantism ที่เสื่อมทรามและ Catholicism

และนับจากจุดนี้เป็นต้นไป “the Daily” ก็ถูกระบุว่าเป็นพันธกิจในสถานนมัสการบริสุทธิของพระคริสต์ อนิจจา มีบางเสียงที่ต่อต้านเรื่องนี้ทั้งที่รู้ดีกว่า แต่กระแสได้พลิกกลับโดยสิ้นเชิงนับแต่นั้นเป็นต้นมา แล้วในปี 1988 มุลนิธิเอลเลน ไวท์ได้เผยแพร่ถ้อยแถลงนี้จากปี 1910 ให้แก่เรา ในห้วงเวลาเดียวกันกับที่ประเด็นเรื่อง “Daily” กำลังถูกหยิบยกขึ้นมาก่อความเคลื่อนไหวโดย Prescott, Daniells, และ Willie White.

ในช่วงชั้นแห่งประสบการณ์ของเรา ณ เวลานี้ เราจะต้องไม่ปล่อยให้ความคิดของเราถูกชักนำออกไปจากความสว่างพิเศษที่ได้ประทานแก่ [เรา] เพื่อให้พิจารณาในการประชุมสำคัญแห่งการประชุมใหญ่ของเรา และมีราเตอร์ Daniells อยู่ด้วย ผู้ซึ่งจิตใจของเขากำลังถูกศัตรูใช้งานอยู่;

นั่นหมายความว่าอย่างไร? การที่ศัตรูกำลังทำงานอยู่ในความคิดของท่านนั้นหมายความว่าอย่างไร? นั่นหมายความว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงทำงานอยู่ในความคิดของท่าน.

“...และจิตใจของท่านกับจิตใจของเอลเดอร์เพรสคอตต์กำลังถูกกระทำโดยเหล่าทูตสวรรค์ที่ถูกขับไล่ออกจากรสวรรค์...”

งานของซาตานคือเบี่ยงเบนความคิดของพวกท่าน เพื่อให้มีการนำเอาเรื่องหมุมหมิมปลีกย่อยเข้ามา ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงตั้งใจให้พวกท่านนำเข้ามา สิ่งเหล่านั้นมิใช่สาระสำคัญ แต่เรื่องนี้มีความหมายอย่างยิ่งต่อพระราชกิจแห่งความจริง และความคิดของพวกท่านนั้น หากอาจถูกชักนำให้หันเหไปสู่เรื่องหมุมหมิมปลีกย่อย ก็เป็นงานที่ซาตานได้วางแผนไว้ การคิดแก้ไขสิ่งเล็กน้อยในหนังสือที่เขียนไว้ พวกท่านเข้าใจว่าจะเป็นการทำงานอันยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้าได้รับคำกำชับว่า ความนิ่งเงียบคือวาทศิลป์.

พวกเขาต้องการเข้าไปในหนังสือของ Uriah Smith, Thoughts on Daniel and Revelation, และลบสิ่งที่เขากล่าวไว้เกี่ยวกับ “Daily” ว่าเป็นลัทธินอกศาสนา นั่นคือเหตุผลที่ในช่วงเวลานี้ ชายคนหนึ่งซึ่งกำลังต่อสู้คัดค้าน Willie White และ Prescott และ Daniells คือชายที่ชื่อ Larry Smith

แลร์รี สมิธคือใคร? เขาคือบุตรชายของอูริยาห์ และเขารู้ว่าพวกเขาต้องการจะทำอะไร และเขากำลังยืนอยู่เคียงข้างบิดาของเขา: “เครื่องบูชาเนื่องนิത്യ” คือศาสนานอกกรีต.

“ข้าพเจ้าจะต้องกล่าวว่า จงหยุดการจับผิดของท่านเสีย ถ้าจุดประสงค์นี้ของมารสามารถดำเนินให้สำเร็จได้ เมื่อนั้น [สิ่งนั้น] ก็จะปรากฏแก่ท่าน [ว่า] งานของท่านจะถูกถือว่ามีอัครรยอย่างยิ่งในด้านแนวความคิด นั่นเป็นแผนการของศัตรูที่จะรวบรวมลักษณะทั้งหลายที่ถูกอ้างว่าน่าคัดค้านไว้ ณ ที่ซึ่งจิตใจของคนทุกจำพวกมิได้เห็นพ้องต้องกัน”

“แล้วจะเป็นอย่างไรเล่า? งานอันเป็นที่พอใจของมารนั้นเองก็จะบังเกิดขึ้น จะมีการนำเสนอแก่คนนอก มิใช่ถึงความเชื่อของเรา หากแต่เป็นสิ่งที่ตรงตามใจพวกเขา ซึ่งจะพัฒนาลักษณะนิสัยซึ่งจะ”

ทำอะไรหรือ? “ก่อให้เกิดความสับสนอย่างใหญ่หลวง”

ยังมีการยึดถือทัศนคติอื่น ๆ เกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ซึ่งนำมาซึ่งความสับสนและความมึนงง

“และใช้ช่วงเวลาอันมีค่าดุจดวงคำนั้นให้เกิดประโยชน์ ซึ่งควรถูกใช้ด้วยความกระตือรือร้นเพื่อนำข่าวสารอันยิ่งใหญ่ที่เสนอแก่ประชาชน การนำเสนอในเรื่องใด ๆ ก็ตามที่เราได้ทำงานลงไปนั้นไม่อาจสอดคล้องต้องกันได้ทั้งหมด

และผลที่ตามมาคือจะทำให้จิตใจของทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อเกิดความสับสน นี่แหละคือสิ่งที่ซาตานได้วางแผนไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้น—สิ่งใดก็ตามที่อาจถูกขยายให้เห็นว่าเป็นความไม่ลงรอยกัน”

หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณา เมื่อเราเริ่มพิสูจน์หลักคำสอนเหล่านี้จากการศึกษาพระคัมภีร์ของเรา เราจะพิจารณา Ezekiel 28; เพราะว่า Ezekiel 28 เป็นที่ซึ่งรากแท้ของ Daily ถูกระบุไว้อย่างชัดเจน Ezekiel 28 กล่าวถึงการยกตนขึ้นของ Lucifer และนางก็กำลังชี้เครื่องหมายนั้นไว้; เพราะว่า ในขณะที่พวกเขา กำลังพยายามกล่าวว่า Daily เป็นตัวแทนของพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการนั้น พวกเขามีได้เพียงปฏิเสธทัศนคติอันถูกต้องเกี่ยวกับ Daily ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการยกตนขึ้นเท่านั้น แต่ยังคงการยกตนขึ้นเช่นนั้นออกมาในประสบการณ์ของตนเองด้วย นางเน้นย้ำว่าพวกเขาจะนำความสับสนเข้ามาในหมู่พวกเรา

บัดนี้ นี่เป็นงานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งวิญญาณแปลกปลอมทั้งหลายอาจเข้ามา มีบทบาทได้ แต่พระเจ้าทรงมีพระราชกิจที่จะต้องทรงกระทำเพื่อช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายที่กำลังพินาศให้รอด และในตำแหน่งทั้งหลายซึ่งซาตาน ผู้ปลอมตัวมา สามารถเข้ามาแทรกแทนได้ โดยนำความสับสนเข้ามาในหมู่พวกเรา เขาจะกระทำสิ่งนั้นอย่างถึงที่สุด และความแตกต่างเล็กน้อยทั้งปวงเหล่านั้นจะถูกขยายให้ใหญ่โตและเด่นชัดขึ้น

แล้วคำว่า “และข้าพเจ้าได้รับการสำแดง” นั้นหมายความว่าอย่างไร?
พระเจ้าตรัสบอกเธอโดยเฉพาะเจาะจงเช่นนี้เอง

“และข้าพเจ้าได้รับการสำแดงตั้งแต่แรกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงมอบภาระแห่งงานนี้แก่ทั้งเอ็ดเดอร์ Daniells หรือ Prescott เลย กลอุบายของซาตานจะถูกนำเข้ามาได้หรือ และเรื่อง “Daily” นี้จะเป็นเรื่องสำคัญยิ่งถึงขั้นต้องนำเข้ามาเพื่อทำให้จิตใจสับสนและขัดขวางความก้าวหน้าของงานในช่วงเวลาอันสำคัญนี้กระนั้นหรือ? ไม่ควรเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ไม่ควรนำเสนอประเด็นนี้”

ซิสเตอร์ไวท์เข้าใจเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน และเธอเข้าใจว่าคำสอนที่ว่าเครื่องบูชาประจำวันคือพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการนั้นเป็นสิ่งที่มาจากทูตสวรรค์ซึ่งถูกขับออกจากสวรรค์ และว่ามันนำมาแต่ความสับสนและความมิดเท่านั้น; และเธอรู้อัจฉริยะของบรรพชนผู้บุกเบิกที่ว่าเครื่องบูชาประจำวันเป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา และว่าเมื่อเครื่องบูชาประจำวันถูกนำออกไปแล้ว คำพยากรณ์เรื่องเวลา 1335 ปีก็ได้เริ่มต้นขึ้น เธอรู้อะไร เธอรู้ความแตกต่างนั้น ไม่ว่าคนเหล่านี้จะต้องการพูดว่าอย่างไรก็ตาม

ไม่ควรเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตาม ไม่ควรนำเรื่องนี้ขึ้นมา เพราะวิญญาณที่จะแทรกเข้ามานั้นจะเป็นสิ่งที่ห้ามปราม และลูซิเฟอร์กำลังเฝ้าดูทุกความเคลื่อนไหว บรรดาอำนาจฝ่ายซาตานจะเริ่มดำเนินงานของมัน และความสับสนจะถูกนำเข้ามาในหมู่พวกเรา ท่านไม่มีเหตุอันชอบธรรมที่จะเทียบค้นหาความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องซึ่งมิใช่คำถามสำหรับการทดสอบ แต่ความเจียมของท่านนั้นมีความหมายอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นเรื่องนี้ทั้งหมดอย่างแจ่มชัดอยู่ต่อหน้า หากมารสามารถพัวพันผู้ใดผู้หนึ่งในหมู่ชนของเราเองในเรื่องเหล่านี้ได้ ดังที่มันได้ตั้งใจจะทำแล้ว กิจของซาตานก็จะมิชย บัดนี้ งานนั้นจะต้องถูกหยาบยบขึ้นกระทำโดยไม่ชักช้า และต้องไม่มีการแสดงความเห็นที่แตกต่างกันออกมาเลย

ซาตานจะดลใจคนเหล่านั้นที่ได้ออกไปจากพวกเราให้ร่วมมือกับทูตสวรรค์ชั่ว และขัดขวางงานของเราด้วยประเด็นที่ไม่สำคัญ และในค่ายของศัตรูจะมีความชื่นชมยินดีสักเพียงไร จงกระชับเข้ามา จงกระชับเข้ามา ให้ความแตกต่างทุกประการถูกฝังเสีย บัดนี้งานของเราคืออุทิศกำลังกาย และพลกำลังแห่งสมองและประสาททั้งหมดของเราเพื่อขจัดความแตกต่างเหล่านี้ให้พ้นทาง และให้ทุกคนพร้อมเพรียงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากซาตานด้วยปัญญาอันยิ่งใหญ่แต่ไม่ได้รับการชำระ

องมันจะได้รับอนุญาตให้ฉวยโอกาสแม้เพียงเล็กน้อย [มันก็จะชื่นชมยินดี]

บัดนี้ เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกำลังดำเนินงานอย่างไร

ความคิดของข้าพเจ้าก็ยิ่งเห็นสถานการณ์ทั้งหมดและผลที่จะเกิดขึ้น

หากท่านยังคงดำเนินต่อไปและเปิดโอกาสแม้เพียงเล็กน้อยแก่บรรดาฝ่ายที่ได้ละจากเราไป

ให้นำความสับสนเข้ามาท่ามกลางแถวของเราได้

การขาดปัญญาของท่านจะเป็นสิ่งที่ขาดานปรารถนาอย่างยิ่ง

คำประกาศอันเสียงดังของท่านมิได้อยู่ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้กล่าวแก่ท่านว่า การที่ท่านจับผิดข้อเขียนของบุรุษผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงนำ

มิได้เป็นสิ่งที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า และหากนี่คือปัญญาที่อาจารย์ Daniells

จะมอบให้แก่ประชาชนแล้ว ก็อย่าได้มอบตำแหน่งหน้าที่อย่างเป็นทางการแก่เขาเป็นอันขาด

เพราะเขาไม่อาจใช้เหตุจากเหตุไปสู่ผลได้ การนิ่งเงียบของท่านในเรื่องนี้คือปัญญาของท่าน บัดนี้

ทุกสิ่งที่เป็นการจับผิดสิ่งพิมพ์ของบุรุษผู้ซึ่งมิได้มีชีวิตอยู่แล้ว

มิใช่งานที่พระเจ้าทรงมอบให้ผู้ใดในพวกท่านทำ เพราะถ้าบุรุษเหล่านี้—อาจารย์ Daniells และ

Prescott—ได้ปฏิบัติตามคำชี้แนะที่ได้รับในการทำงานในเมืองต่าง ๆ แล้ว ก็จะมีคนจำนวนมาก

เป็นอันมากทีเดียว ได้รับความเชื่อมั่นในความจริงและกล้าใจใหม่ เป็นคนมีความสามารถ

ซึ่งบัดนี้อยู่ในตำแหน่งที่พวกเขาจะไม่มีวันเข้าถึงได้เลย

“โลกทั้งสิ้นพึงถือว่าเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวเดียว

และเมื่อท่านมีบ่อน้ำพุแห่งความรู้อันบริบูรณ์เช่นนี้ให้ตักขึ้นมาใช้

เหตุใดท่านจึงปล่อยให้โลกพิเนตอยู่เป็นเวลาหลายปี

ทั้งที่มีคำพยากรณ์ซึ่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราประทานไว้?

ศาสนาที่แท้จริงสอนให้เราถือว่าชายและหญิงทุกคนเป็นบุคคลที่เราสามารถกระทำความดีแก่เขาได้”

“เรื่องนี้ได้มีการตีพิมพ์มาหลายปีแล้ว: —‘จิตใจที่สมดุล’” คำพยากรณ์ถึงเฮลเดอร์ แอนดรูส์

จิตใจอาจได้รับการฝึกฝนจนกลายเป็นพลังในการรู้ว่ามีใครควรพูด และควรรับภาระใดขึ้นมาและแบกไว้

เพราะพระคริสต์ทรงเป็นพระอาจารย์ของท่าน และข้าพเจ้าก็วิตกอย่างยิ่งเพราะท่าน [เมื่อข้าพเจ้าเห็นท่าน]

ยกย่องสติปัญญาของตนเองและดำเนินแนวทางที่จะก่อให้เกิดความเห็นแตกต่างกัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกหาคนมีปัญญาผู้สามารถสงบปากสงบคำได้เมื่อการกระทำเช่นนั้น [เป็น]

ปัญญาสำหรับเขาที่จะทำ หากท่านจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

ท่านจำเป็นต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยทางพระเยซูคริสต์ บัดนี้ม้งานหนึ่งเพิ่งเริ่มต้นขึ้น

และขอให้เห็นปัญหาในศาสนาจารย์ทุกคน ในประธานการประชุมภาค [หนึ่ง] ทุกคน

แต่ที่นี้ม้งานหนึ่งสำหรับท่านให้จับถือท่ามาตั้งแต่หลายปีก่อน

ในที่ซึ่งท่านเป็นที่ต้องการเพื่อเปล่งเสียงของท่านเพื่อการงานนี้เอง

พระคริสต์ได้ประทานคำชี้แนะเป็นพิเศษแก่ประชากรทั้งปวงของพระองค์ว่าพวกเขาจะต้องทำสิ่งใด

และสิ่งใดที่พวกเขาจะต้องไม่ทำ

และยังมีเวลาอีกเพียงเล็กน้อยที่เหลืออยู่แก่เราเพื่อกระทำความชอบธรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ

ท่านสามารถเข้าใจวิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ข้าพเจ้าเห็นจุดมุ่งหมายของท่านที่จะดำเนินสิ่งต่าง ๆ

ตามสิ่งที่ท่านออกแบบขึ้นเองภายหลังจากที่ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธาน

ท่านได้คิดว่าท่านจะกระทำการสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นงานที่พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบไว้ในมือของท่านให้ทำ

บัดนี้ งานของท่านมิใช่เพื่อกดขี่ แต่เพื่อปลดปล่อยทุกความจำเป็นให้ได้มากที่สุด

หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยอมรับท่านให้รับใช้ แต่ท่านได้แสดงหลักฐานตั้งแต่แรกเริ่มแล้วว่า

ปัญญาและวิจรณ์ญาณอันได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้นหาได้ปรากฏโดยท่านไม่

ท่านได้ประกาศเรื่องราวต่าง ๆ ออกไปอย่างหุนหัน ซึ่งจะไม่ได้รับการยอมรับ

เว้นแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความสว่าง”

ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งว่า ไม่ควรได้มีการดำเนินการอันรีบด่วนเช่นนั้น [ตั้ง]
การเลือกท่านให้เป็นประธานของคอนเฟอเรนซ์แม้เพียงอีกหนึ่งปีก็ตาม
แต่พระเจ้าทรงห้ามมิให้มีการดำเนินการอันรีบด่วนเช่นนั้นอีก
จนกว่าเรื่องนั้นจะถูกนำเข้าสู่ฝ่าพระเจ้าในการอธิษฐาน และเมื่อข่าวสารได้มาถึงท่านแล้วว่า
งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งวางอยู่บนประธานนั้นเป็นความรับผิดชอบอันเคร่งขรึมยิ่ง
ท่านก็ไม่มีสิทธิทางศีลธรรมที่จะปะทุออกมาอย่างที่ท่านได้กระทำในเรื่องของ "Daily"
และคิดว่าอิทธิพลของท่านจะเป็นตัวตัดสินปัญหานั้น มีท่านเอ็ดเดอร์ Haskell
ผู้ซึ่งได้แบกรับความรับผิดชอบอันหนักหน่วง และมีท่านเอ็ดเดอร์ Irwin
และอีกหลายคนที่ข้าพเจ้าอาจเอ่ยนามได้ ผู้ซึ่งมีความรับผิดชอบอันหนักหน่วงอยู่เช่นกัน

"ความเคารพของท่านที่มีต่อบรรดาผู้อาวุโสนั้นอยู่ที่ไหน?
ท่านจะใช้อำนาจใดได้โดยไม่พาบรรดาผู้รับผิดชอบทั้งหมดมาพิจารณาซึ่งนำหน้าเรื่องนี้?
แต่บัดนี้ให้เราตรวจสอบเรื่องนี้เถิด บัดนี้เราต้องพิจารณาใหม่ว่า ในเมื่อมีงานที่ถูกกละเลยไปแล้วนั้น
การที่ท่านแสดงความกระตือรือร้นที่จะดำเนินงานต่อไปอีกหนึ่งปี
เป็นการพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่
หากท่านจะดำเนินงานต่อไปอีกหนึ่งปีด้วยความช่วยเหลือจากผู้ที่จะร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับท่าน
ก็จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในตัวท่านและในเอ็ดเดอร์เพรสคอตต์
และจงถ่อมใจของท่านเองต่อพระพักตร์พระเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องทรงเห็นในท่านถึงการสำแดงแห่งประสบการณ์ที่แตกต่างออกไป
เพราะหากเคยมีผู้ใดจำเป็นต้องกลับใจใหม่ในเวลาปัจจุบันนี้
ก็ได้แก่เอ็ดเดอร์แดเนียลส์และเอ็ดเดอร์เพรสคอตต์"

ควรเลือกชายเจ็ดคนที่เป็นคนมีปัญญา และโดยการทรงกระทำแห่งพระคุณของพระเจ้า [ให้]
ปรากฏหลักฐาน [แห่ง] การกลับใจใหม่อีกครั้งหนึ่ง
เพราะหากมีผู้ใดมีดบอดถึงเพียงนั้นจะไม่อาจใช้เหตุผลจากเหตุไปสู่ผลได้
จนถึงกับเพิกเฉยต่อบรรดาผู้ที่ได้แบกรับความรับผิดชอบของงานนี้
และต่อบรรดาประธานสมณสภาเหล่านี้ [คือ] คน [ผู้ซึ่ง] ได้ดำเนินงานนี้มานานกว่าสองปี กลับถูกมองข้าม
และผลอันหุนหันพลันแล่นเช่นนั้นได้เกิดขึ้น จนผู้คนละเลงงานที่ได้ถูกวางไว้ต่อหน้าพวกเขาเป็นเวลาก
หลายปี—คืองานในเมืองทั้งหลาย—และมีได้ให้ความเอาใจใส่เลย หรือให้เพียงเล็กน้อย
แก่บรรดาชายชราเพื่อขอคำปรึกษา แต่กลับประกาศสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนเลือกจะมอบแก่ประชาชน สิ่งนี้ยอม
เป็นพยานในตัวของมันเองถึงความไม่ปลอดภัยของคนเหล่านั้นที่จะได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานอันย
ิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์เช่นนั้น!

"พระคริสต์มิได้ทรงสิ้นพระชนม์
พระองค์จะไม่ทรงยอมให้งานของพระองค์ดำเนินไปในลักษณะอันแปลกประหลาดเช่นนี้เป็นอันขาด
จงปล่อยหนังสือเหล่านั้นไว้ตามเดิม หากการเปลี่ยนแปลงใดเป็นสิ่งจำเป็น
พระเจ้าจะทรงให้ความสอดคล้องกลมกลืนในความเปลี่ยนแปลงนั้นอย่างแน่นอน
แต่เมื่อข่าวสารถูกมอบหมายแก่บุคคลทั้งหลายพร้อมด้วยความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่เกี่ยวข้องนั้น
[พระเจ้า] ทรงเรียกร้องความสัตย์ซื่อที่จะกระทำการโดยความรักและซื่อสัตย์วิญญูณ ให้บริสุทธิ์
ทั้งเอ็ดเดอร์ Daniells และ Prescott ต่างจำเป็นต้องกลับใจใหม่อีกครั้ง
มีงานประหลาดอย่างหนึ่งได้แทรกเข้ามา
และงานนั้นไม่สอดคล้องกับพระราชกิจที่พระคริสต์เสด็จมายัง โลกของเราเพื่อกระทำ
และทุกคนที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงจะกระทำพระราชกิจของพระคริสต์"

เราทุกคนต้องกระทำงานซึ่งจะถวายพระเกียรติแด่พระบิดา เราได้มาถึงวิกฤตแล้ว—คือจะต้องเป็นไปตามพระลักษณะของพระเยซูคริสต์ในช่วงเวลาแห่งการเตรียมพร้อมอย่างแท้จริง มิฉะนั้นก็อย่าพยายาม [ทำเช่นนั้น] เลย อาจารย์ Daniells ท่าน [ไม่ควร] รู้สึกว่าตนมีเสรีภาพที่จะให้เสียงของท่านถูกยกขึ้นอย่างสูงดังที่ท่านได้กระทำภายใต้สถานการณ์ท่านเองเดียวกัน และจงเข้าใจด้วยว่า ประธานของสภาคริสตจักรมิใช่ผู้ปกครอง เขาปฏิบัติงานร่วมกับบรรดาผู้มีปัญญาซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นประธาน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงยอมรับ เขาไม่มีเสรีภาพที่จะเข้าไปก้าวทำงานเขียนในหนังสือที่ตีพิมพ์แล้ว ซึ่งมาจากปลายปากกาของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงยอมรับ บุคคลเหล่านั้นจะต้องไม่ใช่อำนาจครอบงำอีกต่อไป เว้นแต่พวกเขาจะแสดงออกถึงอำนาจแห่งการปกครองและการครอบงำให้น้อยลง วิกฤตได้มาถึงแล้ว เพราะพระเจ้าจะทรงถูกลบล้างพระเกียรติ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหอดพระเนตรนครต่าง ๆ ที่ยังมีได้รับการทำงานไว้อย่างไร? พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ บัดนี้การยอมรับนั้นจะต้องเป็นดังนี้—ไม่มีการปกครองในฐานะกษัตริย์ และบัดนี้เป็นวิกฤตของโลกนี้ บัดนี้เราเป็นฤทธานุภาพที่จะช่วยให้รอดหรือที่จะทำลาย บัดนี้เป็นเวลาที่ชะตากรรมของทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของเรา เราได้มอบชีวิตของเราเพื่อช่วยโลกให้รอด และ “เรา ถ้าเราถูกยกขึ้น” พระคุณแห่งความรอดที่เราจะประทานนั้นจะพิสูจน์ว่า ทุกคนที่ยอมให้ตนถูกหล่อหลอมตามพระฉายาแห่งสภาพพระเจ้า และจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา จะทำงานดังที่เราทำด้วยฤทธานุภาพแห่งพระคุณ’ โถงของเรา’ ผู้ใดมีความประสงค์ ก็ให้ผู้นั้นร่วมมือกับพี่น้องของตนเพื่อกระทำงานที่ได้มอบหมายแก่เขาให้ทำ เมื่ออยู่ในตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบภายใต้คำแนะนำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทาน และจงแสวงหาอย่างสุดใจที่จะทำงานด้วยความสอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับพระองค์ผู้ทรงรักโลกยิ่งนักจนได้ทรงประทานพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องบูชาอันครบถ้วนเพื่อช่วยโลกให้รอด ข้าพเจ้ากล่าวแก่ผู้ปฏิบัติศาสนกิจของเราว่า เมื่อเขาเริ่มเข้าสู่งานในนครทั้งหลายของเรา ขอให้มีความสงบขมขื่นอันศักดิ์สิทธิ์ประกอบอยู่กับพันธกิจแห่งพระวามนั้น เราไม่อาจทำให้เกิดความประทับใจอันเหมาะสมแก่จิตใจของประชาชนได้ หากเรา . . . [ส่วนล่างหนึ่งในสามของหน้านี้เว้นว่างไว้]

“ข้าพเจ้าคัดลอกจากบันทึกประจำวันของข้าพเจ้า ความจริงตามที่เป็นอยู่ในพระเยซู—จงกล่าวถึงมัน จงอธิษฐานถึงมัน จงเชื่อทุกถ้อยคำของมันในความเรียบง่ายของมัน ท่านจะได้ประโยชน์อะไรหากความผิดพลาดต่าง ๆ ถูกนำเสนอแก่บรรดาผู้ที่ได้ละจากความเชื่อและได้ใส่ใจต่อวิญญาณล่อลวง คือคนเหล่านั้นซึ่งไม่นานมานี้ยังอยู่กับเราในความเชื่อ? ท่านจะยืนอยู่ฝ่ายมารหรือ? จงเอาใจใส่ต่อทูนาที่ยังมิได้ทำงาน มีงานทั่วโลกอยู่เบื้องหน้าเรา ข้าพเจ้าได้รับภาพแทนเกี่ยวกับ John Kellogg”

บุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีบุคลิกลักษณะน่าดึงดูดยิ่ง กำลังเป็นตัวแทนของแนวความคิดทั้งหลายแห่งข้อโต้แย้งอันฟังดูน่าเชื่อถือที่เขากำลังนำเสนอ อันเป็นทรศนะที่แตกต่างไปจากความจริงแท้แห่งพระคัมภีร์ และบรรดาผู้ที่กำลังกระหายและหิวหาสิ่งใหม่บางอย่างก็กำลังเสนอความคิดต่าง ๆ [ที่ฟังดูน่าเชื่อถือยิ่ง] จนทำให้เวิลด์เรพอร์ทตักตักอยู่ในอันตรายอย่างมาก เวิลด์เรพอร์ทเดเนี่ยลส์ก็ตกอยู่ในอันตรายอย่างมาก [ที่จะ] ถูกห่อหุ้มอยู่ในความหลงผิดว่า หากทรศนะเหล่านี้สามารถถูกกล่าวออกไปได้ทุกแห่งหน ก็จะประหนึ่งว่าเป็นโลกใหม่ใบหนึ่ง.

“ใช่ มันจะเป็นเช่นนั้น แต่ขณะที่จิตใจของพวกเขากำลังหมกมุ่นอยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงให้เห็นว่า บราเดอร์ Daniells และบราเดอร์ Prescott

กำลังสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดที่มีลักษณะทางจิตวิญญาณ[นิยม] เข้าไปในประสบการณ์ของพวกเขา และกำลังชักนำประชากรของเราไปสู่ความรู้สึกนึกคิดอันงดงามที่หากเป็นไปได้ ก็จะล่องลงแม้แต่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วด้วย”

ผู้ที่ทรงเลือกสรรอย่างแท้จริงจะไม่ถูกล่องลงให้หลงผิด แต่จะมีผู้คนที่ยืนอยู่ร่วมกับผู้ที่ทรงเลือกสรรอย่างแท้จริงซึ่งจะถูกล่องลงให้หลงผิด ผู้ที่ทรงเลือกสรรอย่างแท้จริงคือหญิงพรหมจารีผู้มีปัญญา ส่วนหญิงพรหมจารีผู้เขลาจะถูกล่องลงให้หลงผิด ใช่หรือไม่?

และดังเช่นหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาในช่วงเวลานี้ เมื่อการล่องลงมีอยู่เพื่อจะหลอกลวงแม้กระทั่งผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ ขณะที่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญากำลังได้รับการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา หญิงพรหมจารีที่เขลายอมกำลังได้รับสิ่งใด? ความลุ่มหลงอันแรงกล้าตามที่กล่าวไว้ใน 2 เธสะโลนิกา เราจะกล่าวถึงเรื่องนั้นด้วยเช่นกัน โดยเชื่อมโยงกับเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน

—“กำลังชักท้อถอยความนึกคิดที่มีลักษณะปรากฏเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ[นิยม]เข้าไปในประสบการณ์ของพวกเขา และชักนำประชากรของเราไปสู่ถ้อยคำอันไพเราะงดงามที่จะล่องลง แม้กระทั่งผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว หากเป็นไปได้”

แก่นแท้ที่สุดของลัทธิทรงวิญญาณคืออะไร?

เมื่อกำลังเรื่องราวของกษัตริย์ซาอูล ซามูเอลได้กล่าวว่อย่างไร? “การกบฏก็เป็นเหมือนวิชาคาถาอาคม” การกบฏคือวิชาคาถาอาคม.

ซาอูลจับลงที่ใด?

จากผู้ฟัง: เกี่ยวกับหญิงทรงแห่งเอนโดร์.

กับแม่มดแห่งเอนโดร์

กษัตริย์ซาอูลได้กระทำสิ่งใดจึงก่อให้เกิดลำดับเหตุการณ์ซึ่งนำเขาไปหาหญิงทรงแห่งเอนโดร์? เขาได้ยกถ้อยคำของตนขึ้นเหนือพระวาระของพระเจ้า เขาได้รับการบอกกล่าวแล้วว่าควรกระทำสิ่งใด แต่เขาก็ยังดำเนินต่อไปและกระทำตามที่ตนเองต้องการ.

แก่นแท้ที่สุดของลัทธิจิตวิญญาณนิยมคือการยกถ้อยคำของตนขึ้นเหนือพระวาระของพระเจ้านั้นคือจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง นั่นคือเวทมนตร์คาถา.

ไสยศาสตร์คือการระบุว่าวิธีใดที่ซาตานนำท่านให้อยู่ใต้อิทธิพลของเขา วิธีที่เขาสะกดจิตท่านนั้นเป็นศัพท์ทางไสยศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการล่องลงอันเป็นกลอุบายทางเวทมนตร์.

เมื่อท่านถูกสะกด ผู้ใดเล่าที่ถูกสะกดเป็นคนแรก? ก็คือแม่มดนั่นเอง ทุกสิ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อข้าพเจ้าวางถ้อยคำของตนไว้เหนือพระวาระของพระเจ้า นั่นคือไสยศาสตร์ นั่นคือการกบฏ และข้าพเจ้านั้นเองคือผู้ที่ถูกสะกด และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับ Daniells และ Prescott.

แล้วในเวลาทีสิ่งนี้กำลังเกิดขึ้นนั้น ดาเนียลล์และเพรสคอตต์กำลังพยายามนำเอาทัศนคติเช่นใดเข้ามา? คือทัศนคติที่ผิดเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”

แล้วทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวันนั้นคืออะไร? ก็คือว่า มันคือศาสนานอกกรีต และศาสนานอกกรีตคือศาสนาแห่งการยกตนขึ้น ศาสนานี้ได้เริ่มต้นขึ้นในราชสำนักแห่งสวรรค์ เมื่อซาตาน

เมื่อซาตาน ได้ตั้งถ้อยคำของตนไว้เหนือพระวาระของพระเจ้า
และได้นำลึกลับแห่งความชั่วช้าเข้าสู่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ.

ธรรมล้ำลึกแห่งความอธรรมคือกิจการของซาตาน ในการสะกดเราให้ลุ่มหลง
เป็นกิจการของซาตาน ในการชักนำให้เรายกคำของเราเองหรือคำของเขาไว้เหนือพระวาระของพระเจ้า
ท่านเข้าใจความคิดของข้าพเจ้าหรือไม่?

จงค้นหาคำว่า “ความชั่วช้า” แล้วจะพบว่าคำนี้ถูกนิยามไว้ใน Strong's Concordance
และเมื่อท่านสืบย้อนลงไปถึงรากศัพท์ รากศัพท์ของคำว่า “ความชั่วช้า” คืออะไร? Alpha, alpha.
นั่นคือการละทิ้งความเชื่อฝ่าย Alpha.

ดาเนียลส์และเพรสคอตต์ได้ผลักดันทรศนะอันโง่เขลาเมื่อใด? ในช่วงเวลาแห่งการละทิ้งความเชื่ออัลฟา.

ฉะนั้น อย่าได้พลาดสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์กำลังกล่าวไว้ ณ ที่นี้ เกี่ยวกับการล่อลวงแม้กระทั่งผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว
และเกี่ยวกับการอ่านเอเสเคียล 28 นางรู้ว่ากำลังมีอะไรเกิดขึ้น นางรู้ว่าสิ่งที่เรียกว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” นี้
เป็นสิ่งที่ไม่เพียงผิดพลาดในทางหลักคำสอนเท่านั้น
แต่ยังบังคับให้ผู้ที่จะเทศนาที่ศนะอันผิดเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวันนั้น
ต้องยกถ้อยคำของตนขึ้นเหนือพระวาระของพระเจ้า และทำให้พวกเขาอยู่ในฐานะที่ถูกมนตร์สะกด
และเพราะฉะนั้น พวกเขาจึงเป็นเครื่องมือในมือของซาตาน เพื่อสะกดผู้อื่นด้วยการกบฏของตน.

ข้าพเจ้าจำต้องบันทึกด้วยปากกาของข้าพเจ้าว่า
พี่น้องเหล่านี้จะมองเห็นข้อบกพร่องในความคิดอันหลอกลวงของตน
ซึ่งจะทำให้ความจริงอยู่ในสภาพแห่งความไม่แน่นอน; และถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังจะยืนยันราวกับว่าตนมีความหยั่งรู้ฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่มาก
บัดนี้ข้าพเจ้าจะต้องบอกพวกเขาว่า เมื่อข้าพเจ้าได้รับการสำแดงในเรื่องนี้,

ผู้คนกล่าวว่า “โอ เอลเลน ไวท์ หลอนไม่มีจุดยืนเกี่ยวกับเรื่อง ‘Daily’ หรือก”

“เมื่อข้าพเจ้าได้รับการสำแดงเรื่องนี้ ในขณะที่เอลเดอร์แดเนียลส์กำลังเปล่งเสียงของตนดุจแตร
ในการส่งเสริมแนวคิดของเขาเกี่ยวกับ “Daily” นั้น ผลที่ตามมาในภายหลังก็ถูกนำเสนอให้ข้าพเจ้าเห็น
ประชากรของเรากำลังเกิดความสับสน ข้าพเจ้าได้เห็นผลลัพธ์นั้น แล้วก็มีความเตือนประทานแก่ข้าพเจ้าว่า
หากเอลเดอร์แดเนียลส์โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้น
ยังคงถูกชักนำในลักษณะนั้นและปล่อยให้ตนเองเชื่อว่าเขาอยู่ภายใต้การดูแลของพระเจ้า” —

นี่คือวิญญาณนิยม เขาได้ยกถ้อยคำของตนไว้เหนือพระวาระของพระเจ้า
เขากำลังเชื่อว่าตนได้รับการดูแลจากพระเจ้า

“ว่าหากเอลเดอร์ดาเนียลส์ โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา
จะถูกโน้มน้าวเช่นนั้นและปล่อยให้ตนเองเชื่อว่าเขาอยู่ภายใต้การดูแลของพระเจ้า
ความเคลือบแคลงสงสัยก็จะถูกหว่านไปท่ามกลางพวกเราทุกหนทุกแห่ง และเราจะตกอยู่ ณ
ที่ซึ่งซาตานจะนำสารของมันมา
ความไม่เชื่อและความเคลือบแคลงสงสัยอย่างฝังแน่นจะถูกหว่านลงในจิตใจของมนุษย์
และพืชผลแห่งความชั่วอันประหลาดจะเข้ามาแทนที่ความจริง Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript
Release, volume 20, 17–22.

พืชผลอันประหลาดแห่งความชั่วร้ายกำลังเติบโตขึ้นทั่วทั้งแอดเวนติสในทุกวันนี้

เอลเลน ไรท์ ให้การรับรองต่อความเข้าใจเรื่อง 2520 ตามที่บรรดาผู้บุกเบิกยึดถือไว้

เอลเลน ไรท์ ให้การรับรองความเข้าใจของบรรดาผู้บุกเบิกที่ว่า “เครื่องบูชาประจำวัน”
ในพระธรรมดาเนียลเป็นสัญลักษณ์แทนลัทธินอกศาสนา